

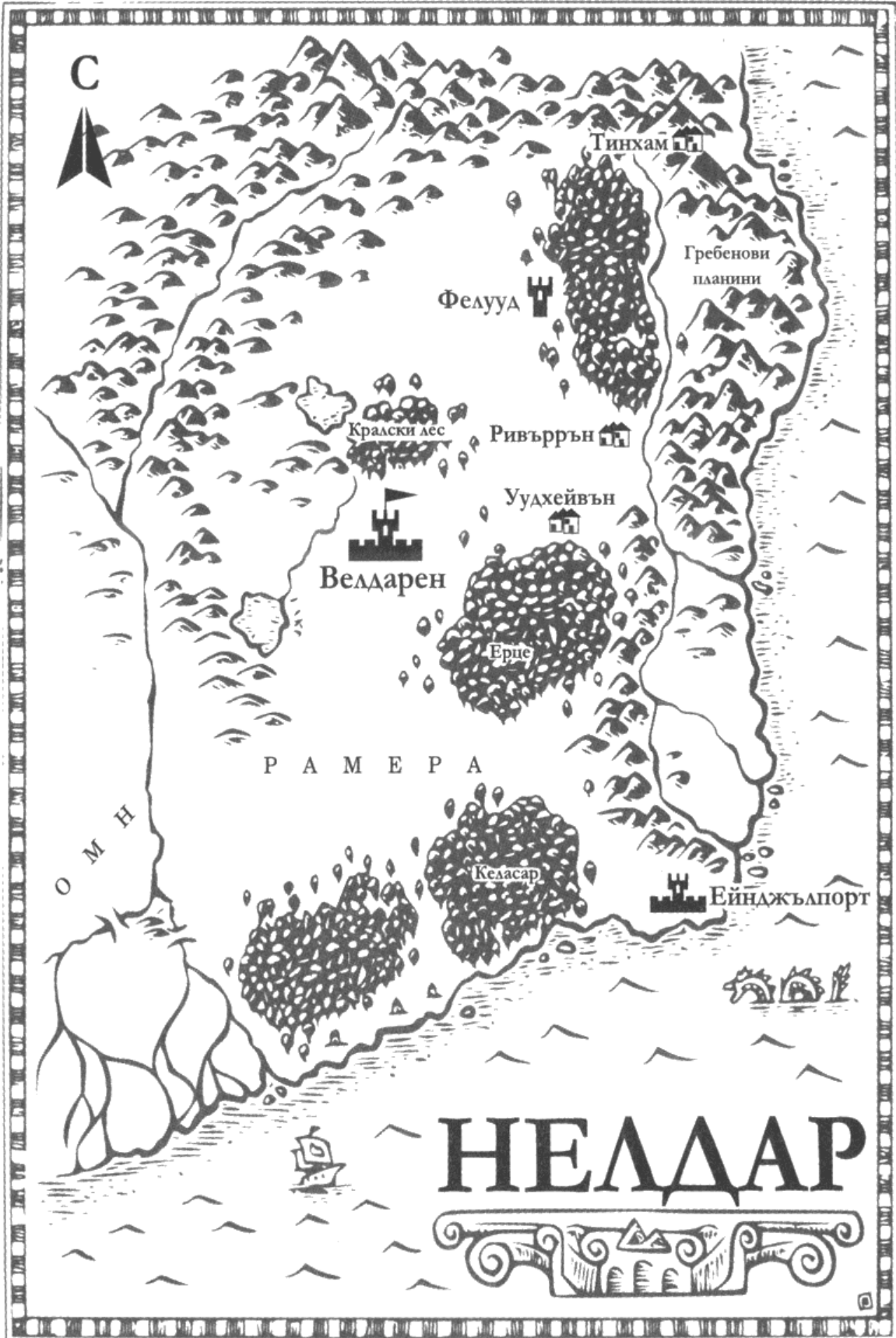
ДЕЙВИД ДАЛГЛИШ ТАНЦ С ОГЛЕДАЛА

Част 3 от „Танцът на сянката“

Превод от английски: Радин Григоров, 2014

chitanka.info

На майка ми, която още пази най-ранните ми разкази и награди.

ПРОЛОГ

Торгар напусна кръчмата със залитане и окървавени кокалчета.

— Искам си меча — обърна се той към четиримата здравеняци, на които дължеше напускането си.

— Ела да си го вземеш, когато изтрезнееш — заяви един от тях и затръшна вратата.

— Поне ми върнете чашата.

Не бе върната. Наемникът изпсува и, тъй като това не спомогна за успокояването на гнева му, започна да крещи.

Подир прегракването се почувства по-добре и пое към дома си. Ставаше дума, разбира се, за малката му стаичка в имението на Лори Кинън, негов работодател. Стаята не беше кой знае какво, но пък и наемникът не се нуждаеше от много. Войната с гилдиите бе приключила преди почти две години; от този момент животът му бе станал значително по-спокоен. По-скучен. Но пък и това беше добре. Той остаряваше. Преди, когато бе започвал да работи за Лори, щеше да пукне поне десетина глави, преди останалите да смогнат да го изхвърлят от някоя кръчма. А сега...

— Остарявам — изръмжа Торгар и протегна ръка към близката стена, за да укрепи равновесието си. — Това пък как се случи?

Надали бе изминало чак толкова време. Последната сбирка на Трифектата се бе провела преди... богове, преди седем години? Той изви глава и се изхрачи. В онази нощ той бе пребил един крадец, беше спасил Мадлин Кинън, после беше пил до несвяст... Бе изкарал страхотно. Но тези дни бяха останали зад него. А на него му беше останало единствено пиенето.

Без меча си той се чувстваше гол сред улиците на Ейнджълпорт. Но пък едрата му снага представляваше гаранция срещу нежелано внимание. А и в момента Торгар не изглеждаше особено заможен.

И въпреки това той обичаше да носи оръжието си. Стигаше някой гладен сополивец с кинжал да извади късмет — и от най-

доверения боец на Лори Кинън щеше да е останал единствено труп, който да създаде работа на градската стража.

За щастие той успя безпрепятствено да се добере до дома. Улиците бяха странно притихнали. Лори бе споменал нещо за елфите; може би това беше причината. Целият град вонеше на нервност.

Край портите на дома стоеше дежурен.

— Добро утро — рече Торгар.

— До утрото има още четири часа.

Пияният се ухили.

— Ама сме претенциозни.

Войникът го огледа.

— Връщаш се рано. Къде ти е мечът?

— Оставих го като залог. Сега ще ме пуснеш ли?

Пиян или не, Торгар все още си оставаше началник. Телохранителят неохотно се обърна и отключи портата.

— Поне мини през слугинския вход. На лейди Мадлин ѝ омръзна да я будиш.

— Нима? — Торгар пое право към главния вход на къщата. — Срамота.

По средата на пътя той поде песен, забъркал голяма част от думите. А при достигането на вратата спря и въздъхна. Стаята на Тарас, синът на Лори, се намираше недалеч от главния вход. В последно време той не спеше много заради новородената си дъщеричка. Торгар въобще не го беше грижа за Мадлин, но към младежа изпитваше почти бащинска привързаност.

— От мен да мине. — Той отпусна глава върху вратата. — Длъжник си ми, друже.

Торгар напусна алеята и започна да заобикаля дома. В сравнение с къщата във Велдарен, тази не беше толкова голяма, но пак бе приютила над петдесет души от семейство Кинън плюс подобаващ персонал и охранители.

Зад едно дърво наемникът зърна двама души, несъмнено някой от войниците и слугиня. Той възобнови пеенето си, за да ги сепне, и се усмихна широко. Но липсата на реакция го разочарова. Нещо не беше наред. Докато се отправяше към ъгъла, Торгар погледна още веднъж.

И двамата не помръдваха.

Той се навъси, отчасти и заради болезнените удари в главата му. Сигурно двамата спяха.

Все пак Торгар се отправи натам. Облегнати на дървото, подигравателно наместени в прегръдка, лежаха двама войници с прерязани гърла.

Трябваше да изминат три секунди на вторачване, преди алкохолът в съзнанието на Торгар да отстъпи пред годините опит. Той грабна меча на един от трупове и веднага се огледа — в случай че убиецът все още се навърташе наоколо. Тъй като беше пусто, наемникът бързо се отправи към задния вход. До този момент не бе вдигната тревога, иначе войникът пред портата щеше да знае. От двете тела все още се бе стичала кръв, което означаваше, че убиецът, който и да бе той, не е далеч.

И тук дворът изглеждаше пуст. Торгар изви врат към покрива. Страшно му се искаше да не бе пил толкова много. Различи няколко сенки, които може би криеха нечий силует, но заради главоболието не можеше да заяви нищо със сигурност. Трябваше да вдигне тревога. Да вдигне на крака и последния войник. В сегашното му състояние не подобаваше да се прави на герой.

Входът за прислугата бе заключен. Наемникът издърпа ключа изпод ризата си и го пъкна в отвора. Докато го извърташе, почувства познато настръхване. Една от сенките...

Торгар изруга и се хвърли встрани. Тъмен силует с меч в ръка политаше към него. Наемникът успя да отрази удара точно навреме. Но не успя да стори нищо друго, защото противникът му скочи върху него: колене и лакти се блъснаха в лицето и гърдите му. Торгар рухна по гръб и веднага се претърколи, с което опази гърлото си цяло. А после продължи да се търкаля. И започна да реве.

— Убиец! — изкрещя той. — Тук има убиец! Събудете се!

Наемникът започна да се надига точно когато вражеското острие полетя към него. Торгар успя да се защити само отчасти. Върхът на меча поряза лицето му и изпълни очите му с кръв. Заради удара боецът рухна по корем. Стиснал зъби, той зачака последния удар. Но такъв не последва.

Торгар погледна назад. Вратата стоеше отворена, ключът все още оставен в ключалката.

— Пропусна да ме убиеш? — Той се изправи на крака, притиснал свободната си длан към лицето. — Голяма грешка, негоднико. Ще те накарам да си платиш.

Топла кръв се стичаше през пръстите и в устата му. В основата на носа му зееше голяма цепнатина. Дали в един момент нямаше да припадне? Продължавайки да ругае, Торгар отрязва парче от ризата си и го притисна към раната. Адски болеше, но в момента можеше да стори само това. Повдигнал меч, той влетя в къщата.

Коридорът бе почти тъмен; малки лампи светеха единствено на разклоненията. Не беше ясно към кого се е насочил асасинът, но работодателят на Торгар бе един. Него наемникът щеше да защити най-напред. Той пое надясно, към спалнята на Лори и Мадлин. Опитът да извика само му докара срязваща болка. Очите му продължаваха да сълзят. На няколко пъти се сблъска със стена, добавяйки към синините си. През цялото време дочуваше виковете на пазачите. Повечето проверяваха позициите си и докладваха за спокойствие. Но често се разнасяха и ужасени предсмъртни викове.

Вратата на спалнята бе затворена, което го обнадежди. Торгар я изрита и влетя вътре, при което нещо се стовари върху тила му. Наемникът рухна на земята, където повърна. А подир това хвърли остър поглед към застаналия край вратата Лори. Мадлин стоеше до леглото, също стиснала кинжал.

— Помислих те за нападателя — каза Кинън и протегна ръка. Торгар не я прие, а се изправи с помощта на стената.

— Ти си идиот, Лори. Защо не използва острieto?

— Исках да заловя нападателя жив, за да го разпитам.

Торгар погледна към коридора. Все още долитаха звуците на битка.

— Следващия път си послужи с острия край. А сега остани тук и залости вратата.

Трима от телохранителите изникнаха насреща му. Торгар ги поздрави с окървавения парцал.

— Някаква представа къде е негодникът? — попита той.

— Някъде отпред — каза един. Главата на Торгар все още кънтеше от удара, а и погледът му все така не се избистряше. Не можеше да види ясно лицето на обадилия се.

— Останете пред спалнята и не се отделяйте, каквото и да става. Гари, ти командваш. — Дори за името не бе сигурен.

— А ти къде отиваш? — попита левият.

— Да накарам мизерника да си плати за това — отвърна Торгар и посочи към носа си.

В предната част на дома действително къртенето беше по-силно. Стомахът на Торгар се сви. Това не беше обикновен асасин, изпратен да удуши някой спящ или да излее отрова в бутилка вино. Този умееше да се бие. Сред еката на метал непрекъснато долитаха викове на болка. Навсякъде около него слугите заключваха и барикадираха вратите на стаите си, както бяха инструктирани лично от Торгар. Поне това беше добре. Не му трябваша паникьосани люде да търчат из коридорите.

Близо до фойето той се натъкна на пет трупа, чиято кръв попиваше в синия килим. Торгар не можа да повярва на очите си. Нима сам човек бе отговорен за всичко това?

Тогава чу писъка.

— Тарас — промълви той.

Отне му миг да си спомни пътя. Небеса, какво не би дал да изтрезнее. Натъкна се на още три трупа, което потвърди опасенията му. Макар да болеше ужасно, той изрева с цяло гърло:

— Всички към Тарас! Размърдайте се, лениви негодници!

Вратата на спалнята беше отворена, подпряна с мъртъв пазач. Кръвта му бавно се стичаше върху бялата боя. Със свито сърце Торгар прекрачи прага.

Въпреки че през годините бе привикнал с гледката на смърт, той пак не бе подготвен за очакващото го вътре.

Асасинът се бе привел към пода и умело нанасяше някакво очертание с меча си. Явно Торгар бе издал някакъв звук с влизането си, защото онзи повдигна глава. Лицето му бе скрито от тежка черна качулка; плащове скриваха тялото му. Наемникът стисна меч.

— Ела ми — процеди той. Искаше му се увереността да не се ограничаваше само до гласа му. — Ела да умреш, мизернико.

Асасинът се изправи, при което Торгар можа да види част от лицето му. Долната част. Онзи се усмихваше.

— Не тази нощ — рече непознатият. Край краката му избухна дим, започнал да изпълва стаята. Торгар се задави и нанесе няколко

слепи удара. Но нищо не се случи. Разнасянето на дима показва, че нападателят си е отишъл.

Наемникът пристъпи към средата на стаята. Подметките му залепваха в засъхващата кръв. Мечът трепереше в ръката му.

Тарас и съпругата му лежах мъртви, насечени. Тялото на слугинята им бе рухнало край вратата на гардероба, с разсечено от ухо до ухо гърло.

Мъртвешката тишина бе разкъсана от неочакван звук — новородената им дъщеря започна да плаче. Торгар повдигна детето. Пелените на малката бяха покрити с кръв, но самата тя бе невредима.

В стаята започваха да нахлуват телохранители.

— Къде е той? — попита един от войниците. Останалите замениха устрема си с вцепенение.

Торгар сви рамене. Не можеше да отговори.

— Като привидение — рече друг. — Явява се, а след миг изчезва.

Отвъд прага долетя вопъл. Лори Кинън рухваше на колене пред вратата. Зад него стоеше Мадлин, с бледо до стъкленост лице, по което се стичаха сълзи. Двамата не се осмелиха да влязат, защото нямаше как да прегърнат телата на любимите си хора, за да се простят с тях. Биха награбили шепа размесени късове.

— Кой? — промълви Лори. — Защо?

Торгар погледна към символа, очертан с кръвта на Кинън.

— Не зная.

— Дай ми я! — неочаквано извика Мадлин, сепвайки ги с изблика си.

Наемникът внимателно пристъпи сред кръвта и с готовност ѝ подаде детето. Чувстваше изгарящ гняв: не изглеждаше подобаващо да стиска бебе в такъв момент.

— Ще открия кой е сторил това — каза Торгар. — Ще го накарам да си плати. Хиляди пъти ще го накарам да си плати.

Това не беше утеха за никого от тях. Но нямаше значение. Знакът, оставен от асасина, подпечатваше собствената му смърт. Малцина бяха онези, оцелели след като са нападнали член на Трифектата.

Докато Лори и Мадлин биваха отвеждани, Торгар забодя меч си в средата на символа, който му се струваше смътно познат. Беше го

виждал по-рано, преди години. Или поне бе чувал да се говори за него.
И тогава си припомни.

Око, очертано с кръвта на жертвите.
— Стражителя — прошепна Торгар.

ГЛАВА ПЪРВА

Хаерн придърпа качулката си ниско над лицето и се зае да прикача мечове към колана си. Магьосникът Тарлак, ръководител на наемническата им група, седеше зад бюрото си и наблюдаваше.

— Нужна ли ти е помощ? — попита магът и почисти ръкава на жълтата си роба.

Хаерн поклати глава:

— Трябва да изпратя съобщение към подземния свят. Бран отиде прекалено далеч. В случая се налага да оставя недвусмислено послание. Ще се справя по своя начин.

Тарлак кимна. Не изглеждаше изненадан.

— Ами Алиса?

Хаерн привърза наметалото си. Бяха чули, че Алиса подготвя някакъв удар срещу престъпническите гилдии, макар и по неясни до този момент причини. Тъй като разполагаха с достоверен източник, трябваше да подхождат към този проблем сериозно.

В един определен момент от нощта в имението на Гемкрофт щеше да се проведе среща.

— По-късно — рече Хаерн. — Знаеш как е.

— Да. Късмет. И помни, че не мога да ти платя, ако умреш.

— Не аз ще умирам тази нощ — отвърна Стражителя.

Той излезе от кабинета, спусна се към изхода на кулата и се затича към града. Над десетина тайни прохода, въжета и издатини позволяваха незабелязаното му проникване отвъд стената. Хаерн се отправи към южния край. Потенциалният конфликт на Алиса с гилдиите представляваше по-голяма заплаха, но преди това той се нуждаеше от загарявка. Целта му бе отрепка на име Бран Гудфингър. Въпросният имаше навика да се подвизава в южната част на града. Това обясняваше избраната от Стражителя посока.

Обичайно той изпитваше гордост, докато се придвижваше сред покривите и наблюдаваше делата на отделните гилдии. Откакто войната им с Трифектата бе свършила преди две години, отделните

групи крадци бяха установили крехък баланс. Първите няколко месеца бе най-трудно, но остриетата на Хаерн бяха спомогнали за преодоляването на първоначалните търкания, смазвайки ги с цели потоци кръв. Чрез груба жестока сила той бе повалил и двете страни на колене. Той бе представлявал мълчаливата заплаха, която наблюдава всички и не търпи нищо. Но тази нощ постижението му го изпълваше с горчилка. За пръв път планът му бе обърнат срещу него по особено жесток начин.

Крадците, които крадяха от Трифектата, умираха. Всички знаеха това. Всички знаеха, че всяка нощ Стражителя обхожда града, за да се увери, че мирът бива поддържан. Но Бран в дръзко предизвикателство бе започнал да използва деца.

— Къде ли се криеш? — прошепна Хаерн, легнал по корем върху един покрив. В продължение на два дни Бран бе успявал да се спотайва, а хлапетата му бяха вършали необезпокоявани. Но това нямаше да продължава повече.

Той забеляза едно от най-дребните, дете на не повече от седем години. Въпросното тъкмо излизаше през строшения прозорец на магазин, стиснало шепа медни монети. То се затича, а Хаерн го последва.

Невръстният крадец криволичеше из улиците, както бе научен. Но за човек с опита на Хаерн това представляваше само дребно отегчение. Той се държеше далеч, за да не разкрива присъствието си. Преди това на два пъти бе следил децата на Бран, но първото го бе забелязало и бе избягало, захвърляйки плячката си, а второто бе убито от друга гилдия.

Сред улиците на Велдарен бяха кървили деца. Гневът на Стражителя щеше да бъде съкрушителен.

Детето изчезна в един склад. Хаерн го последва, слят със сенките. Достигнал вратата, той надникна през пролуката край пантите. Под мъждивата светлина на фенер различи още две деца.

Надяващ се, че е намерил скривалището на Бран, а не някаква шайка сирачета, Хаерн изтегли мечовете си. Този път нямаше да изниква безшумно. Този път нямаше да има безшумна смърт.

Стражителя разби вратата и влетя вътре, без да се оглежда, оставил се на инстинктите да го насочват. Складът бе пълен със сандъци и чували зърно, което значително намаляваше маневреността

му. Поне двадесет деца се бяха струпали, а пред тях, с брадясало омацано лице, стоеше Бран. Сепнат от трясъка, мъжът се вторачи в нападателя.

— Спрете го! — изкрещя той към хлапетата. Хаерн изруга, а децата започнаха да изтеглят малки ножове и кинжали. Стражителя скочи сред тях, завъртя плащовете си, подсече три и се впусна през образувалата се пролука. Огромна стена разделяше склада на две; Бран бе изчезнал в другата половина.

Харен се стрелна подире му, блъсвайки и новата врата. Очакваше го изненада: преследваният се бе скрил до прага, готов да замахне с меча си. Но Стражителя се оказа прекалено бърз. Скокът му го отведе далеч от удара. В следващия миг той вече се извърташе на пети и скачаше отново към скрилия се в засада.

Бран беше обикновен негодник, който разчиташе на числено превъзходство и се осмеляваше да нанася удари единствено от сенките. Много пъти Хаерн се бе изправял срещу такива като него; познаваше тактиките им. Подир три удара мечът се отрони от разсечената китка. Два ритника строшиха капачката на коляното. Стражителя не му позволи да се свлече на земята, а го сграбчи за косата и притисна острие до врата му.

— Как смееш — прошепна Хаерн. Качулката все още висеше ниско над лицето му, затова той тръсна глава. Искаше Бран да види яростта в погледа му.

— Ти държиш целия град за заложник, а отправяш подобно питане към мен?

Хаерн го удари по устата с дръжката на меча. Бран изплю зъб, а децата започнаха да нахлуват през вратата и да ги заобикалят.

— Не се приближавайте — каза им Бран и се ухили към Хаерн. Жълтеникавите му зъби все още червенееха. В очите му блестеше лудост, която смущаваше Стражителя. Това не беше човек, който почиташе живота: нито своя, нито чуждия.

— Какво целиш с номерата си? — студено попита Хаерн. — Нима си очаквал, че няма да открия? Да използваш деца в моя град.

— В моя град — подигравателно повтори Бран и прихна да се смее. — Какъв глупак. Останалите са напласени, но аз зная какво си. Те си мислят, че си същият като нас, само че не си. Още не. Щом гилдиите узнаят, ще започнат да се надпреварват за главата ти.

Бран посочи към хлапетата, готови да се хвърлят. Хаерн дори не искаше да си мисли на какво ги е подложил негодникът, за да постигне подобен контрол над тях.

— Убиеш ли ме, те ще скочат. Няма да умреш, прекалено си добър за тях, но и няма да избягаш, без да убиеш поне едно. Какво решаващ, Стражителю? Ще можеш ли да отнемеш живота ми, ако знаеш, че с това ще отнемеш и живота на дете?

Хаерн погледна към хлапетата. Имаше някои на около седем години, но имаше и много на около дванадесет. Стигаше някое от тях да извади късмет в удара си и той щеше да рухне.

Острието му се притисна по-силно към кожата на Бран. Хаерн се приведе към него, за да прошепне в ухото му.

— Ти не знаеш нищо за мен, Бран. Ти ще умреш, а те ще останат свободни.

— Заедно с мен ще умрат и невинни. Това е нещо, което ти не си способен да понесеш. Не си чудовището, за което останалите те смятат. Сега ме пускай.

Хаерн погледна към децата, изчакващи. И за момент понечи да размишлява, но не успя: знаеше към какъв живот би могъл да ги отведе човек като Бран. Това знание не оставяше място за размисли и колебания. Какъвто и да беше рискът, той не можеше да допусне подобно нещо.

— Тук изобщо не може да става дума за избор — прошепна Хаерн.

Той замахна. Кръв плисна по дрехите му. В следващия миг той скочи и се извъртя, прелитайки над хлапетата. Те се впуснаха подире му, останали невъзмутени от смъртта на наставника си.

Хаерн се претърколи и се изправи на крака. Кръстосаните му остриета отразиха няколко слаби намушквания. Вече бе установил, че вратата, през която бе влязъл, представлява единствен изход. Стараец се да потиска бойните си инстинкти, той скочи през средата на групата. Плащовете му се извиваха и извъртаха, за да отблъснат неопитни атаки.

Прекратявайки въртенето, той се стрелна към вратата. Там го очакваше едно от по-възрастните момчета. За момент Хаерн усети паника, разпознал смъртоносния ъгъл на удара му.

Стражителя реагира инстинктивно, избивайки оръжието, а после изрита момчето встрани. Сетне отново се затича, оттласна се от купчина сандъци и със свободната си ръка се улови за покривна греда. Бързо залюляване го отведе на тавана, където той се обърна към децата. Няколко от тях се бяха събрали около изблъсканото от Хаерн момче.

— Чуйте — каза Стражителя. Опитваше се да прости постъпката им. Те го бяха нападнали, защото бяха привикнали към това. Защото не познаваха друго. Яростта, която изпитваше, бе неправилно насочена и породена от безсилие. — Учителят ви е мъртъв. Няма как да ме надвиете.

Едно от децата го напсува грозно. Хаерн потисна гнева си от проявата на неуважение. Децата бяха ужасени, а и той добре познаваше света им. И знаеше какво би имало ефект там, където убеждаването е безсилно.

— Кажеш ли нещо подобно още веднъж, ще ти отрежа езика.

Момчето неволно отстъпи, сепнато от студенината на гласа. Останалите продължаваха да гледат към Хаерн — някои бяха готови да се разплачат, други бяха гневни, но повечето изглеждаха ужасяващо безразлични. Стражителя посочи към трупа на Бран.

— Вземете парите му и започнете по-добър живот. Останете ли крадци, очаква ви единствено смърт — от моята ръка или от гилдиите. Не искам да ви убивам, но ще го направя. За вас няма бъдеще.

— Нито за теб — обади се някое от децата, но Хаерн не видя кое. Те умело претърсиха трупа на Бран и се пръснаха. Стражителя не обърна внимание на оттеглянето им: вече бе престанал да мисли за тях. Все още изпитваше гняв. Бран бе умрял бързо, не бе успял да послужи за пример. А що се отнасяше до поваленото момче...

С почти безшумно приземяване той скочи обратно долу. Там обърна детето по гръб и допря ръка до шията му. Нямаше пулс.

— Дано се пържиш вечно, Бран — прошепна Хаерн.

Немислимо беше да остави тялото тук. Той го нарами и се затича по улиците. Надяваше се, че никой от гилдичарите няма да го забележи и да реши да опита нещо героично.

Във Велдарен имаше неколцина гробари, а също и един, който кремираше телата. Именно към последния се отправи Хаерн. След

като разби ключалката му, можа да установи, че мъжът спи. Стражителя леко го сръчка с меча си.

— Какво? Кой... А, ти ли си.

Крематорът, който се казваше Уилард, започна да трие очи. Но бързо отдръпна ръце, усетил спуснатите в скута му монети.

— Не пести нищо. И погребеш пепелта му.

— Кой е бил той? — попита Уилард и погледна към тялото, което Хаерн бе оставил на пода.

— Нещастен случай.

— Какво да гравирам върху урната му?

— Нещо по твой избор.

В отвратително настроение той се отправи към дома на Алиса Гемкрофт. Искаше му се да може да забрави случилото се, но знаеше, че няма да има този късмет. Поне смъртта на Бран щеше да послужи за предупреждение, че и използването на деца нямаше да ги спаси от Стражителя. Поне това Хаерн бе постигнал, макар и не по желания начин.

Смъртта на безименното момче продължаваше да го преследва. Бран бе уверен, че Хаерн не би понесъл нещо подобно. Излизаше, че е бил прав.

Преодоляването на оградата бе лесна задача — избягването на пазачите бе трудното. Зад къщата имаше отделна постройка, където щеше да се проведе срещата. Повечето от войниците се задържаха близо до самия дом, което определено помагаше.

В началото Хаерн задържахше напредъка си близо до оградата, прилепен към сенките. Най-сетне видя постройката. След още малко чакане можа да изчисли, че разполага с период от тридесет секунди, през който да пробяга.

При достигането си той можа да установи, че от вътрешността на постройката долита слаб блясък. Мъжът долепи ухо до вратата. Нищо не се чуваше. Може би бе дошъл прекалено рано? Или прекалено късно?

Вратата беше отключена, затова той се отправи вътре. Стаята бе изненадващо празна, съдържаше само легло. А подът бе покрит с дебел килим. Фенерът проблясваше слабо, изпълнил ъглите на стаята с множество сенки.

— Проклятие — прошепна той.

Хаерн се отправи към далечния ъгъл, за да изчака няколко часа — в случай че срещата все още не се бе провела. Но в средата на помещението той спря. Сенките в този ъгъл не изглеждаха съвсем обичайни...

Той скочи обратно към вратата, усетил капан. Но преди да е успял да я достигне, нещо се вкопчи в наметалото му и дръпна. Хаерн се извъртя, за момент колебаещ се между изтръгване и битка. И без това разгневен заради Бран, той избра втория вариант.

За негова изненада ударите му бяха отразени по съвършен начин. Започнал да подготвя следващия си замах, Хаерн забеляза облеклото на противничката си — тъмни ивици плат покриваха тялото ѝ. Само лицето оставаше оголено.

— Достатъчно, Стражителю — изрече Зуса, извила тяло в защита. — Не съм тук, за да те убивам.

Хаерн се отдръпна и се облегна на стената край вратата.

— Тогава защо си тук?

— Защото аз поисках така — долетя глас от вратата. Хаерн се извърна и кимна в престолен поклон.

— Лейди Гемкрофт. Радвам се да те видя, Алиса.

Наследницата му се усмихна, несмутена от подигравката в гласа му. Зуса прибра кинжалите си, но задържа ръце върху дръжките им. Без да откъсва очи от него, тя се приближи до господарката си. Самата Алиса изглеждаше спокойна, далеч по-спокойна от последния път, в който Хаерн я бе видял. Разбира се, тогава той се бе опитвал да я убие заради наемниците, с които тя бе изпълнила Велдарен.

Под робата си Алиса носеше тънка рокля; червената ѝ коса се спускаше по раменете. Хаерн почти се почувства поласкан, че тя се е преоблякла специално за него.

— Разбрах за някаква среща, свързана с крадците — рече Хаерн. — Истина ли е?

— Уверявам те, Телфорд ми е изцяло верен.

Лицето на Хаерн леко трепна. Това бе името на неговия информатор. Сега той се чувстваше смутен, защото нямаше представа каква е причината за тази среща. Това не му харесваше. Освен това двете бяха запрели изхода. Това още повече не му харесваше.

— Значи съм бил излъган, за да дойда. Защо, Алиса?

— Защото искам да те наема.

За момент Хаерн замълча учудено, преди да се засмее.

— Аз не съм пионка, която да разместваш според приумиците си. Ако действително си искала това, защо си прибягнала до заблуда?

— Защото не искам никой — нито гилдиите, нито Трифектата — да узнае. Заминавам за Ейнджълпорт заедно със Зуса и бих искала ти също да ни придружиш.

Ръцете на Хаерн все още стискаха оръжията. Да обсъжда подобна молба в присъствието на човек, опасен като Зуса, не беше неговата идея за справедливи преговори.

— И каква е причината за това ти желание? — попита той. — Уверявам те, Зуса е повече от способна да те опази жива.

Жилка нетърпение най-сетне изникна сред спокойствието на Алиса.

— Някой е проникнал в дома на Лори Кинън и е убил сина му и снаха му, а също и десетина пазачи. Както изисква традицията, отивам за погребенията им. Искам вие двамата със Зуса да откриете убиеца и да го заловите.

Хаерн поклати глава:

— Не мога да напусна Велдарен. Мирът, който създадох...

— Не е никакъв мир — заяви Алиса. — Гилдиите непрекъснато се дебнат една друга и се избиват в безкрайни спорове за златото, което им плащаме. Малцината, които крадат, биват залавяни от другите гилдичари, не от теб. Освен това никой няма да узнае за напускането ти, не и със седмици. Минаха две години. Ти проля достатъчно кръв, за да измиеш целия град. Онези, които са останали, са доволни на лесните пари, които прибират без усилие. За теб са останали само най-безразсъдните от престъпния свят. Градът се е променил. Отсъствието ти няма да му направи впечатление.

Хаерн знаеше това, но не го харесваше.

— Случилото се в Ейнджълпорт не ме касае. Имах достатъчно сблъсъци с Трифектата, за да ми стигнат за цял живот. Открийте си убиеца сами. Сега ме пусни да си вървя.

Алиса погледна към Зуса и кимна. Двете пристъпиха встрани. Докато Хаерн прекрачваше прага и потъваше в нощта, лейди Гемкрофт каза високо:

— Край труповете е бил намерен знак, очертан с кръв.

Хаерн спря.

— Какъв знак?

— Око.

Младият мъж се обърна. Предишният гняв припламна отново.

— Обвиняваш мен за станалото?

— Не. — Алиса също пристъпи навън. — Вече проучих и зная със сигурност, че си бил във Велдарен както в нощта, когато се е случило, така и в нощите преди и след нея. Лори не е допуснал да се разчуе. Само най-близките до него знаят за станалото. Самият той също знае, че не ти си убиецът, но въпреки това се страхува, че си замесен по някакъв начин.

Стиснал зъби, Хаерн се опитваше да осмисли какво означава всичко това. Но не откриваше отговор.

— В това няма логика. Защо му е на някого да хвърля вината върху мен? Никога не съм бил в Ейнджълпорт. И от години не съм използвал символа. Откакто войната между Трифектата и гилдиите на крадците приключи.

— Това не е опит за прехвърляне на вината — обади се Зуса. — Става дума за послание. Някой отправя повик към теб, Стражителю.

Хаерн се чувстваше прекалено изморен и неподготвен. Лицето на мъртвото момче продължаваше да изниква пред очите му.

— Откъде да зная, че това не е капан? — накрая попита той. Алиса сведе поглед, посрамена от това, което предстоеше да каже.

— Благодарение на теб синът ми е още жив. Благодарение на теб успях да отмъстя на онези, които се опитаха да го убият. Никога не бих те предала. Някой е убил влиятелни граждани на Ейнджълпорт, мои приятели и съмишленици, и е използвал кръвта им, за да изпрати съобщение. Помогни ми да го намеря. Помогни ми да го спра.

Стражителя въздъхна.

— Така да бъде. Кога заминаваме?

— Днес? — Тарлак се приведе напред от стола си. — Заминаваш днес? Но нали още не сме приключили с договора на Хишън. Освен това още не съм открил онзи проклет убиец на курви, за когото Антонил ни плати. Как да открия негодника без твоята помощ?

— Започни да прекарваш време с проститутки. По-точно, започни да прекарваш повече време.

Тарлак повдигна вежда и се изсмя. Той се изправи (все още беше облечен в нощницата си) и махна с ръка край себе си.

— Всичко ще се разпадне без теб. Но не мога да те спра. А и не бих искал. Не бива да допускаме някой да руши репутацията ти.

Двамата се прегърнаха. Магьосникът го потупа по гърба.

— И да не се оставиш да те убият.

— Ще се постарая.

Хаерн напусна кабинета му и се отправи към стаята си. Там се разсъблече, пхна се в леглото и заспа.

Събуди го нещо, побутващо го по рамото. Младият мъж отвори очи, простена и се извъртя.

— Рискуваш си живота, Бруг — промърмори той.

— Ти си този, който се отправя в търсене на човек, достатъчно смел — или достатъчно глупав — да те провокира — отвърна ковачът. — А и почти се свечери. Размърдай си задника. Донесъл съм ти нещо.

Хаерн разтърка очи и отново се обърна. Бруг стоеше край леглото му, стиснал чифт ботуши в ръка.

— Обуца?

— Не са обикновени обувки! — Бруг ги хвърли върху гърдите му. — Два месеца ги изработвах, прояви малко благодарност!

Другият се надигна и огледа обувките. Те бяха сиви, изработени от мек материал, който се втвърдяваше при подметките. Изглеждаше, че те ще заглушат стъпките му, но дали щяха да издържат дълго неспирното тичане по покривите...

— Ти си ги направил? — попита Хаерн. — Не знаех, че можеш да шиеш кожа.

Бруг почервеня.

— Тарлак вложи малко магия в тях. Те никога няма да се износят, но истинската им ценност е, че с тях ще стъпваш по-тихо от мишка... Всъщност на неблагодарници няма какво да обяснявам. Сам ще откриеш.

С тежки и бързи стъпки той се отправи към вратата. Спря за момент, когато Хаерн извика подире му:

— И ти ще ми липсваш, Бруг.

Ковачът само изръмжа в отговор, но се поколеба на излизане. Останал сам, Хаерн се преоблече, приготви кожената си броня и се нагласи да напусне.

Долният етаж се оказа празен; никой не седеше на дивана. Огънят в камината бе догорял. Хаерн се навъси, преглътна разочарованието си и излезе.

Делисия го чакаше отвън, усмихнато облегната на кулата. Робата ѝ блестеше от чистота, червената ѝ коса бе стегната на опашка.

— Възнамеряваше да си идеш, без да се сбогуваш?

Той сви рамене:

— Сметнах, че ме чакаш отвън.

— Щеше да заминеш и ако не бях.

Хаерн се усмихна в отговор и пристъпи към нея, за да се остави да бъде прегърнат. Когато се опита да се отдръпне, Делисия го притисна още по-силно към себе си. Неочакваната ѝ дързост го изненада.

— Бъди внимателен — каза жрицата. — Тарлак ми разказа всичко. Човек, способен на нещо подобно, за да те призове в подигравка, не е нещо дребно.

— Притесняваш се за мен?

Хаерн се постара да не взема тревогата ѝ сериозно. И да не обръща внимание на усиления си пулс, предизвикан от обвитите около врата му ръце.

— Притеснявам се всяка нощ, когато обикаляш града. Но този път няма да мога да те излекувам, ако се върнеш ранен. Моля те, пази се.

Този път нямаше как да се пошегува. Хаерн обви кръста ѝ с ръце и допря чело до нейното.

— Обещавам — усмихна се той. — Нужно е нещо много повече от някакъв страхлив имитатор, за да ме надвие.

Делисия го целуна. Подир един сепнат миг той отвърна на жеста ѝ. Накрая тя се отдръпна и леко сведе глава, за да скрие изчервяването си зад косата. Тонът на следващите ѝ думи бе небрежен.

— Това ли е целият ти багаж? — Жрицата посочи към наметалата на Хаерн. Той тръгваше на път само с дрехите на гърба си и оръжията.

— Да. Защо, проблем ли има?

— Вечният сиромах — отвърна тя със смях. — Късмет. И се върни жив и здрав.

Той се поклони.

— Не бих си и помислил друго. Дръж Тарлак изкъсо докато ме няма.

— Ще се постарая.

С енергични крачки Стражителя се отправи към главния път. Светлината на деня го караше да се чувства необичайно уязвим. Той се постара да потисне това усещане.

Керванът на Алиса вече го чакаше. Той се състоеше само от три коли — много по-малко от очакваното. Жената бе казала, че възнамерява да напусне града колкото се може по-незабележимо, за да остане напускането ѝ скрито от гилдиите. Оказа се, че е взела думите си насериозно. Тя седеше в първата кола заедно със Зуса. Двете кимнаха, когато той се приближи. Хаерн осъзна, че под дневната светлина и без качулката лицето му е видимо.

— Стражителя? — за всеки случай попита Алиса.

— Хаерн — отвърна той. Зуса протегна ръка към него, за да му помогне да се качи. — Направо към Ейнджълпорт ли отиваме?

Алиса потвърди и се обърна към кочияша.

ГЛАВА ВТОРА

Еравон се възползва от прикритието на нощта, за да остави стените на Ейнджълпорт далеч зад себе си.

Пролетта най-сетне бе дошла, но въздухът все още запазваше част от мразовитостта си. Затова той държеше наметалото увито около себе си и продължаваше да крачи на север. Макар да бе живял векове, за пръв път изпитваше усещането, което човеците с горчиво поклащане на глава обозначаваха като остаряване. Ставите му пулсираха заради студа, а дните минаваха далеч по-бързо. Макар че елфическата кожа оставаше гладка, след още сто години върху лицето му щяха да се появят първите бръчки. Това щеше да сложи край на престоя му сред човеците.

Които никак нямаше да му липсват.

Сигналът беше незабележим, просто няколко листа, подредени по определен начин и затиснати с камъчета, за да ги предпазят от своеволията на вятъра. Еравон напусна пътя и се отправи по склона на близкия хълм. Отвъд хребета се издигаше палатка, обгърната в мрак: никакви факли или огньове, които да издадат присъствието ѝ.

Елфът намести плащеницата си и се приближи. Шатрата бе голяма; входната завеса бе оставена отменната. Още при прекрачването на прага той се поклони на двамата си сънародници, които го очакваха.

— Радвам се да те видя отново — каза първият домакин, млад елф на не повече от столетие. Косата му бе къса и златиста, а очите блестяха в омайно зелено. Дватамата с Еравон се прегърнаха.

— Аз също, Марадун — каза гостът и се обърна към другия елф. — Нима кракът те боли толкова, че да не можеш да се изправиш, Силдур?

Среброкосият елф размаха бастун — единственият признак за накуцването му и за факта, че той е по-възрастен и от Еравон.

— Предстои ни много за обсъждане, а разполагаме с малко време — рече Силдур и насочи размаха на бастуна си към празен стол.

— Сядай. Какви новини от разглезените деца на братята богове си ни донесъл?

Еравон се настани и прие предложената му от Марадун чаша. Започна да пие бавно, умишлено отлагайки репликите си. У дома в Келасар Силдур би заемал по-висока позиция, но тук се намираха в човешки земи, където Еравон бе посланик. Тук важността му не допускаше отричане. А и Силдур бе неизменно намусен. Може би Селестия бе вложила във вените му кал наместо кръв.

— Официално обявени позиции все още отсъстват — поде Еравон и остави чашата си. — Нося единствено празнословия и обещания, в което човеците са ненадминати. Но в случая не смятам, че ще отстъпят. Или трябва да предоставим на неколцина от земевладелците им достъп до нашите гори, или да се приготвим за кръвопролитие.

— Кръвта вече бива проливана — изтъкна Силдур.

— Тогава трябва да се подготвим за още повече кръв.

— Нима някакъв компромис е невъзможен? — попита Марадун и погледна към двамата. — Надали те желаят да се стигне до война.

— Човеците винаги желаят война — разпалено каза Силдур. — Братята ни от Дезереа трябваше да бягат през половината континент. Човеците неизменно пламтят за бран. Всички тези преговори са само загуба на време.

Еравон въздъхна. Макар и по обичайния си груб начин, Силдур казваше истината.

— Не виждам избор — гласно каза той. — Трябва да отстъпим части от гората. Това би трябвало да се окаже достатъчно, за да ги засити, а също и да успокои господаря им.

— Инграм е глупак, който преbledнява само като ни види — рече Силдур. — Той няма да намери покой, докато ние не изчезнем от цял Дезрел.

— Но какво друго бихме могли да направим? — попита Марадун. — Самият аз лично съм убил неколцина, които бяха навлезли с брадви в леса ни, а въпреки това всяка седмица те стават все повече. Какво да кажа на господарите си в Келасар? За момента продължаваме да си затваряме очите за нарушенията им, но споразумение трябва да бъде постигнато скоро. В един момент човешките прегрешители ще получат последствията, които заслужават.

— Има и друг начин. — Очите на Силдур блеснаха. — Наместо да бягаме от войната като ужасени деца, да я приветстваме. Да насочим лъкове и мечове към градовете им. Човеците са като животни, разбират само от сила.

Тримата се смълчаха. Еравон отпусна ръце върху масата и си наложи да остане спокоен. Силдур не бе казал нищо ново. Същото щеше да важи и за отговора на Еравон: макар и захабен, отговорът си оставаше истината.

— Всеки наш боец би могъл да покоси десетима от техните, преди да умре. Но въпреки това нашите редици се смалчават, а човеците се множат като насекоми. Не бива да забравяме случилото се при Кървави блок, където погинаха най-великите деца на Селестия. Нашите заклинатели избиха хиляди, преди да погинат. Човеците се възстановиха, а нашият народ така и не роди други десетима с подобно величие. Умението ни губи значението си, когато насреща ни се надигнат пълчища. Стрелата или мечът са безсилни срещу мравуняка. Ако проявим агресия, кралят им ще изпрати войници от всички краища на Нелдар. Нашите сънародници, нашите близки ще умрат напразно.

Погледът на Силдур блесна. Той понечи да възрази, но застина. Еравон почувства неочакван хлад и се обърна, последвал погледа на събеседника си.

Пред прага на шатрата стоеше непознат с тъмни дрехи и дълъг плащ. Меч висеше край бедрото му. Дори очите на Еравон не успяваха да проникнат през сянката на качулката. Само устата и брадичката на непознатия оставаха видими. Виждаше се, че той се усмихва.

— Кой си ти? — попита Силдур. Ръката му се отправи към дългия кинжал в колана му. — Представи се!

Непознатият прихна.

— Чувал съм да ме наричат с много имена. Щом настояваш, ще си послужа с едно от тях. Аз съм Привидението.

— Привидението — повтори Силдур. — И защо си дошъл тук с прикрито лице?

Натрапникът скочи от място, за да се приземи право сред чашите върху масата. Отпуснал ръка върху дръжката на оръжието си, той се усмихна към тримата елфи.

— Защо се събирате да обсъждате тайно? — попита Привидението. Гласът му бе необичайно мек. Би звучал омайно, ако не бяха нотките на студено веселие. — Нима се страхувате от ушите на хората? Замисляте нечие падение? Или се опитвате да измъдрите начин да им целувате ботушите, като същевременно запазите достойнство?

Еравон посегна към меча си. Нямаше да търпи обиди от някакъв си непочтителен глупак.

— Не зная как си ни наме...

Натрапникът рязко се извъртя към него. Погледът на скритите очи прониза елфа. В следващия момент Привидението сграбчи лицето му. Бързината на движението не бе позволила на Еравон да реагира.

— Намерих ви, следвайки смрадта на страхливост. През целия път от Ейнджълпорт от теб прокапваше жълто.

Марадун се изправи, изтеглил меч.

— Пусни го.

Привидението се изсмя:

— Както желаяш.

Непознатият блъсна Еравон назад, сетне се извъртя върху масата. Петата му се вряза в лицето на Марадун, изпреварила замаха. Еравон, възстановил равновесието си, изтегли оръжие и нанесе удар. Удар, който срещна меча на Привидението. Тримата елфи отскочиха назад. Само натрапникът остана в средата на палатката. Той се извърташе, за да не изпусна никого от тях от погледа си.

— Страх ли ви е от мен? — попита той. — Това е добре. В такъв случай ще запомните съобщението, което съм донесъл.

— Нима? Какво е то? — каза Еравон и бързо погледна към Марадун. Младият елф стискаше лицето си със свободната ръка. Измежду пръстите му се процеждаше кръв, капеща от строшен нос.

— Въпросът ти загатва, че не възнамеряваш да слушаш, Еравон.

Тялото на Привидението изгуби отпуснатостта си само след миг, за да се извиси в скок. Еравон успя да спре жестокия разсичащ удар, само че неговите умения се простираха в словата и замислите, не битките. Той отрази и следващите няколко разсичания, сетне се напрегна да спре пореден замах, оказал се измамен. Преди останалите двама да са успели да сторят нещо, мечът на непознатия разсече тялото на посланика.

Еравон рухна на колене. Когато Привидението изтегли меча си, по тревата бликна кръв.

— Не правете глупости — обърна се посетителят към останалите двама. — Ще ви убия, ако се наложи.

— Говори — каза Силдур. — Предай съобщението си.

Еравон се опита да се изправи: замайването и слабостта не му позволиха. Той рухна настрана. Зеленината под него започваше да мокрее. Гаснещите му очи доловиха приближаването на Привидението. Стъпките на убиеца бяха напълно безшумни.

— Тук не сте желани — каза непознатият, сграбчи Еравон за косата и изви главата му назад. — Напуснете. Още тази нощ. Намесата ви не е нужна. Стойте си в горите. Някой ден брадви и огън ще се приближат до границите ви. Спомнете си това следващия път, когато си помислите да се върнете в Ейнджълпорт.

Пред очите на Еравон почти се бе спуснал мрак, но той пак успя да види атаката на Марадун.

Привидението пусна посланика и се изви. Мечът му се превърна в разсякло въздуха петно. Еравон почувства разплискване, а Марадун рухна, стиснал отсечена под лакътя ръка.

Посланикът се опита да се надигне. Успя единствено да се преобърне по гръб. Привидението стоеше над него и го гледаше. И продължаваше да се усмихва.

Острието му потъна в плътта на елфа, плитко. Тези рани бледнееха с по-раншната, но пак подсилиха гнева му.

— Ще те убием — задавено обеща Еравон.

— Мнозина ще опитат. — Привидението пръсна кръв от острието си. — Но ти няма да бъдеш част от тях.

Мечът полетя право към окото му.

— Пристигнахме — каза Алиса и скочи от фургона. — Ейнджълпорт.

Хаерн също слезе. Докато слугите приготвиха лагера, той се зае да оглежда града. По-малък от Велдарен, но не с много. Три стени го обгръщаха в концентричните си кръгове, и трите докосващи водата. В светлината на залязващото слънце множеството плавателни съдове в пристанището и отвъд приличаха на мравки. Те бяха най-малко сто на

брой. Подобна гледка бе достатъчна, за да удиви Хаерн: до този момент той не бе виждал кораб.

— Защо спираме тук? — попита той. — Градът не е далече.

— Защото искам да се уверя, че си овладял ролята си. — Алиса го огледа и въздъхна. — Не би могъл да изглеждаш по-скован дори и ако поискаше.

Хаерн подбели очи и отиде да помага в разтоварването на дървата. По време на пътя бяха поддържали запас гориво — за случаите, когато им се наложеше да нощуват в безлесни земи. След като огънят бе накладен и палатките се издигнаха — не всички спяха в колите — слугите се заеха да приготвят вечерята. Един се отпрати към града, за да събере сведения.

През цялото време Алиса наставляваше Хаерн.

— Колкото по-висшестоящ от теб е другият, толкова по-ниско трябва да му се поклониш. — Тя наместваше копринената му риза.

— Тъй като ти ще бъдеш мой далечен роднина, почти всички останали благородници ще стоят над теб. Ако не си сигурен, поклони се ниско и сведи поглед за миг. Само внимавай да не поздравяваш обикновените хора. Няколко любезни думи ще свършат работа, но не пресилвай.

— Предпочитам да си остана с убиването — каза Хаерн. — Не може ли да се заема с него?

Погледът, с който бе възнаграден, често бе отправян към него по време на пътуването. Първата му проява се бе случила едновременно с осъзнаването ѝ, че той е поел на път само с един кат дрехи: тъмносива риза, панталони и плащ. Тогава Алиса се бе нагърбила с екипирането му. От нея бе получил купища натруфени и копринени дрехи, които бяха много по-скъпи от всичко, което бе носил през живота си. И освен това сърбяха.

А Алиса продължаваше да го изпитва.

— Кой стои начело на града?

— Лорд Инграм Мърбанд. Надут. Прекалено самоуверен. Отговорен за всички земи, наричани Рамерата. Така се нарича съвкупността от всички южни земи на кралство Нелдар.

— Кой управлява града в действителност?

— Шестимата Търговски лордове. През последните десет години те постепенно са завзели империята от доставки на Лори Кинън.

Единствено контролът над производството на кремион му позволява да запазва богатството си. Разбира се, аз съм твой глупав и незначителен роднина, който трябва да се присмива на нелепи слухове за обедняването на Лори. Защото никога не бих могъл да приема, че някой може да се окаже по-добър или по-заможен от нас.

Сега беше ред на Алиса да подбели очи заради изопачения му преразказ.

— Кой си ти?

— Хаерн Гемкрофт, трети братовчед по брак.

— А Зуса е...?

Хаерн разтри слепоочията си.

— Моя съпруга. Зуса Гемкрофт, потомка на рода Гандрем, паднала си по мен на бал, празнуващ завръщането на Натаниел. Запленил съм я с танцовите си умения.

— А защо си тук?

Хаерн промърмори отговора. Бе зает да се чуди на съгласието си. Колкото и да бе приятно да се махне от мрачните улици на Велдарен, сред богатството и традициите на Трифектата той се чувстваше съвсем изолиран.

— Това е нашият меден месец. Съгласила си се да ни вземеш, за да разгледаме пристанището и да си накупим подаръци.

Алиса се настани край огъня, прие купа с бульон и се намръщи над ръба.

— Надявам се, че в града ще се преструваш по-умело.

Хаерн прие собствената си порция и започна да се храни. Докато си вземаше втора, Алиса се отправи към колата, за да нагледа Зуса. Безликата също не бе останала във възторг от плана на господарката си да ги вкара незабелязано в града. Но полезността на замисъла бе неопровержима. Тези роли щяха да им позволят да следват Алиса навсякъде, а същевременно представляваха готово оправдание за отделянето им. Разбира се, паднеше ли мрак, същинската им работа щеше да започва: Стражителя щеше да наметне плащовете си, а Зуса да се обвие в ивиците тъмнина.

Когато Алиса се върна обратно край огъня, Хаерн едва не се задави с картофа си. Вървящата подире ѝ Зуса бе облякла дълга виолетова рокля с голяма цепка в полата и не по-малко деколте, което стигаше почти по пъпа ѝ. Тя се придвижваше съвсем спокойно в

новата си одежда: завъртя се два пъти, а после направи реверанс, който би останал приет и в най-претенциозния кралски двор.

— Малко е... откриваща — каза Хаерн. И веднага подир това осъзна, че бе искал да отпрати комплимент.

Алиса изглеждаше готова да му издере очите.

— Такава е модата тук. Моряците им са я донесли от Кер. Радвай се, че теб облякох във велдаренски стил. В противен случай щеше да останеш полугол.

Хаерн почеса врата си.

— Значи наполовина по-малко натруфено.

— Все повече и повече се съмнявам в евентуалната полза от присъствието ти — вметна Зуса и прокара ръце през косата си. — Поне си красив. Иначе никой не би повярвал, че съм се омъжила за теб.

— И сега няма да повярва. Все още нося белезите от сблъсъците с теб, в които се опита да ме убиеш.

— Ти пръв се опита да убиеш Алиса.

— Каква нежна двойка — с гласа на уморена майка въздъхна Алиса. — Понякога се чудя защо ви доведох.

Хаерн се засмя. При други обстоятелства би се чувствал смутен в присъствието ѝ, само че Алиса бе искрена в благодарността си. В момента синът ѝ отново се намираще под опеката на лорд Гандрем. Донякъде му се бе искало момчето също да бе дошло. Би се радвал да вижда още едно познато лице край себе си. Дори и след като през по-голямата част от престоя им заедно Натаниел бе останал в безсъзнание.

Зуса отиде да се преоблече в нещо по-подходящо за спане. Междувременно изпратеният слуга се върна. Забелязала мрачното му изражение, Алиса го подтикна да говори. Прислужникът погледна към Хаерн, сетне поде:

— Лорд Кинън е кремирал Тарас и Джули и е отложил погребението на останките до пристигането ви. Той ви благодари за отзоваването и е нетърпелив да се срещне с вас. Що се отнася до града... Ситуацията с елфите се е влошила значително. Неотдавна някакъв мъж с наметало е убил предишния елфически посланик и е ранил спътниците му.

Хаерн се вцепени и бързо се спогледа с Алиса.

— Знаят ли кой е бил нападателят? Оставил ли е някакъв символ?

— Пред очите на двамата оцелели той очертал око в гърдите на посланика. Представил се като Привидението. Това можах да науча. Не бих се изненадал, ако лорд Кинън знае повече.

Устата на Хаерн бе пресъхнала. Алиса отпрати слугата. Когато Зуса се завърна, облечена в далеч по-скромна роба, двамата ѝ разказаха наученото.

— Първо Трифектата, сега елфите — тихо каза Стражителя, загледан в пламъците. — Какво иска той от мен?

— Някога чувал ли си за Привидението?

Хаерн погледна към запиталата Зуса и поклати глава.

— Не. Трябва да говоря с оцелелите елфи, да науча повече за него.

Пристигна друг слуга, понесъл малка бъчвица вино и три чаши. Алиса бе тази, която вдигна тост.

— Да пием за дългия живот. Нещо, което подозирам, че и тримата не ще имаме.

Младият мъж докосна чашата си до нейната.

— Прекрасен тост — заяви той и се опита да изкопира благородството на ръката ѝ, повдигаща чашата до устните.

— Лори никога няма да повярва, че си член на семейството ми — отбеляза отпиващата Алиса. — Да се надяваме, че ще прояви повече разбиране, когато осъзнае, че си тук, за да ме защитаваш.

— И да открия убиеца на сина му.

Лейди Гемкрофт пресуши чашата си.

— И това. Лека нощ, Хаерн. Утре сутринта ще продължим към града. Постарай се да се наспиш добре, защото ни предстои дълъг ден.

Хаерн и Зуса останаха сами.

Стражителя неловко се размърда край огъня. Винаги се чувстваше неудобно в присъствието на безликата, защото тя бе непредсказуема и често открито се взираше в него.

— Имаш ли представа откъде ще започнем да търсим? — попита той, за да наруши мълчанието.

— Ще започнем с имението на Кинън. После с елфите. После ще се заслушваме за слухове и ще търсим други убити. Не забравяй, че

преди време успях да те открия, Стражителю. Лесно ще открием жалкия имитатор.

— Слугата спомена, че ситуацията с елфите се била влошила. Какво имаше предвид с това?

Зуса погледна към града.

— Зная малко неща, но все неприятни. Става дума за териториални спорове. Елфите и жителите на Ейнджълпорт се намират на ръба на война. Предстои ни да навлезем сред купчина намаслено дърво. И най-малката искра би се оказала достатъчна, за да я подпали.

Хаерн прихна, с което си спечели повдигната вежда.

— Просто имам усещането, че ние ще се окажем въпросната искра.

Безликата повдигна чашата си и се усмихна.

— За подпалването на огньовете — каза тя.

Хаерн се усмихна в отговор и се присъедини към тоста ѝ.

ГЛАВА ТРЕТА

Улрих Блекуотър пристъпи на палубата на *Огнено сърце* навъсен.
— Къде е Пайл? — обърна се той към двама моряци. Голи до пояс, те пренасяха сандъци.

— Капитанът е в каютата си, милорд — каза един от тях и се поклони ниско. — Но в момента е зает.

Улрих започна да си проправя път край въжета, моряци и товар, докато най-сетне не достигна капитанската каюта. Без да почуква отвори вратата и влезе. Самото *Огнено сърце* бе голям кораб, но това помещение бе дребно, приютило легло, бюро и няколко приковани към стената карти. Върху въпросното легло, покрит от гола курва, лежеше капитан Дарил Пайл.

Видял посетителя си, морският вълк отпусна глава и въздъхна:

— Хората ми не ти ли казаха, че съм зает?

— Да речем. — Улрих погледна към жената, която се надигна и грабна дрехите си. — Остави ни.

— Но не се отдалечавай много — додаде Дарил, докато полуоблечената бързаше да се промуши през вратата. Наметнал одеяло над себе си, капитанът се облегна на таблата на леглото и се почеса по врата. Той бе едър, с потъмняла от слънцето кожа. Дълъг белег се простираше от устната до челюстта му. Този белег оставяше празнина в кестенявата брада.

— Не трябва ли да им помагаш с разтоварването? — попита Улрих.

— Хората ми си знаят работата.

— Не се притеснявам за хората ти, а за товара си.

Дарил се зае да нахлузва панталони.

— Нищо няма да стане с проклетото ти вино — изрече той, докато се закопчаваше. — А и няма значение. Бих могъл да се изпикая във всяка бутилка, а тукашните отрепки пак ще го превъзнасят за нектар.

— И все пак бих предпочел да наглеждаш нещата. В случай че дори и достолепен екипаж като твоя реши да се почерпи като награда за усилията.

— Казваш ми как да управлявам кораба си?

— Корабът е мой — натърти Улрих. — Ти може да си капитан, но корабът принадлежи на мен. Товарът също е мой. Моя е и изложената на риск репутация. Освен това не става дума за виното. Много скоро ще пренасяш хилядократно по-ценен товар. Искам да се уверя, че той ще остане недокоснат.

Капитанът нахлузи и бяла риза, покрита с потни петна.

— И какъв е този товар?

Улрих извади малка кесия от джоба си и освободи вървите. От нея извади лист, откъсна парченце и го подаде на събеседника си. Листото бе зелено, с чудати виолетови жилки. Дарил се навъси.

— Какво е това?

— Захапи го. Не го дъвчи, задръж го стиснато между зъбите и започни да дишаш дълбоко. Съветвам те преди това да си седнал.

Пайл сви рамене. Той добре познаваше различните наркотици — листото не изглеждаше впечатляващо. Без да обръща внимание на Улриховия съвет, той пъкна късчето в устата си и започна да дъвче. Само след секунди изражението му се промени, а движението на челюстта му се забави. Зениците му се разшириха неимоверно, а ръцете започнаха да треперят.

Улрих се настани зад капитанското бюро, за да изчака отминаването на ефекта. След около пет минути краката на Дарил се подкосиха; той тежко се стовари върху лакътя си. Макар че ударът го накара да си прехапе езика, капитанът почти не реагира. Сред космите на брадата му започна да се стича кръв.

— Невероятно — занесено изрече Дарил.

Улрих бе открил личните му алкохолни запаси и си приготвяше питие. Капитанът продължаваше да мълчи, като само на моменти простенваше тихо. Посетителят бе наченал третата чаша, когато той най-сетне се свести.

— Колко време...? — попита брадатият и изплю кръв на пода.

— Около петнадесет минути — отвърна Улрих.

— Мамка му. Това беше много по-добре и от разпорване.

Очите на Дарил бяха кървясали; той ги насочи към джоба на Улрих, където почиваше кесията с листата.

— И това беше само едно парченце — усмихнато обясни Улрих. — Представи си цяло листо. Ще те държи часове.

— Дай ми само...

— Не. — Улрих се изправи. — Не и докато още си на служба. След около ден кръвта ти ще се изчисти и желанието ще отслабне. Не мога да поема подобен риск, докато си в морето. Сигурен съм, че ме разбираш.

За момент Дарил изглеждаше готов да замахне насреща му, но сетне се овладя. И изпсува, търкайки очи.

— Дай бутилката.

— Тази билка има много имена, но най-често я наричат виолетов лист — продължи Улрих. На големи глътки капитанът пресуши половината бутилка.

— През живота си не се бях чувствал толкова добре — заяви Пайл, докато бършеше брадата си. И погледна надолу, осъзнал лепкавото петно върху панталона си. Но не се засрами, а само се изсмя.

— За момента разполагаме с малко, но скоро очаквам по-голяма доставка. — Улрих му подхвърли кърпа. — Тази билка ни е позната от години, но до неотдавна бе изключително рядка, достояние само на най-благородните. Само че нещата се променят, Дарил. Много скоро ще разполагаме с изобилен и стабилен източник. Почисти се и се погрижи за виното. Ако сред екипажа ти има несигурни хора, отърви се от тях. Когато първата пратка виолетов лист поеме на север, нищо не бива да се обърква. За момента ще натоваря един сандък в трюма, за съхранение. И едно листенце не бива да изчезне от него. Разбра ли?

За момент Дарил се втренчи в него, после тръсна глава.

— С това наистина ще направиш цяло състояние. А ако ми дадеш мостри, бих могъл да зарибя всички западно от реките. — Той подуши пръстите си. — Този листак легален ли е?

— За момента е. Погрижил съм се нещата да си останат така. Сега ще те оставям: предстоят ми и други задължения. Остани на котва и изчаквай нареждания. Може да минат няколко седмици, но не се съмнявам, че ще намериш начин да убиваш времето. И се постарай сандъкът да остане непокътнат.

Улрих се обърна към вратата и спря. Тя бе откряната. Търговецът беше сигурен, че я е затворил.

— Интересни удоволствия — оповести мъж, седнал с кръстосани крака върху леглото на Дарил. И двамата се извъртяха, а Улрих изтегли кинжала си. Непознатият бе облечен с плащ и черни кожени дрехи. Сянката на качулката скриваше лицето му, но бе оставила усмивката видима.

До този момент Улрих бе смятал, че този човек е само слух.

— Привидението — рече Блекуотър. — Това си ти, нали?

— Мъдър си — каза натрапникът. — А може би те прехвалвам. Ако наистина беше умен, щеше да ме забележиш още преди десет минути.

— Какво правиш на кораба ми? — попита Дарил и направи крачка назад, за да вземе окачения си на стената меч. Привидението изцъка неодобрително и отпусна ръка върху дръжката на своя меч.

— Не се престаравай, мекотело. Нямам причина да те убивам, но ще го сторя, ако направиш нещо глупаво. Тук съм, защото нося подарък на скъпия ни търговец.

Улрих се поизправи и се постара да си придаде излъчване на превъзходство.

— Така да бъде. Ще приема подаръка ти, ако е достоен, но след това ще трябва да настоя да напуснеш кораба.

Привидението се усмихна по-силно.

— Да настоиш. Ти наистина ме развеселяваш.

Натрапникът подметна тежка торба, до този момент оставала скрита зад гърба му. Тя тупна на пода.

Улрих бавно се приведе, за да надникне. И неочаквано отстъпи назад.

— Какво означава това?

— Казах ти, подарък — отвърна Привидението.

Улрих подритна торбата към Дарил. Капитанът веднага я разтвори и издърпа за косата отрязана изцедена глава. Въпреки бледнината ѝ, лицето изглеждаше познато.

— Кой...? — задавено се поинтересува търговецът. В гърлото му все още стоеше буца.

— Всичко ли трябва да правя аз? — Непознатият се надигна от кревата, с което сепна и двамата. Улрих бе уверен, че мъжът ще

изтегли меча си, но оръжието оставаше в ножницата... за момента. Търговецът отново погледна към отрязаната глава. Този камбест нос му изглеждаше познат...

Осъзнал, той отново пристъпи назад и насочи кинжала си.

— Посегателството срещу един от нас е посегателство срещу всички ни — изрече Блекуотър. Прииска му се казаното да бе прозвучало с исканата решителност, а не с това плахо изхленчване.

Привидението се поклони ниско.

— С нетърпение очаквам ответния удар.

След тези думи качулатият изрита вратата и изчезна отвъд палубата. Дарил хвърли главата обратно в торбицата.

— Какво беше това? — попита капитанът.

— Не зная. — Улрих усещаше, че краката му се подкосяват. — Но ти държеше главата на Уилям Амър.

Двамата се спогледаха. Уилям Амър бе един от шестимата Търговски лордове. Самият Улрих също бе част от този секстет...

— Напъхай камък в устата и я хвърли зад борда — нареди Улрих. — Няма да поема отговорност за това.

Капитанът кимна.

Улрих излезе, опитващ да се овладее. По-голямата част от товара вече бе пренесена на брега. Собствените му хора сновяха, за да разпределят сандъците към отделните складове и магазини. По нищо не личеше да са забелязали появата на чудатия качулат.

Той разговаря с неколцина от тях, главно за да се успокои, а после бързо се отправи на север. Едновременно с изчезването на солената миризма Улрих се почувства по-добре. Вървешком той огледа дрехите си, за да се убеди, че нищо не ги е изцапало. Щеше да закъснее за погребението, но важното бе да изглежда подобаващо.

Улрих нямаше навика да се придвижва с телохранители, но случката с Привидението го накара да съжалява за този си навик. Въпреки това улиците бяха смятани за безопасни, стига човек да бе облечен достатъчно добре. На определени места из града — входовете на вътрешните стени — стражите спираха по-дрипавите минавачи.

След като преодоля един такъв пункт, търговецът се отправи към имението на Кинън. Брат му вече би трябвало да се намира там. На входа на дома той бе претърсен — нещо, което би го наскърбило, ако не беше чул за случилото се преди седмици. Улрих се присъедини към

събраните, като правеше всичко по силите си да прогони от мислите си образа на отсечената глава.

Около петдесетина души се бяха събрали в първите няколко зали на имението, отпиваха от чашите си и тихо разговаряха. От тавана висяха много свещници, но само около една трета бяха запалени — за поддържането на подобаващо мрачно настроение. Нанесената върху стената боя напомняше на камък, а килимът бе тъмносин, макар че заради мрачната светлина гротескно напомняше кръв.

Преди някой да е забелязал появата на Улрих, той се отправи към брат си.

— Приемам, че не съм пропуснал погребението — каза Улрих и направи знак на един от слугите, разносящи чаши. Знаеше, че е рисковано да пие, предвид погълнатото на кораба, но се нуждаеше от цялото допълнително спокойствие, с което можеше да се сдобие.

— Лейди Гемкрофт пристигна преди малко — каза брат му. Той се казваше Стърлинг. — Ще мине известно време, докато приключат безполезните представяния. Кънингтънови все още спорят за поделянето на властта. Пристигнали са неколцина техни роднини, но все дребни. Не си заслужават подмазване. И никой от тях не е разплут и противен като Леон.

Стърлинг се загледа в него и се навъси.

— Добре ли си?

Двамата не бяха близнаци, но определено споделяха достатъчна прилика, за да накарат хората да си мислят това. И двамата имаха сходна руса коса, бледа кожа и кафяви очи. Но Стърлинг беше по-възрастен и около един пръст по-висок. Това беше единствената разлика между тях. И подир смъртта на баща им двамата бяха запазили разбирането си, отвело ги сред шестимата Търговски лордове. Тъй като братята размишляваха по сходен начин, не бе изненадващо, че Стърлинг е доловил притеснението на другия.

— Не се тревожи за мен. Тук съм заради теб. Да изгубиш Джули по такъв начин...

Стърлинг изпразни чашата си и я остави върху една полица край себе си.

— И всичко това заради онези негодници от Трифектата — каза той. — Те с нищо не са по-добри от крадците, с които се дърлеха в продължение на десетилетие. А дъщеря ми трябваше да се замеси

точно с тях. Знаеш ли, че Мадлин отказваше да ми позволи да поддържа собствената си внучка? Сякаш аз съм опасният. Знаех си, че Джули не бива да се омъжва за Тарас, не биваше да се замесва с тези убийци и...

— Мълчи. — Улрих се огледа, за да се увери, че никой не ги е чул. — Знаеш защо ѝ позволихме. Бракът им щеше да спомогне за установяването на мира. Недей да разрушаваш постигнатото с пиянските си бръцолевеници.

Стърлинг си пое дъх и кимна.

— Прости ми. — За момент зад стоманеното му лице изникнаха сълзи. — Не съм спал добре от седмици. Тя беше всичко за мен, Улрих. А сега я няма. И защо? Заради прищявката на някакъв побъркан. Какво иска той?

Улрих си помисли за неотдавнашната си среща на борда на *Огнено сърце*, но прецени, че настоящият момент не е подходящ за обсъждането ѝ.

— Върви да си измиеш лицето — рече той и стисна рамото на брат си. — През това време ще се оправя и сам.

Стърлинг кимна и се оттегли. След като напълни отново чашата си, Улрих започна да се разхожда наоколо. Произведенията на изкуството го интересуваха много повече от хората. Семействата на Трифектата бяха арогантни, неоправдано самоуверени и големи пряхосници, но разбираха от картини.

Той тъкмо разглеждаше портрета на паладин, чиято рамка умишлено бе обгорена от дясната страна, когато долови нечие присъствие зад себе си.

— Радвам се, че се появи, макар и със закъснение — каза Лори и протегна ръка, докато Улрих се обръщаше. Търговецът я пое и я стисна. Смуглата кожа на скърбящия изглеждаше преbledняла и освен това, в знак на скръб, бе отрязал опашката си.

Улрих се постара да прикрие раздразнението си от установеното му забавяне. Тъй като късната му поява можеше да бъде сметната за обида, търговецът се постара да се извини:

— Неочаквани и неотложни дела ме забавиха. Такива, покрай които хвърчат глави.

Лори потръпна, а Улрих прехапа език, за да не прихне. Бе забравил, че според слуховете Тарас бил намерен обезглавен, а главата на съпругата му се била търкаляла близо до насечения му скут. По-

рано търговецът бе смятал това за мълви, но реакцията на Лори го накара да се замисли. А също и подаръкът, донесен на борда на *Огнено сърце*.

— Надявам се, че търговията върви добре — каза Лори, за да измести разговора в по-безопасни води.

— По-добре от всякога. Открива се възможност, която е на път да изравни нашето богатство с твоето, Лори. Дали в Трифектата не би се намерило място за обещаващ търговец като мен?

Вбесяващо покровителствената усмивка на Лори накара Улрих отново да си прехапе езика.

— В продължение на стотици години никога не сме включвали други семейства. Но ако наистина го искаш, бихме могли да уредим брак, може би с някоя от племенничките на Джак Кънингтън...

Улрих изпръхтя. Племенничка? Той искаше семейството му да стане част от родовете на Трифектата, а не самият той да бъде присъединен към рода Кънингтън чрез някаква си лигла.

— Не съм почитател на уговорените бракове — прекъсна го той. — Те рядко се развиват добре.

Язвителните думи постигнаха целта си. Дори опитният Лори не успя да прикрие гневното си трепване.

— Ще те помоля да ме извиниш. Трябва да говоря с жреца преди началото на церемонията — каза Кинън и се оттегли.

А Улрих поднови обиколката си. Виждаше малко познати лица — той бе дошъл тук заради брат си. Членовете на Трифектата не се доближаваха до останалите люде, освен ако не ставате дума за събиране на дългове.

Една прекрасна дама откъсна погледа му от картините. Тя носеше тясна виолетова рокля, която се съчетаваше много приятно с тъмната ѝ кожа. По прическата ѝ също личеше, че е чужденка — косата ѝ стигаше едва до врата.

Самият Улрих приглади своята коса и се отправи към непознатата.

— Бихте ли искали нещо за пиене? — попита той, забелязал, че ръцете ѝ са празни.

— Ти слуга ли си?

Гласът ѝ бе дълбок и леко дрезгав. Това само прибави към екзотичната ѝ красота.

— Не, разбира се. — Улрих се направи на развеселен от грешката ѝ. — Аз съм Улрих Блекуотър, търговец и вносител на множество чудеса от цял Дезрел. Попитах, защото стояхте сама. Не бих искал заради срамежливостта си да прекарате зле.

— Не съм сама — каза тя. — Просто разглеждам.

Тя кимна към елегантна жена в другия край на залата. Улрих се опита да разпознае показаната, но не успя. Може би някоя от по-дребните знатни дами в града. Или от недалечен Омн.

— Аз ви казах името си, но не чух вашето — рече той, обръщайки поглед отново към красивата дама.

— Зуса Гемкрофт — хладно се представи тя. Улрих взе нова чаша, без намерението да се отказва. Тази жена определено изглеждаше странно. Това само я правеше още по-интересна.

— Гемкрофт? — Той се престори на изненадан. — Дошли сте с Алиса?

Това обясняваше защо онази мърла отсреща бе заобиколена от толкова много гости. Очевидно бяха заети да облизват задника ѝ.

— Зная малко за рода Гемкрофт, но трябва да призная, че не съм чувал за вас.

Зуса леко се изчерви и посочи към един от мъжете край Алиса, макар че Улрих не можа да види точния.

— Отскоро станах част от семейството.

Усмивката на Улрих стана още по-широка. Той обожаваше да съблазнява млади невести. Те бяха тъй нервни, тъй развълнувани. Неизменно представляваха сладко предизвикателство. А успехът носеше със себе си допълнителната възможност за изнудване.

— Искрено завиждам на щастливеца, който...

— Простете. — Прекъсналият ги слуга веднага се поклони в оправдание. — Службата ще започне. Ще ви помоля да ме последвате в градината.

Зуса се усмихна неразгадаемо към Улрих.

— Ще се видим отново. — Тя направи изящен реверанс и се отправи към Алиса.

Известно време търговецът остана загледан в полюшващите се бедра, а после хвърли остър поглед към слугата.

— Зная пътя до градината — каза той. — Сега ще отида.

Прислужникът се поклони отново.

В действителност Улрих нямаше никакво намерение да излиза навън. Не му се слушаха бръцолевенето на свещениците и риданията на жените. Той навлезе по-навътре в дома, надявайки се да се усамоти. След като всичко приключеше, търговецът отново щеше да се смеси с гостите, да се сбогува и най-сетне да се погрижи за делата си.

За начало, семейство Амър се нуждаеше от нова глава.

Той се подсмихна заради мрачния каламбур. Изглежда случката с Привидението непрекъснато напомняше за себе си.

Май беше прибързал с нареждането си за изхвърлянето на главата. Трябваше да я връчи на съпругата на Уилям. Винаги бе ненавиждал дъртата вещица.

Заобикалянето на поредния ъгъл го накара да установи, че не е сам. Рус мъж бе застанал пред прага на недалечна стая и се взираше. Той изглеждаше познат на Улрих. В следващия миг търговецът се сети къде го е виждал: край Алиса Гемкрофт. Мъжът бе прекалено добре облечен за слуга. Може би някакъв далечен роднина...

— Изгубили ли сте се? — попита той. Реши, че е най-добре да накара другия да обясни причината за присъствието си. Това намаляваше вероятността същото питане да бъде отправено към него самия.

— Само разглеждам. — Другият кимна към стаята. — Тук ли се е случило?

Улрих също надникна вътре и осъзна, че това действително е стаята на Тарас.

— Така смятам. Какво ви е довело тук? Нездраво любопитство?

— Нещо такова.

Търговецът протегна ръка. Несъмнено и този мъж желаше да се измъкне от службата. Още отсега го харесваше.

— Улрих Блекуотър — представи се той.

— Хаерн... Гемкрофт.

Улрих повдигна вежда. Гемкрофтови бяха започнали да се множат като зайци. Ето още един, за когото не бе чувал.

— Е, Хаерн, какво ви води в Ейнджълпорт?

Другият се поколеба за миг и отново се обърна към стаята.

— На меден месец съм.

— Погребението не е особено подходящо място. Освен ако не търсите подходящи стаи? Смятам, че за момента тази ще остане

празна. — Улрих се засмя, сетне попита: — Случайно съпругата ви да се нарича Зуса?

Лекото колебание беше достатъчен отговор. Улрих го тупна по рамото и се изненада от стабилността му. Почти като удар по скала.

— Щастлив негодник. Не бих ви винил, ако се възползвате от леглото на мъртвец, след като сте обвързан с такава жена.

Хаерн видимо се смути, което още повече развесели Улрих. Съблазняването на Зуса се превръщаше в далеч по-голямо предизвикателство: тя нямаше доброволно да се отдели от подобен русокос и синеок красавец. Налагаше се да си послужи с някои от специалните си средства, за да я има поне веднъж преди младоженците да поемат обратно към Велдарен.

— Знаете ли какво точно се е случило тук? — каза Хаерн и прекрачи прага на стаята. Улрих го последва, също любопитен.

— Само слухове. Според тълпата тук са вършали стотина души. Аз мисля, че е бил само един човек, глупак, когото простолюдието нарича Привидението. Той посякъл телохранителите като зелки, накълцал Тарас и Джули, а после изчезнал сред облак дим.

— Дим? — прошепна Хаерн. — Разбирам.

Стаята бе чиста, но пораждаше оголено усещане. Леглото стоеше без чаршафи. Килимът бе прекалено безупречен; отсъстваха белезите на обитаемост, които донасяха уют. Стъклото също изглеждаше подновено. Стените бяха покрити с прясна боя, чиято миризма все още се долавяше.

Хаерн се огледа и посочи тавана.

— Мамка му — промърмори Улрих, когато на свой ред отметна глава назад.

Стопаните бяха се погрижили за спалното бельо, пода и стените, но бяха пропуснали кръвта по тавана.

— Това не е било поръчково убийство — продължи младият мъж. — Не мисля, че е имал зъб на двойката. Искал е да остави съобщение, да се увери, че то ще отекне далече.

Нещо в тихите му думи и поведението му накара Улрих да изпита известно неспокойство. Едва сега той осъзна, че събеседникът му е окачил два меча на колана си.

— Какво ви кара да мислите, че някой би отсякъл главата на човек, би изкормил вътрешностите му и би пръснал кръвта му като

умопобъркан художник, а няма да изпитва нищо към жертвата си?

Гемкрофт се приближи към прозореца и изпробва здравината му.

— Пощадил е дъщеричката. Видях Мадлин да я държи.

Улрих присви очи.

— Какъв казахте, че сте на Алиса?

Хаерн се обърна към него.

— Втори братовчед.

— Кой е баща ви?

— Това изпит ли е?

Търговецът бавно започна да отмества ръка към кинжала си.

— Това е неподходящ отговор.

Лицето на извърналия се Хаерн помръкна. Решителност започна да изпълва сините очи. Позата му се промени едва забележимо: мускулите му оставаха отпуснати, но готови. Ръцете му си останаха отпуснати, но сега докосваха дръжките на оръжията, готови да изтеглят.

— Аз съм гост на семейство Кинън — каза Хаерн. — Не знаех, че трябва да се отчитам пред вас.

Улрих почувства неочаквана нервност, изложен под огледа на удивителна настойчивост. Със сепване той установи, че се бе чувствал по същия начин в присъствието на Привидението.

— Простете, ако съм ви обидил. — Търговецът пусна кинжала си. — Подир случилото се всички сме малко изнервени и непрекъснато ни се привиждат убийци.

Очите на Хаерн блеснаха.

— Аз нямам навика да живея в страх от тях.

— Мога да си представя.

Хаерн напусна стаята. При излизането си той мина на един лакът от Улрих. За частица от мига търговецът възнамеряваше да изтегли кинжала си и да го забие в гърба му, но се овладя. Увереност като тази, която събеседникът му демонстрираше в този момент, винаги бе придружена от покритие. Очевидно този Хаерн не го смяташе за заплаха. Обидата болеше.

Той приглади ризата си и се върна в залата, за да изчака брат си. Наскърбителните погледи, с които го засипваха слугите, не го трогваха.

Стори му се, че е чакал цяла вечност, но най-накрая първите гости започнаха да се завръщат. Улрих остана седнал, като се изправи едва при появата на Стърлинг. Чакането го бе изнервило — той искаше да се занимава с важните дела, а не с престолено съчувствие и циврене.

— Наред ли е всичко? — попита Стърлинг, забелязал видимото раздражение на брат си.

— Трябва да вървим. Достатъчно отлагахме.

— Какво сме отлагали?

— Неизбежното. Неотдавна главата на Уилям Амър, отделена от раменете му, потъна в океана.

Стърлинг го изглежда като зашлевен. Гняв започна да се просмуква сред скръбта му.

— Кой би се осмелил да... — Той млъкна и поклати глава. Бе разбрал думите на брат си. — Той, нали? Привидението? Какво сме направили, за да си навлечем гнева му?

— Говори по-тихо. — Улрих го хвана под ръка и го поведе към изхода. — Не зная. Свикай среща за утре. Ще оставим роднините на Уилям да подготвят погребението и да назначат един от синовете на негово място.

— А ти по каква работа бързаш?

— Това вече не те касае.

Домакините стояха край вратата. Мадлин стискаше новороденото, точно както Хаерн бе казал. Братята се сбогуваха с тях и се разделиха, като всеки се отправи към дома си. Оставяйки на Стърлинг да разпространи вестта (ако останалите трима все още не знаеха), Улрих се насочи право към спалнята си. Домът му бе обширен, но пуст. Без деца, без съпруга, без семейство. Точно както обичаше.

След като захвърли неудобните дрехи и заключи вратата, той извади кесията с виолетовия лист. Но не посегна да я разтвори веднага, а първо дръпна завесите. Впоследствие светлината винаги нараняваше очите му.

Той постави цяло листо в устата си, ухапа го и започна да диша дълбоко. Познатата замайкаща лекота изникна веднага; кръвта започна да блъска в слепоочията му. Той се опита да си представи Зуса без дрехи.

Сред еуфорията го обзе решителност, траяла през следващите два часа. Каквото и да му костваше това, той щеше да я има. И щеше да се увери, че онзи арогантен Хаерн ще научи. Но за него си помисли само за миг, откъслечно. Всичките му мисли бяха насочени към насилственото налагане на волята си над красивата му съпруга. Най-сетне влиянието на наркотика изчезна и Улрих заспа, разпръснал телесния си възторг.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Алиса влезе в ролята на мила подкрепа и се присъедини към изпращането на гостите. Наложих ѝ се да изтърпи десетки люде и да се държи с тях като към съвсем близки.

— Добре ли си? — попита я Зуса, когато другата жена затвори очи и започна да разтрива челото си.

— Нищо ми няма. Но ми е мъчно за Натаниел.

— Обгърнати сме от чужда скръб. Разбираемо е, че започваш да се тревожиш за близките си.

— Това не означава, че тези мисли ми харесват.

— Тогава пий. — Зуса ѝ подаде чаша. — Виното отлично помага за забравяне.

Алиса се усмихна.

— Това е така.

Тя се надяваше, че прогорилата гърлото ѝ течност поне малко ще спомогне за прогонването на умората ѝ.

Пристигна слуга, който я уведоми, че стаята ѝ е готова.

— Ами Зуса и Хаерн? — попита Алиса.

— За тях също е отделена стая, макар че е в задната част, близо до слугинските помещения. Надявам се това няма да представлява проблем.

— Няма — рече Зуса. — Само се надявам да не държим слугите будни цяла нощ.

Прислужникът, млад и гладко избръснат мъж, се изчерви и побърза да се оттегли.

— Определено трябва да показвам тялото си по-често — с насмешка каза безликата и сведе поглед към деколтето си. — Мъжете стават много по-отстъпчиви и глупави.

— Изненадана съм, че не си започнала да показваш повече кожа още от мига, в който гърдите ти са напъпили — каза Алиса. И в следващия момент се осъзна. — Извини ме. Забравих.

По време на запознанството им Зуса бе принадлежала към безликите — орден за прегрешилите във вярата си следовници на бог Карак. В съответствие със законите на този орден Зуса и сестрите ѝ бяха обвивали целите си тела, включително и лицата си, с ивици тъмен плат. Зуса все още носеше тази одежда, макар и по неизречена причина. Поне бе престанала да прикрива лицето си. Освен когато не пожелаеше сама.

— Вината е на виното — усмихна се Зуса.

Почувствала, че главата ѝ се замайва, Алиса остави чашата. Тя рядко се поддаваше на слабости — и сега нямаше да се удави в алкохол заради майчината си любов. След като се огледа, за да се увери, че никой не подслушва, лейди Гемкрофт се приведе към Зуса и зашепна.

— Какво възнамерявате да направите най-напред?

— Ще обиколим улиците. Всеки град има свое собствено лице. Трябва да научим повече за Ейнджълпорт, особеностите и скривалищата му.

— Желая ви късмет. Само се постарайте да се приберете преди разсъмване. Никой не би се изненадал, ако двамата се успите, но все пак...

Зуса се поклони и отиде да търси Хаерн. А Алиса се настани да седне пред камината, защото се чувстваше несигурна на краката си. Столът бе прекалено мек, с ужасен червен цвят, но въпреки това жената успя да се настани удобно. И да въздъхне. Наистина не помнеше кога за последно се е хранила. Глупаво беше да пие на празен стомах.

— Зле ли ти е, мила?

Мадлин се настаняваше срещу нея. Тя все още стискаше малката Тори и леко милваше лицето ѝ. Бебето беше будно, но притваряше очи.

— Пътуването беше дълго — отвърна Алиса. — Оказах се уморена от очакването.

— Познато ми е. Налагаше ми се да изтърпявам това пътуване при всяка среща на Трифектата.

— Бихте могли да се върнете във Велдарен.

Мадлин поклати глава. Алиса винаги я бе смятала за невероятно красива, за жена, от която годините не бяха съумели да отнемат нищо.

А невръстното вързопче пелени в ръцете ѝ още повече усилваше женственото ѝ излъчване.

Въпреки това, когато Мадлин повтори името на града, отвращението унищожи красотата ѝ.

— Велдарен? Не, момичето ми, никога няма да се върна в това противно място. Ти може и да търпиш крадците, но аз не мога. Там няма никаква безопасност.

— Както и тук — каза Алиса. Осъзнаваше, че отива прекалено далеч, но не се сдържа.

Мадлин притисна Тори към гърдите си, достатъчно силно, за да накара момиченцето да заплаче.

— Онзи негодник и убиец, с когото търгуваш... който има дързостта да се нарича Стражител... край неговото острие ти изливаш злато на улиците. И защо? Неговият знак бе изписан с кръвта на сина ми. Ти спомогна за създаването на този убиец. За мен ти си не малко виновна.

— Достатъчно, жено — каза Лори, пристъпил между двете. Никоя от тях не бе усетила влизането му. Той остро изгледа съпругата си и се поклони ниско на Алиса. — Прости ѝ. В момента говори мъката ѝ.

— Същото се отнася и за мен.

— Тори трябва да се нахрани, преди да заспи. — Мадлин се надигна. — Отивам да потърся дойката.

Лори Кинън я сграбчи за ръката. Очите на Мадлин блеснаха. Алиса остана с впечатлението, че има насреща си диво животно, а не благородничка. Няколко мига съпрузите се гледаха безмълвно, накрая Лори я пусна. Той не изглеждаше обиден, а само въздъхна, докато се настаняваше в освободеното кресло.

— Тя понесе всичко това изключително зле — обясни Кинън. Умората в гласа му далеч надхвърляше постижимата за годините му. — Струва ми се, че бебето е единствената причина тя все още да се държи.

— Дълга ти извинение, Лори. Не исках да я провокирам. Просто я посъветвах да се върнете във Велдарен. Ще ѝ се отрази добре да остави зад себе си тази къща и... свързаните с нея спомени.

— Аз също предложих нещо в подобен стил. — Домакинът се облегна назад и щракна с пръсти към един от слугите, който веднага

дотича с чаша в ръка. Погълнал съдържанието на бързи глътки, Кинън поиска чашата да бъде напълнена отново, после отпрати прислужника. — Но тя отказа да се вслуша. За нея Велдарен винаги ще си остане мястото, където Трен я взе за заложница. Докато този паяк е жив, тя никога няма да стъпи зад стените на града.

— Лори, исках да спомена това по-рано, но нямах възможност. Гостите ми...

— Онези, които представяш за свои братовчеди? — Кинън се изсмя. — Прекарал съм целия си съзнателен живот край люде, които се хранят със златни прибори. Веднага видях, че никой от двамата не е носил името Гемкрофт дълго. Ако изобщо някога го е носил. Кой са те в действителност? Твои телохранители?

Алиса прехапа устна, стараяща се да измисли отговор.

— В известен смисъл...

Лори се намести във фотьойла. За момент ръката му се отправи към врата, преди отново да се отпусне върху подлакътника. Несъмнено му липсваше плитката, която бе имал навик да докосва в нервни моменти. Траурът бе отнел възможността му да проявява този си тик.

— Напълно разбирам желанието ти за допълнителна безопасност. Приемам, че те няма да се отделят от теб.

— Не точно.

Искаше ѝ се да не бе оставяла чашата си. Наложил ѝ се да навлажни гърло само с преглъщане, преди да продължи. Лори бе много по-стар от нея — след смъртта на Леон бе останал най-възрастният първенец на Трифектата. Алиса винаги се бе чувствала смутена в присъствието му. Той имаше уязвим вид и говореше спокойно, само че Алиса още от малка бе чувала истории за страховитите му постъпки срещу гилдиите.

И все пак тя не можеше да лъже домакина си, особено когато той беше неин съюзник и приятел.

— Доведох Хаерн и Зуса, за да намерят убиеца на Джули и Тарас. Онзи, който се нарича Привидението.

Лори остави чашата си достатъчно рязко, за да я нацърби. За момент той остана неподвижен, приведен в стола си. Алиса вложи всичко от себе си да прикрие нервността и неспокойствието си. Когато мъжът най-сетне погледна към нея, в очите му тъмнееха гневни вени, а устните му бяха сгърчени в смръщване.

— Последните няколко седмици бяха истинска агония за мен — каза той. — Всеки миг се проточваше като ден. Мога да ти кажа точното време, което е изминало от смъртта на сина ми. И те уверявам, че през всяка една от тези мъчителни секунди хората ми не са спирали да претърсват Ейнджълпорт. Не открихме нищо, не научихме нищо. Узнахме единствено различните имена, под които негодникът е убивал. Няма значение кого си довела. Няма значение колко си им платила. Те няма да го намерят. Ако това е подаръкът, за който ми спомена, изгубила си си времето.

Той се наклони да си иде, но Алиса го спря с едно изречение.

— Доведох Стражителя със себе си.

Кинън отново се обърна към нея. Нещо опасно се зараждаше в очите му.

— Кого си довела?

— Стражителя — повтори тя. Отказваше да отстъпи. — Това е мъжът, който ме придружава.

— Довела си него? — Лори Кинън бе стиснал пестници. — В дома ми? Сред моите стени? Неговият знак проблясваше сред кръвта, а ти го водиш тук?

— Със сигурност зная, че той не е извършителят — настоя Алиса. — Разстоянието между градовете ни е прекалено голямо, Лори. Стражителя е бил забелязан десетки пъти в седмиците преди и след смъртта на сина ти. Който и да е убиецът, той е оставил символа умишлено. Това е предизвикателство, послание към Стражителя. Не се сещам за друг, който би могъл да открие убиеца и да донесе трупа му в краката ти.

— Водиш убиец, за да откриеш убиец. — Той поклати глава. — Това не трябва да ме изненадва. Ти винаги си била склонна да се принизиш до нивото на отрепките, за да разрешиш проблемите си. Някой ден, Алиса, ще научиш, че ако се навърташ край свинете, калта им покрива и теб.

— Правя онова, което смятам за необходимо — отвърна Алиса и се намести в креслото си. — В това няма нищо срамно.

Лори се засмя. Страховитото съсредоточение го напусна; той отново се облегна назад и се превърна в обичайния очарователен домакин.

— Щом настояваш. Нека видим как твоят Стражител ще се справи в Ейнджълпорт. Ще кажа на Торгар да му позволи да влиза и излиза необезпокоявано. В допустими граници, разбира се. И те съветвам да не казваш на Мадлин, че Стражителя спи под един и същ покрив с нея. Последвалото... не би било приятно.

Той се усмихна, а Алиса отвърна на жеста му. Макар очите му да оставаха зачервени, Лори отново изглеждаше себе си. Като човека от преди смъртта на сина му.

— Лека нощ, Алиса — каза той, докато се покланяше. — И приятни сънища.

Останала сама, жената най-сетне можа да се отпусне — радваше се, че е отметнала най-трудния разговор. Увереността му в неуловимостта на Привидението я бе смутила, но тя си наложи да не мисли за това. Трифектата не бе всемогъща — съществуваха мнозина, които бяха съумели да останат скрити. Като например Трен Фелхорн, оставащ ненамерен повече от десетилетие. Но сега тя разполагаше с помощта на Стражителя. Той бе откривал онези, които тя не бе успявала да открие; бе сплашвал онези, които тя не бе успявала да сплаши. И бе сложил край на цяла война само с помощта на кървавите си остриета.

Ако имаше човек, който можеше да открие убиеца, това беше той.

— Никога няма да го намерим — каза Хаерн и пристегна качулката си. — Опитен асасин в родния си град, на всичкото отгоре достатъчно дързък да нападне член на Трифектата. Той познава всички потайни кътчета на града; места, за които ние си нямаме представа.

— Хленчиш като дете — рече Зуса. Тя все още омотаваше ивиците плат около тялото си. При влизането си в стаята им Хаерн я бе заварил полугола, затова се бе облякъл с гръб към нея.

— Подобно обличане сигурно отнема цяла вечност — отбеляза той. Обърна се, когато прецени, че тя вече е приключила с обвиването.

— Това е част от наказанието — обясни Зуса. Тя вземаше поредна ролка плат и започваше да я омотава около брадичката си. — Дългото време би трябвало да ни предостави по-голяма възможност да устояваме на женските си желания.

— И има ли ефект?

Ивиците плат покриха лицето и челото ѝ. Само очите останаха да се виждат.

— Има много начини да откриеш удоволствие, дори и облечен. Безликите сме открили всички тях.

Леко изчервеният Хаерн побърза да смени темата.

— Къде ще отидем най-напред?

— На пристанището.

— Някаква конкретна причина?

Зуса се усмихна. Устните ѝ бяха покрити, но мимиката пролича в проблясъка на очите.

— Ще обясня на място. Да вървим. Алиса каза, че ще имаме право да влизаме и излизаме по всяко време, но аз смятам, че би било най-добре да не издаваме присъствието си.

Хаерн откряна вратата и надникна. Коридорът бе тъмен и пуст. Цялото имение бе потънало в сън. Той кимна на Зуса, придърпа плаща си и пое напред. Двамата се отправиха към слугинския изход, защото той бе по-близо.

На вратата се натъкнаха на едър мъж със скръстени ръце. Грозен белег разсичаше носа му. Макар и отминал разцвета на силите си, ръцете му изглеждаха достатъчно крепки, за да разкъсат Хаерн на две.

— Застанал си на пътя ни — безстрастно каза Хаерн, спирайки пред него. — Отдръпни се.

— Ти трябва да си Стражителя. Лори спомена, че ще се появиш. Каза и да те пропусна.

— Много мило от негова страна. Сега ще се отдръпнеш ли?

Наместо това мъжът изтегли огромен меч от гърба си. Оръжието изглеждаше страшно тежко, но той го държеше с лекота.

— Казват, че не ти си убил Тарас. Но аз видях символа. Може да не си го сторил самият ти, но това не значи, че си невинен. Аз се сражавах срещу негодника. Ако слуховете за теб са дори наполовина верни, той е по-добър.

— Нямаме време за това — прошепна Зуса.

Мъжът изрева. Хаерн се напрегна, но бе нападнат единствено от вонята на алкохол.

— Кой си ти? — попита Стражителя.

— Торгар. Аз отговарям за наемниците и за безопасността на дома. Ако зависеше от мен, ти щеше да висиш пред...

Не можа да продължи: Зуса бе изникнала пред него, забила коляно между бедрата му. Лявата ѝ ръка бе обгърнала тила му, а десницата притискаше върха на кинжал точно под ръба на кожената му броня.

— Отдръпни се — изрече тя в ухото му. И в следващия миг го блъсна. Торгар тежко се стовари на пода, където изрева от гняв.

— Кучка!

Докато се отдалечаваше тичешком, Зуса му изпрати въздушна целувка. Хаерн я последва и сви рамене към наемника.

— Това беше малко грубичко — вметна той. В момента двамата прескачаха стената на имението.

— Този пън вонеше на гордост и алкохол. Нямам търпимост към нито едно от двете.

— Ще имам това предвид.

Скрити сред сенките, двамата се отправиха към пристанищната улица. Първото им препятствие бе една от трите стени, разделящи града: те бяха добре осветени и охранявани зорко.

— Не мисля, че ще ни пуснат да минем — каза надничащият иззад ъгъла на къща Хаерн. — Не и облечени по такъв начин.

— Бихме могли да се погрижим за тях. Имах предвид само да ги зашеметим, не ме гледай така.

Хаерн продължаваше да разглежда стената. Тя не бе чак толкова висока, а и с толкова много къщи, разположени близо до нея...

С подканата си Зуса прекъсна мислите му. Безликата се затича назад, за да остане скрита, сетне се извърна и скочи във въздуха. Хаерн се затрудняваше да повярва на очите си. В следващия миг тя се бе озовала върху желания покрив. Без да забавя ход, жената скочи отново и се вкопчи във върха на стената, където се изкатери и протегна ръка.

— Скачай или се изкатери — каза тя.

Хаерн се оттласна от земята, улови ръба на покрива и се изтегли. Подир това скочи към стената, оттласна се от нея и хвана протегнатата ръка. Без усилия Зуса го издърпа на върха. От това място двамата можеха да огледат пристанището.

— Трябва да ме научиш на този номер — Хаерн поклати глава.

— Засилваш се и скачаш. Не мисля, че е трудно. — Тя посочи. — Там.

— За какво по-точно да гледам?

— Ще разбереш.

Хаерн проследи показалеца ѝ и видя трима, изчакващи в една уличка. Надали имаха добри намерения. Наоколо бяха разположени кръчми, в които гъмжеше от посетители.

— И какъв е планът? — попита той. — Нападаме произволни главорези и се надяваме, че някой от тях познава Привидението?

Зуса въздъхна.

— Понякога се чудя как си успял да постигнеш всичко това.

— Беше замесена голяма доза късмет.

Тя извади кинжалите си и започна да ги подхвърля.

— Онзи убиец ти е изпратил съобщение умишлено. Нека и ние му изпратим едно. Нека узнае, че си пристигнал в Ейнджълпорт. Нека той намери теб, вместо ние да търсим него.

Хаерн започваше да се усмихва. Поне в това отношение той се чувстваше в свои води.

— Нощта на тези тримцата внезапно ще се вгорчи — отбеляза той.

Безликата му намигна.

— Води, Стражителю.

Хаерн скочи върху покрив от другата страна на стената, спусна се на улицата и се претърколи. Следван от Зуса, младият мъж се отпрати към пивниците. Той се придвижваше близо до стените и напредваше предпазливо, за да се увери, че ще остане незабелязан до последния момент.

И тримата се оказаха покрити с татуировки. Обединяваше ги образът на меч, простиращ се от брадичка до чело.

— Познат ли ти е този знак? — прошепна Хаерн.

Зуса поклати глава.

Спътникът ѝ сви рамене и отново започна да наблюдава. Тримата видимо чакаха нещо, а Хаерн бе достатъчно търпелив, за да открие какво. Той нямаше намерение да ги нападне само защото стоят в тъмна уличка. Трябваше му доказателство за намеренията им.

— Чакат жертва — каза безликата. — Дали да не им предоставим?

Хаерн отново сви рамене.

— Изчакай тук.

Той се отправи назад и започна да заобикаля, за да се появи от посоката на наблюдаваните кръчми. Спуснал ниско качулка, с пиянско залитане той мина близо до уличката. И през цялото време внимаваше плащът му да скрива оръжията. Дрехите щяха да го издадат като външен човек и, надяваше се, да подтикнат тримата към действие.

Последните действително се отправиха към него с изтеглени мечове.

— Не ми изглеждаш тукашен — каза най-едрият от тях. Хаерн нарочно поизвърна глава, за да не им позволи да видят лицето му. И дръпна качулката си надолу, привидно изплашен.

— Гостувам на една приятелка — изхленчи той.

— Сега бъди наш гост и покажи какви пари имаш — каза друг и пристъпи да прегради пътя му за отстъпление. — За престоя в този град трябва пари.

— Аз нямам много — каза Хаерн.

— Сигурен съм, че приятелката ти ще ти помогне.

Хаерн се изсмя:

— Несъмнено.

Зуса скочи върху запречилия пътя; кинжалите ѝ разсякоха шията му още преди онзи да е осъзнал появата ѝ. Хаерн рязко изтегли мечовете си. Ожесточената му атака завари останалите двама неподготвени. Само един успя да се защити, и то със слаб удар, отбит с лекота. Стражителя изкорми по-близкия, а подир това го изрита в главата, за да му помогне да умре по гръб. Последният се обърна да побегне, но застигналият го замах се оказа по-бърз. Той рухна с разсечен крак. Сблъсъкът със стена спря инерцията му.

— Нямате право — обърна се той към нападателите си. — И двамата ще увиснете на бесилото!

Хаерн притисна окървавения ръб под брадичката му, за да повдигне лицето му към себе си.

— Ако разполагаш и с капка разум, ще млъкнеш още сега, преди да съм ти отрязал езика — каза той, скрит в сенките на качулката си.

Поваленият внимателно кимна.

— Мъдра постъпка. Кажете на всички, които познаваш, че Стражителя е дошъл в Ейнджълпорт. Краят ви е близо. Всеки крадец

като вас рискува да открие смъртта си сред сенките. Защото сенките са моят дом. Предай им това.

Татуираният започна да се смее. Спря едва когато Хаерн разкъса кожата му с усиления натиск на меча си.

— Крадци? Ти глупав ли си?

— Можеш да предадеш съобщението ми или аз самият бих могъл да го напиша с кръвта ти. Изборът е твой.

— Ще го направя — каза поваленият. — Пусни ме.

Хаерн отдръпна меча и махна с ръка. Татуираният се надигна и с накуцване се отдалечи към пристанището.

Зуса почистваше кинжалите си в дрехата на единия от убитите.

— Нямам му доверие — каза тя.

— Тогава какво предлагаш?

Безликата коленичи край другия труп и потопи пръст в раната в стомаха. Подир това се приближи до стената и започна да пише.

Аз съм тук.

— Нека няма никакво съмнение — каза жената. Под трите думи тя добави подпис и изрисува око.

Със смътно неспокойство Хаерн погледна към двамата мъртъвци. Може би трябваше да изчака да го нападнат, да потвърди, че намеренията им са били убийство, а не грабеж. Татуировката сигурно означаваше гилдийна принадлежност. Надали Велдарен и Ейнджълпорт бяха толкова различни.

И все пак, подигравателният му смях...

— За момента приключихме. — Той прибра оръжия. И се огледа, но наоколо не се виждаха войници или пияници.

— Едва сега започваме.

— Щом искаш, търси. Аз не бих имал нищо против срещу една хубава почивка подир пътуването. Вече оставихме послание. Какво повече?

Зуса го погледна разочаровано. А Хаерн се постара да не позволява това да го засегне.

— Да го изпратим отново и отново.

Мисълта за нови убийства горчеше.

— Това не е моят град. Сторих достатъчно.

Той пое обратно. Зуса не го последва. Озовал се в стаята, Хаерн захвърли дрехите си и си легна. Няколко часа по-късно безликата също

се появи. Той се отдръпна, за да й направи място, но жената не обърна внимание. Без да взема възглавница или одеяло, тя спа направо на пода, все още облечена в окървавените ивици.

ГЛАВА ПЕТА

Инграм Мърбанд, покровител на Ейнджълпорт и цялата Рамерата, ставаше все по-гневен с напредване на изслушвания доклад.

— И си сигурен, че не става дума за онзи, когото наричат Привидението? — попита той.

Началникът на стражата поклати глава.

— Оръжието е различно, оставеното име също. Само един е оцелял, но той също описа дрехи, които не съвпадат с описаното от телохранителите на Лори Кинън.

Инграм се намести в креслото си. За разлика от повечето лордове, той нямаше собствена крепост. Стените на града му предоставяха достатъчна защита.

Въпреки това домът му изглеждаше впечатляващо, а дворната стена бе изградена от каменни блокове, внесени чак от Кер. Централно място заемаше тронната зала, изпълняваща ролята на приемна. Тукашните стени бяха от тъмен камък, напълно оголени. Мърбанд смяташе, че това го кара да изглежда далеч по-уверен от изложените на показ трофеи и обезглавени животни.

— Няма да търпя това — заяви Инграм. — Искам решителни мерки. По каквато и причина да е дошъл тук, искам целият град да се обърне срещу него.

— Какво предлагате? — попита войникът.

— Затворниците. По десет за всеки нападат. И нека бъде публично. Аз ще понеса омразата. Да видим дали той ще се справи.

Началникът на градската стража се поклонил ниско.

— Да изпратя ли първия от посетителите?

— Щом трябва...

Когато войникът излезе, Инграм разтри очи. В последно време нещата бяха станали толкова изморителни. Първо Привидението бе превърнало живота му в същински ад, а сега мистериозният велдаренски Стражител бе решил да посети града му. Сякаш елфите създаваха малко проблеми. Днес трябваше да пристигне новият им

посланик. По кое ли време на деня щеше да стане това? Подновяването на преговорите много би го зарадвало.

Прага на залата му прекрачиха двама от най-заможните благородници от Рамерата: Йор Уорън, висок и слаб, с брадясало лице и лорд Едгар Мос, мускулест и смугъл мъж, окачил две елегантни рапири на колана си. Общите владения на двамата обхващаха почти половината от земите на Рамерата. А останалите по-дребни благородници бяха все техни люде.

Посетителите се поклониха на Инграм, който им направи знак да говорят.

— Дойдохме, както заръча — каза Йор. — Елфите проявиха ли достатъчно разум, за да приемат предложението ни?

— Не точно. — Инграм се надигна от трона. Тримата се настаниха край една от двете маси в помещението. Слугите побързаха да поднесат напитки и мезета.

— Тогава какво ще правим? — попита Едгар. По навик пръстите му си играеха с дръжката на една от рапирите. — Всяка седмица ми се налага да заменям хора, надупчени със стрели, само защото елфите не искат да отсечем няколко дървета или да навлизаме в свещените им земи. Свещени, представяш ли си?

— В това отношение ти си по-добре от мен. Достатъчно е някой от хората ми да се приближи на един изстрел от леса Ерце, за да получи стрела в гърлото.

— Напълно разбирам трудностите ви — въздъхна Инграм. — Но крал Едуин отказва да обяви война. И ръцете ни са вързани. Трябва да се споразумеем с елфите, защото кралят не би ни се притекъл на помощ, ако ги нападнем. Би си направил труда единствено ако те първи пристъпят към мащабно насилие. Едуин отлично знае за непрекъснатите им убийства, а не прави нищо.

— Може би си мисли, че вината е наша — промърмори Йор. Едгар отпи от виното си:

— Предвид всичко, което остроухите негодници преживяха в Мордан, сегашните им постъпки не ме изненадват. Но агресията си остава агресия и трябва да бъде наказана. Те навлизат в земите ни, настаняват се в нашите гори и ги обявяват за свещени. Нима очакват да строим корабите си от нищо?

— Очаквам посланикът им да пристигне днес — напомни Инграм. — Трябва да проявим твърдост и да не отстъпваме. Благоденствието на града ни зависи от тези ресурси. Крал Едуин е плашлив хлапак. Той ще настоява да се оправим сами. Но ако елфите напуснат горите си и започнат да опожаряват ниви и села, той ще трябва да се намеси.

— Това е опасна игра — отбеляза Йор. — Откъде да знаем, че Едуин няма да предпочете да ни изостави, отколкото да замеси кралство Нелдар във война?

Инграм прихна да се смее.

— Защото той също е човек, Едгар. А никой човек не би предпочел безполезни същества като елфите пред собствения си народ. Не и когато има избор. Ето такава политика трябва да спазваме във всичките си взаимоотношения с тези диваци. Нека се кланят на звездите и дърветата. Ние почитаме истинските богове. Нашият напредък е неизбежен. Крал Бедан осъзна това. Той опожари елфическа Дезереа и принуди ушатите да побегнат на изток, към нашите земи. Ако наистина сме силни, някой ден ще постигнем много по-голяма победа от това.

Страничният вход издрънча; в залата отново изникна началникът на стражата.

— Посланикът на елфите е пристигнал пред портите на града — рече той, отдавайки чест. — Да го пусна ли?

— Да, нека се отпрати насам. — Инграм избута чинията си и се изправи. — Бъдете твърди и не скривайте гнева си. Елфите са непоправимо горди и не понасят с тях да се държат както заслужават. Ще се възползваме от това.

Тримата запълниха времето на чакане с проверка на тоалетите си. Когато двукрилата врата най-сетне се отвори, Инграм пристъпи напред, за да посрещне посланика.

— Приветствам ви в града ни — усмихнато каза той.

Елфът бе строен и по-висок от обичайното. Полите на изумрудената му роба се стелеха подире му. Когато се поклони, ръкавите на одеждата му също се приведоха към пода. Косата му бе дълга и златиста, а очите блестяха в зелено.

— Аз също отправям приветствия, покровителю на Ейнджълпорт — каза посланикът. — Аз съм Гревен Трил, пратеник на

кралство Келасар, дошъл да дири мир.

— Ние също желаем мир — отвърна Инграм, но не се поклони. Надяваше се, че елфът е забелязал пропуска му. — Позволете да ви представя събеседниците си. Това е лорд Йор Уорън, който отговаря за северните части на земите ми. А от другата ми страна е застанал лорд Едгар Мос, бдящ над западната част. Двамата имат най-голям опит в... делата с вашия народ.

Гревен се поклони повторно.

— Имената ви са ми познати — обърна се той към двамата. — Нека благословията на Селестия се разгърне и над двама ви.

— Поласкан съм — сухо отвърна Йор.

— Предполагам, че пътуването ви е било дълго — каза Инграм, вложил известни нотки на твърдост в гласа си, — но предвид бройката верни поданици, погиващи от елфически стрели, бих искал да започнем преговорите колкото се може по-скоро.

— Съгласен съм — отвърна Гревен. — Но макар аз да съм избран за посланик, явяващ се пред вас от името на народа ни, не аз ще водя преговорите. Придружава ме лейди Лариса Синистел: нашият *нейвар* я изпрати да се срещне с вас и ѝ даде правото да говори от негово име.

Сърцето на Инграм трепна.

— Лариса? — повтори той, стараещ се да не показва емоция. — Кралят ви изпраща дъщеря си?

— Нейвар, а не крал — поправи го Гревен Трил. — Да. Тя би трябвало да пристигне до няколко часа. Дойдох да поискам разрешения за нея и ескортът ѝ да преминат отвъд стените.

— Момент — прекъсна го Йор. — Колко голям ескорт?

— Голям — каза елфът — Тя пътува заедно със Силдур Кинстел и Марадун Фей, които също биват придружавани от собствени телохранители. Предполагам разбирате нуждата да вземем предпазни мерки.

Инграм се чувстваше готов да експлодира. В началото, когато бе научил за убийството на предишния елфически посланик, бе се радвал, но сега му идеше да удуши проклетия убиец, пък бил той и привидение. Първо, присъствието на толкова важна личност като Лариса отваряше възможността за всякакви рискове. А и присъствието на толкова много елфи зад стените на града му го отвращаваше. Кой

знае колко щети щяха да нанесат с лъковете и отровите си. Ами ако пръснеха семето си из пристанищните курви? Какви ли копелета щяха да се пръкнат?

— Можете ли да гарантирате, че поданиците ми ще останат в безопасност? — попита той. Но му се струваше, че думите звучат кухо. Нима обещанията на един елф имаха някаква тежест?

— Не мога да гарантирам нищо — каза Гревен. — Само мога да заявя, че телохранителите са тук с цел единствено да защитават. Не бих искал да си представям последиците, ако нещо се случи с принцесата ни.

Не бе нужно много въображение, разбира се.

— Къде ще отседнете? — попита Инграм.

— Един от първенците на града ви щедро предложи да помогне за настаняването ни. Приемам, че това няма да представлява проблем?

— Не, разбира се. — Макар устата му да се изпълваше с отвратителен вкус, Инграм се усмихна. — Нека подновим разговора утре. И непременно изпратете слуга, който да ни уведоми за мястото ви на отсядане, за да зная къде да изпратя съобщение за следващото събрание. То ще се проведе тук, в присъствието на Търговските лордове.

Гревен се обърна и пое към вратата. Когато той изчезна, Инграм се добра до трона си, отпусна се отгоре и изкрещя да му донесат нещо за пиене.

— Това не беше гневната проява, за която се бях настроил — подметна Едгар, неспособен да скрие сарказма си.

— Млъкни, глупако. — Инграм започна да изпразва чашата си на големи глътки. — Това променя всичко. Лариса не пристига тук без причина. Середон играе някаква игра. Трябва да установим каква. Ще запазя гнева си за утре, когато се проведе същинското събрание. Пък и ако нещо ѝ се случи, нещо, за което ние категорично нямаме вина... Както и да е, сега няма да говорим за това. И двамата се свържете с хората си. Искам горите им да гъмжат от дървосекачи. Не ме интересува колцина ще умрат. Трябва да покажем на елфите, че никога няма да спрем. И открийте кой е проклетият предател, склонил да ги приюти.

Двамата се поклониха, а Инграм ги отпрати. Едва подир оттеглянето им той осъзна, че Гревен не се бе поклонил на раздяла.

Тази проява на неуважение отново разпали жаждата му. И желанието все пак да бе избухнал.

На сутринта Хаерн се присъедини към Зуса и Алиса в обиколката им по стотиците магазини край пристанището.

— Няколкото часа допълнителен сън нямаше да ми се отразят зле — рече Хаерн. Спътничките му разглеждаха някакви рокли, за чиято цена той дори не искаше да си помисля. А и не беше само цената: трудно му беше да различи предната част от гърба. Едва сега той можеше да осъзнае действителната степен на изолацията, в която бе живял. От престоя му в Ейнджълпорт бе изминал малко повече от ден, а за това време бе видял всевъзможни дрехи, ярки татуировки и животни, за каквито дори не бе чувал. Той бе прекарал целия си живот сред сенките на Велдарен, без да подозира за света извън онези стени.

И все пак това не променяше факта, че би предпочел да спи, вместо да поддържа ролята на щастлив младоженец.

— Живни, съпруже. — Зуса се усмихна ослепително насреща му. Бе облечена в красива червена рокля с голи рамене. — Ти се отнасяш тъй студено с мен. Нима страстта ни е угаснала тъй бързо?

Хаерн заобиколи някакъв търговец, предлагащ пъстроцветна птица с посребрена човка.

— Невъзможно. Бракове като нашия са неразрушими.

Тя се изкикоти и го хвана за ръката.

— За пред хората — намигна тя. Хаерн поклати глава и се засмя.

— Имаш късмет, че си красива.

Усмивката на Зуса изгуби радостта си. Двете с Алиса се спогледаха.

— Да — бавно каза безликата. — Късмет.

Хаерн не разбра, но тъй като Зуса не каза нищо повече, той не продължи темата: оглеждането за крадци поглъщаше по-голямата част от вниманието му. Те бяха навсякъде — край ъглите, праговете, край сергиите. Човек с неговия опит ги различаваше веднага. На два пъти бе забелязал крадци да се смесват с тълпата, насочени към целта си, и на два пъти се бе намесвал. Към първия крадец се бе обърнал с някакъв въпрос, което бе позволило на набелязаната дама да отmine. Втория само бе сграбчил за ръката и се бе усмихнал.

— Не ме пипай — тросна се крадецът и издърпа ръката си.

— Прощавай — усмихна се Хаерн, но остана пред него. — Припознах се.

През това време набелязаната жертва се бе отдалечила. Зуса го сгълчи за детинщините.

— Не можеш да спреш всяко престъпление — каза тя и го стисна за ръката. — Светът не е толкова малък.

— Поне мога да спра онези, които виждам.

— Дори това някой ден ще докара смъртта ти. Сега не сме във Велдарен. А точно сега ти не си Стражителя. Отпусни се. Трябва да играем влюбени.

Хаерн се засмя и неволно се усети да се изчервява.

— Да. Как можах да забравя.

Двамата отново се присъединиха към Алиса и продължиха с разглеждането. Най-сетне Хаерн откри нещо, което представляваше интерес за него: цяла сергия с мечове, до един превъзходно изработени.

Той бе взел едно от оръжията и го разглеждаше, когато дочу гръмък вик, долетял откъм градските стражи.

— Какво става? — обърна се Хаерн към продавача.

— Ще бесят някого — отвърна ковачът. — Явно отскоро си в града, така че върви да погледнеш. Ще ти се стори забавно.

Младият мъж върна меча, наклони глава в почтителния начин, на който Алиса го бе научила, и се върна при Зуса. Двете жени вече се бяха отправили на север, към голям площад.

— Чу ли? — попита го безликата.

— Отчасти.

Зуса го погледна.

— Призовават Стражителя.

Алиса скръсти ръце и се приведе към двама им.

— Не се намесвайте. Само гледайте. Ако някой от вас бъде разкрит, вината ще падне върху мен. Нямам намерение да прекарам посещенията си в тъмница.

— Стражителю! — отново изкрещя войникът. Той бе застанал върху дървена платформа; зад него висяха пет примки. Пред погледа на Хаерн редица мърляви и недохранени мъже започнаха да се

изкачват по стълбите. Ръцете им бяха вързани зад гърба. — Стражителю, излез напред.

— Какво става тук? — попита Хаерн.

— Не е ли очевидно — отвърна Зуса.

Може би беше, но Хаерн отказваше да повярва. Събраните утихнаха, а войникът започна да крещи отново. Върху лицето му имаше татуировка, която мнозина други от градската стража носеха: меч, покриващ дясното око.

— Убиецо. Страхливецо. Знай, че в Ейнджълпорт няма място за теб. Няма да търпим присъствието ти. Миналата нощ ти си убил двама от градската стража и си ранил трети. За всеки невинен, когото нападнеш, десет от затворниците ще увисват. Така нарежда лорд Инграм Мърбанд.

Появата на маскирания екзекутор бе посрещната с възторжен рев от тълпата. Той започна да поставя примките около вратовете на първите петима. А ръцете на Хаерн започнаха да треперят.

— Как смеят? — прошепна той.

Зуса стисна ръката му.

— Това са престъпници. Техният живот не струва нищо.

Когато над главите на обречените бяха нахлузени и качулки, екзекуторът слезе и заобиколи платформата, където се намираха освобождаващите въжета. Едно силно дръпване бе достатъчно да отстрани дъските под нозете на осъдените. Предишният войник крачеше край осъдените и съобщаваше престъпленията им. Убиец. Крадец. Изнасилвач. Ликуването се усили, когато екзекуторът хвана първото въже и го омота около яката си ръка.

При дръпването обреченият увисна.

— Не и заради мен — прошепна Хаерн. — Не и заради мен.

Едно след друго палачът дръпна и останалите четири въжета.

— Убили сме стражи — продължи той. — Не крадци. Пазачи.

— Не знаехме — настоя Зуса.

Нямаше значение. Двама мъртви и един жив, когото бяха оставили да предаде съобщението. Тридесет души щяха да умрат.

Хаерн се опита да освободи ръката си. Зуса не му позволи, а го придърпа по-близо до себе си. Алиса погледна към тях, но не каза нищо.

— Не — прошепна безликата. — Не приемай вината, Хаерн. Наблюдавай. Това е пътят, който сме си избрали. Заедно ще понесем последиците от грешката си.

Прегрешенията на следващите петима бяха изредени. Тълпата продължаваше да ликува, екзекуторът продължаваше да дърпа въжета. И тези тела бяха изнесени, за да отстъпят място за третата петорка.

Тези обречени бяха укривали данъци. Бяха ударили пазач. Бяха крали храна. Бяха се изказвали лошо за лорд Мърбанд.

Те също увиснаха. А събраните се радваха.

— Мога да сложа край на това — каза Хаерн. Ръцете му не спираха да копнеят да се стрелнат към мечовете. — Мога да ги избия.

— И после да умреш — рече Зуса.

— Няма значение. Все още бих могъл да... Не. Ашур ми е свидетел, няма да посмеят да обесят и тях...

Сред поредните петима имаше и две деца на не повече от десет години. Палачът трябваше да постави табуретки под крачката им, за да не се задушат преждевременно. Те бяха обвинени в кражба. Когато първото въже се изопна, Хаерн направи крачка напред. Нямахше значение, че беше без качулка. Нямахше значение, че наоколо се навъртаха стотици стражи. Важното бе, че още едно дете стоеше с примка около шията.

— Не! — възкликна Зуса, препречи му пътя и сграбчи лицето му. Хаерн хвана китките ѝ, но тя се оказа изненадващо силна. Младият мъж бе почти замаян от гняв. Въпреки това погледът ѝ го задържа. Силата на волята ѝ бе невероятна.

— Ние сме онези, на които нощта принадлежи — каза тя, притиснала чело към неговото. — Нашите ръце са кървави. Гледай само към мен. Забрави всичко останало. Ние сме тъмните сенки с косяща стомана. Ще получим отмъщението си, *но не сега*.

За Хаерн ревят на тълпата бе заглъхнал. Той вече не обръщаше внимание на безликото множество черни души. Очите ѝ бяха красиви и му се искаше да можеше да потъне в тях. Но дори и в тях виждаше как детето рязко полита през образувалата се дупка. Дори и от тях надничаше образът на мъртвото велдаренско дете. Тогава Хаерн си беше казал, че вината не е негова. Същото се опитваше да си повтаря и сега. Но вината беше негова. И мъртвите принадлежаха нему.

— Кога? — попита той, опитващ да овладее гнева си. — И как бихме могли да сторим нужното, когато смъртта на всеки виновен, убит от мен, изпраща десет невинни на бесилото?

Зуса не отговори.

Алиса пристъпи между тях и им направи знак да я последват.

— Зная какво си мислиш — каза тя, докато тримата се отдалечаваха от бесилките. — Но не бива да позволяваш на лудостта на Инграм да ти попречи. Искам Привидението да умре.

— Ами Инграм? — попита Хаерн. — Нима мислиш, че той ще остави подобна постъпка без отговор?

— Той уби престъпници, за да изпрати съобщение, също като теб. Ти си не по-малко виновен от него, Хаерн. Не си жертвай живота в опити да докажеш противното.

Думите ѝ го нараниха далеч по-силно, отколкото тя би могла да си представи. Хаерн се отскубна от Зуса и се отдалечи. Безликата изкрещя подире му, но той не обърна внимание.

— Гледаш ли, Стражителю? — долитаха виковете на войника. — Виждаш ли какво докара?

Да. Бе видял. Бе видял достатъчно. Тъй като искаше да се отдалечи колкото се може повече, Харен се отправи на север, към градските порти. По пътя някакъв крадец, още юноша, се опита да задигне кесията му. Първият инстинкт на Хаерн бе да посегне към мечовете си и да пролее кръв. Но осъзнаването го смрази.

Наместо това той удари ръката на крадеца, извъртя се и го сграбчи за гърлото.

— В този момент трябваше да си умрял — каза Хаерн. — Сега изчезвай.

— Върви на майната си — каза юношата и събори още две деца при отдръпването си. Забелязал яростта в очите на Хаерн, той побърза да изчезне.

Младият мъж погледна към дрехите си, коприна и памук, и осъзна, че прилича на благородник. Повече от всичко му се искаше да се махне от този град, да навлече старите си дрехи и да се слее с тълпите на Велдарен.

Тъй като не искаше да се приближава към дома на Кинън, той премина през втора порта. Войниците го пуснаха веднага, отдавайки

чест. Но онези, чиито дрехи бяха оцапани и ръцете им бяха покрити с мазоли, не преминаваха тъй лесно.

— Добро момиче — каза един от войниците и изсипа половината кесия на някаква майка в ръката си, преди да я захвърли обратно в краката ѝ. — Дори и курвите трябва да плащат данъци.

Жената кимна — очевидно не ѝ се искаше да спори.

Хаерн стисна зъби. Ръцете страшно го сърбяха. Но мисълта за поредните десетима обесени го накара да продължи.

Разходката му го отведе пред градските порти, край които бе настанала суматоха. Любопитен, той се приближи. Струпалата се тълпа започна да се разделя на две и тъй като не искаше да изпъква, Хаерн стори същото. Прозвуча тромпет. Тогава той видя първите елфи.

Те вървяха с високо вдигнати глави и с одежди, които проблясваха под лъчите на слънцето. Бяха облечени предимно в зелени и кафяви дрехи, но обшити със златни нишки. В коланите им блестеше сребро, а на ушите им проблясваха изумруди. Сред тях имаше и бойци с изящни кожени брони и дълги мечове на гърбовете. Други бяха нарамили лъкове. В средата на шествието яздеха елфическите първенци, двама мъже и една жена.

Хаерн остана възхитен от гледката. Нямаше представа какво е накарало елфите да пристигнат в града. Те бяха повече от сто.

В началото струпаните също наблюдаваха мълчаливо, смаяни от преминаващото край тях величие. Но скоро последваха виковете, в началото колебливи и долитащи от далечните редици, впоследствие разпространили се бързо.

— Убийци! — крещяха зяпачите. — Езичници! Касапи!

Хаерн не можеше да повярва на ушите си. Те крещяха срещу елфите и ги наричаха убийци, докато собственият им владетел бе осъдил на несправедлива смърт тридесет души. Това ли беше истинското лице на Ейнджълпорт?

— Защо е това недоволство? — обърна се той към мъжа до себе си. Въпросният наблюдаваше елфите спокойно.

— Те убиват нашите близки и приятели — отвърна непознатият. — Но няма да се крият в горите си вечно, не и когато ние искаме онова, което те имат.

— Не споделяш ли гнева на тълпата?

— Няма смисъл. Времето на елфите изтече. Колкото и да вирят носове, това няма да промени нищо. Освен това моят бизнес няма да пострада.

— А какъв е той? — попита Хаерн.

Мъжът се засмя.

— Ковчези — обясни той на раздяла. — За тях винаги се намира достатъчно материал.

Неколцина храбреци започнаха да хвърлят камъни. Елфите не обърнаха внимание; реагираха едва когато снарядите долетяха прекалено близо. Тогава бойците изваждаха оръжия и разпръскваха тълпата.

Докато наблюдаваше този обстрел и кървавеещите лица на елфическите бойци, Хаерн отново започваше да се изпълва с гняв. В Ейнджълпорт нямаше почти нищо, което да бъде спасено.

И това не бе най-лошото. Той знаеше, че Велдарен с нищо не е по-различен. Израстването там не бе му позволило да види истината. Но тук нищо не го заслепяваше и той можеше да съзре противната жестокост и незначитане на живота. Това ли бяха хората, които се бе опитвал да защити? Това ли бяха онези, заради които той бе прекарал години от живота си сред улиците в желанието си да ги спаси от войната между гилдиите и Трифектата? Беше ли постигнал нещо, каквото и да е? Подир смъртта му и малкото щеше да се разпадне. Навсякъде хората си оставаха едни и същи.

Още по-лоши бяха думите на Алиса. Те бяха изкарали на показ онзи образ, който Хаерн не бе искал да вижда.

Той уби престъпници, за да изпрати съобщение, също като теб.

Нима Хаерн наистина бе същият? Нима неговите убийства имаха същото основание? И същата липса на смисъл? Някога той се бе смятал за чудовище, от което градът му се нуждае. Но с настъпването на безскрупулния мир той си бе позволил да се сметне за нещо повече. Кралският Стражител. Ама че смехория.

Палачът, бесил осъдените, също бе скривал лицето си. Екзекутор, а не Стражител трябваше да се нарича Хаерн.

— Не — прошепна той. Процесията на елфите вече изчезваше зад ъгъла. — Аз не съм същият. Не е възможно. Аз избегнах тази съдба.

Думите не притежаваха никаква плътност и не успяха да успокоят измъчения му ум. Все пак имаше една мисъл, която му донесе успокоение. Щом се стъмнеше, той щеше да посети лорд Инграм. И да му покаже колко опасен може да бъде Стражителя в действителност.

ГЛАВА ШЕСТА

Улрих изпи чаша уиски, за да прочисти съзнанието си от виолетовия лист. Сутринта бе сдъвкал половин листо, повече от обичайната четвъртинка. Запасите му привършваха, но пък ако всичко се развиеше по план, много скоро щеше да разполага с почти неограничени количества от билката.

Брат му го чакаше пред вратата на оградата.

— Крайно време беше да се появиш — каза Стърлинг.

— Да не си решил да заемаш мястото на майка ни?

— Все още нямам никакво намерение да лягам в земята.

Улрих се засмя, но забеляза, че брат му се вглежда в очите му.

— Какво?

— Виждам жълтеникавия оттенък. Пристрастил си се към виолетовия лист.

— Глупости. — Улрих го избута встрани. — И си задръж мнението за себе си. Какво правя в свободното си време, си е моя работа. А ако смяташ, че съм толкова слаб, че да позволя на някакъв плевел да ме пороби, значи си глупак.

— Ти си знаеш — каза Стърлинг. Доловеното в гласа му снизхождение още повече раздразни Улрих.

Двамата преминаха необезпокоявано през една от портите на вътрешната стена и продължиха към пристанището. Там се насочиха към непретенциозна сграда.

В преддверието стояха двама мъже, облечени в ризници.

— Останалите ви чакат, господа — каза единият.

Стърлинг кимна и погледна към Улрих.

— Ако стаята е тъмна, останалите не би трябвало да забележат — рече той. Отново намекуваше за очите на брат си.

— Зная, че все още скърбиш за Джули — отвърна Улрих, преглътнал първоначалния си отговор. — Но не свеждай глава. Ние никога не показваме слабост. Ако сметнат, че все още скърбиш, ще те притиснат да си промениш решението.

— Както ти сам се изрази красноречиво, задръж мнението си за себе си.

Улрих го хвана за ръката, посегнала да бутне вратата.

— Това е сериозно. — Той погледна брат си в очите. — Някой ден Тори ще наследи богатството на Кинън. Това поставя въпроса на чия страна си. С нас или с тях?

— Трифектата е зараза — отвърна Стърлинг, издърпвайки ръката си. — Няма да позволя Тори да бъде разядена от това влияние. Всеки, който се осмелява да се усъмнява в намеренията ми, прави това на свой риск. Точно сега настроението ми би се подобрило страшно от нечие намушкване. Да вървим.

Стърлинг влезе първи, последван от Улрих.

Помещението представляваше просторна и овална зала. Целите стени представляваха огромна карта на познатия свят, сред чиито океани надничаха всевъзможни чудовища и риби. В средата на стаята бе разположена кръгла маса. Тя бе огромна, но около ѝ стояха само шест стола, разположени на еднакво разстояние един от друг.

Братята Блекуотър се настаниха на местата си и поздравиха останалите четирима. Никой от присъстващите не беше истински лорд, защото те не притежаваха земи и титли. Но почти всички кораби, които разсичаха моретата, принадлежаха на тях. През последните десетилетия търговците се бяха обединили срещу общ враг: Трифектата.

Техен предводител и най-възрастен член бе Уорик Сън, стар човек, прекарал половината си живот сред океана. Втората половина той бе прекарал на сушата, трупайки богатства от безчетните кораби, плаващи под флага му. Той можеше да се похвали с бяла брада, в която бяха вплетени златни и сребърни украшения.

Уорик се бе надигнал при влизането им, заедно с останалите трима. До него стоеше Флинт Амър, най-голям син на покойния Уилям. Той определено изглеждаше не на място сред останалите. Едва наскоро навършил двадесет, лицето му окосмение не изглеждаше впечатляващо, но пък кожата му бе покрита с плътен загар, свидетелстващ за дълги часове върху палубата. Вече се говореше, че дори на тази възраст той започва да надминава баща си в решителност. Именно от подобно нещо се нуждаеше съюзът им.

— Радвам се най-сетне да те видя — каза Арън Голдсейл и се усмихна към Улрих. Единствено благодарение на годините опит Улрих можеше да разгадае неискреността на усмивката. — Сметнах, че си предпочел по-нежна компания пред срещата ни.

Арън бе слабават и бледен и никога не бе навлизал в открито море. Но пък умееше да преговаря отлично: бе в състояние да накара събеседника си да приеме двойно по-голяма цена и същевременно да го остави с впечатлението за майсторски сключена сделка. Останалите петима контролираха кораби, а Голдсейл разчиташе на търговските си контакти из цял Дезрел.

— Дамите неизменно отнемат време — каза Улрих и взе чаша от един от многобройните слуги край стените. — Не е ли тъй, Дурго?

Дурго Флин, шестият седнал, подбели очи. Той беше огромен мъж с тъмна кожа, но гласът му звучеше изненадващо тихо. През последните години Улрих предпазливо бе разпръсквал слухове, че Флин предпочита компанията на малки момченца. Нямаше представа доколко това е истина, но тази постъпка го развеселяваше. И изключително дразнеше Дурго.

Шестимата образуваха съюза на ейнджълпортските Търговски лордове. Тъй като влиянието им се дължеше на придобити богатства, а не на произход, Улрих знаеше, че всеки от тях изпитва желание да се докаже. Самият той също не правеше изключение. Всяка тяхна среща представляваше сблъсък на характери. А за човек като Улрих представляваше и изключително забавна игра.

— Във времето след последната ни среща настъпиха известни промени — каза Уорик. Винаги той насочваше темите за обсъждане. — За начало приветстваме ново лице край масата си. Слушай внимателно, Флинт, и не се колебай да питаш, ако нещо не ти е ясно. Не знаем точно колко ти е казвал баща ти за делата ни. Бихме предпочели да вземаш мъдри решения наместо прибързани, припрени в желанието да скриеш неразбиране.

Флинт почтително кимна.

— Благодаря. Ще се постарая да бъда благо, а не бремене за този съвет.

— Дръж си ушите чисти и ще бъдеш по-добър човек от баща си — каза Дурго. Улрих прикри усмивката си зад длан. Флинт се изчерви

и не каза нищо. Уилям Амър бе смятан за глупавичък; смъртта му не беше загуба за никого.

— Нека не наскърбяваме мъртвите — каза Стърлинг. Суровият му тон сепна останалите. — Освен това неговата смърт е причината за събирането ни. Вече два пъти този убиец, наричащ себе си Привидението, нанася удар срещу нас. Първо дъщеря ми, сега Уилям. Какво ще правим?

— Какво бихме могли да направим? — попита Арън, загледан в един от гладките си нокти. — Лори Кинън вече определи чутовно възнаграждение; наемниците му претърсиха всички ъгълчета на града. Щом до момента не са открили нищо, не виждам с какво бихме могли да се намесим ние.

— Ние владеем места, за които Трифектата дори не подозира — каза Дурго. — Аз предлагам да обявим отделно възнаграждение и да изпратим свои хора. Нямам намерение да си изгубя главата.

— Пропускаме същинския въпрос. — Уорик присви очи срещу блясъка на свещите. — Защо е избрал да ни напада? Ако синът на Лори не беше сред първите жертви, бих сметнал, че убиецът е бил нает от Трифектата.

— Ами Инграм? — попита Флинт. Останалите въздъхнаха или подбелиха очи. Само Уорик остана търпелив.

— Влиянието на лорд Мърбанд е меко казано символично — обясни възрастният човек. — Той не би се осмелил да се изправи и срещу нас, и срещу Трифектата. Дори с едно небрежно обединение бихме могли да го отстраним. Кралят може да му е дал земи, но ние контролираме парите.

— Елфите? — предположи Улрих. — Може би те се опитват да подкопаят решителността ни?

— Възможно е — рече Арън. — Но защо им е да убиват собствения си посланик и раняват друг елф?

Улрих сви рамене:

— Елфите са лъжци. Нямаме доказателства, че тези неща действително са се случили. Колко удобно, че убийството се случило извън града, не мислите ли?

Уорик поклати глава и повдигна ръка в знак, че иска да вземе думата.

— Не — каза той. — Боя се, че си имаме работа с убиец, който не е обвързан с нито една от страните. Той убива елфи, членове на Трифектата и търговци. Тази му необвързаност го прави по-голяма заплаха от всичко, срещу което сме се изправяли преди. Той не е отправил никакви искания и ни оставя да гадаем мотивите му. Трябва да го открием и екзекутираме. Да наемем опитни хора, които да сложат край на заплахата. Някакви възражения?

Никой не възрази: макар между шестимата често да възникваха неразбирателства, заплахата срещу един от тях бе заплаха срещу всички тях. Подобно нещо не биваше да бъде допускано.

Уорик повика слуга, който донесе пергамент, мастилница и перо. Прислужникът внимателно записа продиктуваните му заповеди и отново се оттегли сред сенките. Разговорът се забави, а Улрих нареди да му донесат още вино. По някаква причина се чувстваше страшно жаден. Пък и ягодивият привкус на виното бе божествен.

— Като оставим Привидението настрана — каза Уорик, — изправени сме пред нов тест на влиянието ни. Нашите хора непрекъснато претърсват леса Куелн, за да събират виолетов лист, но жертвите нарастват ежедневно, а донесените количества са прекалено малки, за да бъдат включени в търговски цикъл. Имаме три варианта. Или елфите отстъпват, или успяваме да сключим разумно споразумение, или изоставяме проекта изцяло. Утре ще се срещнем с Инграм, Трифектата и новия посланик на елфите. Трябва да изберем най-доходоносния вариант.

— Инграм няма да представлява проблем — рече Арън. — За него не се притеснявам.

— Ами Трифектата? — попита Дурго и погледна към братята Блекуотър.

— Лори все още е покъртен от загубата на сина си — каза Улрих и бързо погледна към Стърлинг. — Мисля, че той ще подкрепи варианта, който най-бързо сложи край на тази нелепица. Що се отнася до Алиса... Тя е същинска фурия с гърди. Непредсказуема е.

— А елфите? — попита Уорик.

— Няма да има значение. — Стърлинг се изтръгна от някакъв свой унес. — Стига да продължим да плащаме на правилните лордове, Инграм няма да може да спре зараждането на войната. Докато ловците и дървосекачите навлизат в елфическа територия, конфликтът ще

продължава да се изостря. Рано или късно елфите ще отстъпят, защото в противен случай рискуват собственото си унищожаване.

— А ако все пак изберат война? — попита Флинт.

— Добър въпрос — рече Арън. — Компромисът би бил по-лесен за приемане. Няма да ни се налага сами да отглеждаме виолетов лист, ако елфите ни го предоставят доброволно.

Улрих поклати глава:

— Те не бива да разбират, че виолетовият лист е същинската причина за този спор. Исканията за храна и материал за домове и кораби е нещо, което не биха могли да откажат, без да изглеждат жестоки и дребнави. Но не бихме запазили моралното си превъзходство, ако настояваме за някаква си билка. Изберат ли войната, така да бъде. Ще извлечем приходи и от нея, както извличаме печалба от всичко останало. Сега, ако простите дързостта ми, бих искал да получа правото аз да бъда наш представител на срещата.

— Ти? — Уорик повдигна рунтави вежди. — И защо?

Улрих си помисли за Зуса — тя най-вероятно щеше да дойде с Алиса. Или поне нямаше да се намира далеч.

— Защото ни е нужен човек, който няма да търпи да го тъпчат. Всички знаете, че аз съм най-подходящ, когато става дума за това.

— Струва ми се, че аз бих бил по-подходящ за един тъй деликатен дискурс — каза Арън.

— Само на теб се струва така, Голдсейл — рече Улрих. — Това вече не са преговори. Време е да отправим искания и да ги накараме да разберат, че *ние* владеем този град. Искам да получим виолетов лист. Щом това стане, всички останали ще рухнат в краката ни — Инграм, елфите, Трифектата... Няма да рискувам да изгубя тази победа. Да гласуваме.

Уорик повдигна костеливи рамене.

— Всички, които подкрепят Улрих Блекуотър за наш говорител на утрешното събрание, да вдигнат ръка.

Флинт първи повдигна десница, с което веднага си спечели симпатиите на Улрих (последният, естествено, гласува за себе си). Нужни бяха още двама. Арън избягваше да поглежда Улрих в очите. Дурго кисело скръсти ръце. Най-накрая Стърлинг също насочи пръсти към тавана. Улрих се постара да не показва гнева си. Собственият му брат не му се доверяваше?

— Така да бъде — каза Уорик. — Аз също те подкрепям, Улрих, макар да правя това с колебание. Едно е да трупаш злато, друго — да се оставиш то да те заслепи. Виолетовият лист може да ни донесе несметни печалби, но може и да докара гибелта ни. Не забравяй тази заплаха.

— Разбира се — широко се усмихна Улрих.

С това най-важните теми бяха отменати. Подир още няколко по-дребни обсъждания срещата бе приключена. Докато Улрих излизаше — верен на навика си, той отново бе пристигнал последен и напускаше пръв — Флинт забърза да го настигне.

— Не се страхувам от война — каза младежът, с което си спечели повдигната вежда.

— Нима? — с леко объркване попита Блекуотър.

— Преди малко попитах, защото все още се уча. Но аз не съм като баща си. Не се страхувам от елфите. Каквото и да се говори, зная че те са го убили... Нямам намерение да сключвам сделки с тези чудовища. Знай, че семейство Амър те подкрепя.

Улрих се усмихна и потупа младежа по гърба.

— Колко стабилна е властта ти в семейния дом? — попита той.

Страните на Флинт порозовяха.

— Имам много братя.

— Ако някой от тях ти създава проблеми, потърси ме. Считай това за благодарност за подкрепата ти.

Флинт кимна, видимо облекчен.

— Ще го сторя — каза младият мъж и се усмихна. *Нетърпеливо хлапе*, помисли си Улрих. Хубаво, че се бе добрал до него преди Арън.

— Ела — рече Улрих и погледна назад. Стърлинг и Уорик разговаряха в един от ъглите на стаята. Улрих се навъси, но побърза да скрие мимиката. — Да потърсим място, където да полеем подобаващо възкачването ти.

— Ти няма ли да дойдеш с мен? — попита Хаерн и спусна качулката си. Зуса мълчаливо поклати глава, която тъкмо обвиваше.

— Мъстта е твое собствено дело. Ние изпратихме посланието си, ще потърся отговора на Привидението.

— А ако се натъкнеш на самото Привидение?

Безликата му намигна.

— Ти не си единственият, способен да убива. Тревожи се за своя живот, Хаерн.

Той я остави да се облича и излезе. Чувстваше известно облекчение заради факта, че се отправя сам. Това познаваше и умееше най-добре.

Край входа на прислугата Торгар се отдръпна, когато го видя.

— Постарай се да не умираш прекалено болезнено — измърмори мъжът. Хаерн се подсмихна.

— Зуса скоро ще дойде. Постарай се да се държиш прилично.

Той прескочи стената на имението и се затича.

Ейнджълпорт бе предимно равнинен град, но над пристанището се издигаше изкуствен хълм. Върхът му бе увенчан с красив дом, украсен с множество статуи. Стените бяха изработени от непознат бял камък.

Дворът на дома се охраняваше изключително слабо. Хаерн с лекота успя да се промъкне сред патрулите, от ръката на една статуя се изстреля към гърба на втора, огромна птица с разперени криле, а от нея скочи на покрива. Озовал се там, той започна да оглежда прозорците.

Хаерн нямаше представа как изглежда въпросният Инграм Мърбанд, но познаваше знатните достатъчно добре, за да знае, че най-пищната стая в дома ще принадлежи именно на домакина.

През третия прозорец той видя огромно легло с балдахин и червени копринени завеси. Прозорецът се оказа отключен: пореден пропуск. Хаерн се промъкна вътре, изтегли мечове и скочи върху леглото. Това разбуди спящия.

— Почакай! — изрече той, когато острието се допря до гърлото му.

— Ти ли си Инграм? — студено прошепна Хаерн.

Мъжът беше висок, но пълен. Когато кимна, бузите му се разклатиха. Той имаше дълга тъмна коса; кичур от нея бе прилепнал към лицето му.

— Знаеш ли кой съм аз? — продължи посетителят.

— Да. — Инграм съумяваше да остане спокоен. — Ти си Привидението, нали?

Хаерновата гордост се оказа накърнена. Да го вземат за друг? Лошо начало.

— Не — каза той и притисна режещия ръб по-близо, за да се увери, че лежащият няма да се осмели да извика. — Аз съм Стражителя. Ти ми остави съобщение. А аз дойдох да ти върна жеста.

— Така ли? — Инграм преглътна, при което гърлото му се раздвижи под острието. Отвратително усещане. — На твоето място бих размислил. Наистина ли мислиш, че бих те провокирал неподготвен?

Хаерн почувства как косъмчетата по тила му настръхват. Инграм се опитваше да придобие контрол над ситуацията; да поддържа разговор и впечатлението за превъзхождаща информираност. Това не бе начинът, по който Хаерн искаше ситуацията да продължи.

— Всеки знае, че ще умре — прошепна Стражителя. — Но това не го подготвя за момента. Ти уби невинни в мое име.

— А ти уби мои пазачи — възрази Инграм.

— Побойници, които пребиват и ограбват жителите. Хубави пазачи.

— Онези, които убих, не бяха по-добри. Тъмниците ми и без това са претъпкани. Благодаря ти за възможността да ги поизпразня, Стражителю.

Гневът на Хаерн припламна. Той се направи да нанесе удар.

— Сториш ли го, този път ще умрат стотици — каза Инграм, стисна зъби и го погледна в очите, готов да понесе удара. Хаерн почти стовари меч. Почти.

— Как така?

Инграм бавно си отдъхна.

— Бях чувал много слухове за теб, Стражителю, но най-странният бе, че ти си загрижен за обикновените хора. Ако умра от твоята ръка или от тази на Привидението, всички затворници, както в града, така и в земите на моите благородници, ще бъдат екзекутирани незабавно. Без значение от провиненията им — обясни Инграм и се усмихна. — Според последното преброяване само в килиите на града има над четиристотин души.

Хаерн стовари дръжката на меч върху лицето му. Но Инграм не се разгневи или изплаши, а се засмя.

— Ти наистина си слаб. Позволяваш на някаква безлика сган да оказва влияние върху делата ти... Това е жалко.

— Защо го правиш? — попита Хаерн. — Защо бе нужна подобна проява?

— Точно ти ли ме питаш? Изникваш в града ми, убиваш двама от войниците ми и ме питаш? Защо не ми кажеш какво изобщо правиш в Ейнджълпорт? И махни проклетия меч от гърлото ми, ако нямаш намерение да го използваш.

Хаерн се приведе ниско към него и прошепна в ухото му:

— Ти сам каза, че те ще бъдат екзекутирани само ако умреш.

Острието полетя към рамото на Инграм и го прикова към леглото. Лорд Мърбанд изкрещя от болка, но викът му остана заглушен от притисналата се над устата му длан.

— Тук съм, защото друг посмя да ме предизвика — каза Хаерн, когато Инграм престана да се мятат. — Глупакът, който се нарича Привидението, ще умре от моята ръка. Миналата нощ смятах, че убивам крадци, а не пазачи, но не съжалявам за стореното. Те се опитваха да се възползват от слабите и си заслужиха смъртта. Докато Привидението не умре, ще обхождам града нощем. Не се опитвай да ме спреш и не стой на пътя ми. А ако ти хрумне да бесиш още невинни...

Той рязко издърпа меча и остави кръвта да капе по челото на благородника.

— Не ме е страх от теб — каза Инграм Мърбанд, макар да бе пребледнял, а ръцете му да трепереха. — Ти си страхливец. Когато и да убиеш, ще изпълня бесилките. А когато тъмницата се изпразни, ще започна да подбирам произволни хора от улицата.

— Няма да обесиш никого — поклати глава Хаерн. — Не и ако искаш да останеш жив.

Мърбанд се изсмя.

— Това е споразумение между джентълмени. Вече знаеш каква е цената на това, което желаете да сториш. Склонен ли си да я платиш?

Левият му крак блъсна звънец, останал скрит сред завивките.

— Съветвам те да бягаш — продължи Инграм. — Както споменах, подготвен съм.

В спалнята нахлуха войници с арбалети. Хаерн се изви и скочи към прозореца, побеснял заради непредпазливостта си. Той се извъртя към покрива, а около него прелитаха болтове. Около къщата гъмжеше от войници. Рискован капан, който бе оставил лорда уязвим, но пък бе

се развил точно според очакванията му. Подир Хаерн непрекъснато прелитаха стрели; отблясъкът на факли го следваше немилостиво.

С разтуптяно сърце той се отправи към задната част на дома, надявайки се да избяга там. Колкото по-дълго престоеше, толкова повече войници щяха да изникнат. Хаерн се придържаше ниско, прикрил тялото си. Небето беше облачно и нощта бе особено мрачна. Трябваша му само няколко секунди, за да изчезне.

— Насам! — долетя глас, но не от преследвачите на земята, а от покрива. Хаерн видя свое сенчесто подобие, облечено в по-тъмни дрехи. В ръката си непознатият стискаше дълъг меч с леко закривено острие. Лицето му бе скрито зад сенките на качулка. Само устата бе видима. Тя се усмихваше, явно развеселена от положението, в което бе изпаднал Хаерн. — Последвай ме.

Сянката му се обърна и се затича към най-високата част на покрива на имението. От върха тя погледна назад и отново го подкани. Макар да осъзнаваше, че това е лудост, да осъзнаваше кой може да се окаже този човек, Хаерн го последва и прие протегнатата ръка.

— Скочи с повдигнати ръце — каза непознатият, обърна се и се затича с удивителна скорост. С големи усилия Хаерн успя да не изостане. От двете страни на покрива прелитаха болтове.

Двамата се затичаха към предната част на дома, към двуглаво чудовище, построено над вратата. Непознатият скочи именно към тази статуя. Хаерн го последва. Оградата на дома бе близо.

Стражителя разполагаше с половин секунда да повтори примера на водача си, обвивайки ръце около изникнало във въздуха въже. То удари лактите му, когато Хаерн се отпусна на него.

— Бързо — рече другият и с помощта на въжето се спусна от другата страна на стената.

Хаерн поспря за миг, за да си поеме дъх. Пред портата растяха огромни дървета; именно към техните клони бе привързано въжето. Наместо да последва, Стражителя се покатери на едно от дърветата и се прикри сред клоните.

— Казах да скочиш — изкрещя непознатият.

— Кой си ти? — извика Хаерн в отговор.

— Би трябвало да знаеш името ми, иначе ще се окаже, че мнението ми за теб е било прекалено високо.

Хаерн не можеше да остане в скривалището си, не и когато от цялото имение към него се стичаха войници. С мощно оттласване той скочи, претърколи се и се озова досами човека, когото бе дошъл да убие.

— Води, Привидение — каза той.

Другият се усмихна още по-широко.

— Както желаяш, Стражителю.

Двете смъртоносни сенки бързо оставиха войниците далеч зад себе си.

ГЛАВА СЕДМА

Противно на думите си, Зуса нямаше никакво намерение да търси Привидението. Не ѝ бе харесало да лъже Хаерн, но пък двете с Алиса още не можеха да му се доверят. Дори и след като до този момент той оставаше верен на думата си.

Освен това тя имаше своя собствена задача. Нека Стражителя се разправя с непредсказуем скот като Привидението. Самата тя, следваща нареждането на Алиса, се отправи към пристанището.

— Къде ли сте го скрили? — промърмори безликата, загледана в множеството закотвени кораби. Тя разпозна онези, които бе прегледала миналата нощ, след като с Хаерн се бяха разделили. Поне при тази задача не ѝ се налагаше да убива войници — Зуса също не би искала заради нея да умират невинни затворници.

Жената започна да се прокрадва край корабите, прикрита в дълбоките сенки. Тя пропускаше онези съдове, които не принадлежаха на Търговските лордове, но въпросните кораби не бяха много. Пропускаше и охраняваните: не искаше търсенето ѝ да бъде разкрито. Чували и сандъци непрекъснато изникваха пред очите ѝ, но тя така и не успяваше да открие диреното.

Подир двадесетия неуспешно претърсен кораб тя реши, че се нуждае да ограничи търсенето. Ако Търговските лордове съхраняваха виолетов лист в Ейнджълпорт, несъмнено щяха да го държат добре охраняван. Затова безликата насочи диренето си към големите кораби с видима стража.

Огнено сърце бе първата ѝ цел. Това бе един от корабите на братя Блекуотър. На Улрих Блекуотър. Него Алиса бе посочила като най-опасен.

Трима стояха близо до дъсчения мост. Двама от тях спяха, а третият се бе облегал на мачтата и със скръстени ръце наблюдаваше как водата се разлива върху брега. Гледката накара Зуса да се усмихне. Изглежда те смятаха, че присъствието им би прогонило крадците. Определено личеше, че не бяха прекарвали време във Велдарен, край

истински крадци. Може би тогава щяха да разбират, че присъствието им не значи нищо. Но покрай Лори Кинън, Търговските лордове и лорд Мърбанд наистина добрите крадци бяха изоставили Ейнджълпорт и се бяха преместили към по-благодатни територии.

Какво пък, Зуса обожаваше уязвимите цели.

Сто крачки по-надолу тя се потопи сред вълните и бавно се понесе към кораба. Водата бе студена, но не достатъчно студена, за да я нарани. Само прекалено продължителният престой би оказал влияние.

Останала незабелязана, жената докосна корпуса на кораба и се опря на него, за да не потъне. Някой на борда хъркаше.

Тя стисна кинжали, затвори очи и зачака. Благодарение на дългото си обучение бе придобила способността да пътува през сенките. Тази способност я изтощаваше, а в последно време бе станала особено трудна, защото Зуса бе обърнала гръб на своя бог. Но въпреки това не бе изгубила уменията си. А на кораба имаше множество сенчести ъгли.

— Отричам те — прошепна тя, развеселена от мисълта, че Карак може в този момент да я слуша. — Но въпреки това използвам силата ти.

Зуса се гмурна под водата, насочи се към кила и се отгласна нагоре. Наместо да се блъсне в дъното на кораба, тя се озова върху палубата, мокра и объркана.

Безликата веднага скочи към бдящия. Морякът се бе обърнал, чул изтрополяването ѝ. Но още не бе разбрал, че на борда се е качил някой.

Кинжалите на Зуса предвождаха скока ѝ. Първото острие прониза гърлото на вахтения и попречи на предсмъртния му крясък. Вторият кинжал безпогрешно потъна между ребрата на гърдния кош, за да се вреже в сърцето. Подир няколко секунди на конвулсии морякът утихна.

Останалите двама умряха в съня си, също с прерязани гърла. Тук Зуса поспря за момент, за да се послуша. Тъй като никой не обявяваше тревога, тя се спусна в трюма.

По-очевидно нямаше как да бъде. Трюмът бе празен, с изключение на един сандък.

Капакът му се оказа закован, а Зуса нямаше с какво да го отвори. Бърз оглед намери тежък чук, с който тя реши да си послужи.

Надяваше се, че никой на борда няма да усети удара.

Жената пхна ръка през образувалата се дупка. Сандъкът се оказа пълен с малки и гладки предмети. Кесии. Зуса развърза една.

— Значи това е прословутият виолетов лист? — промълви тя. Това беше мистериозната билка, която заплашваше да изтика търговията на Кинън с кремион. — Някакъв си плевел.

Безликата отново затвори кесията и я привърза към китката си. С това бе изпълнила възложението на Алиса. Но какво да прави с остатъка...

В един от ъглите откри светилно масло, което изсипа върху сандъка. Бърза разходка до палубата ѝ осигури факла. С почти детинско веселие тя хвърли факлата към сандъка.

Веселието ѝ премина в объркване, когато избухналият дим се понесе към лицето ѝ и я облъхна с горчивата си миризма. Уханието я връхлетя не по-слабо от удара, с който преди малко бе строшила сандъка. Дори прикриващите лицето ѝ ивици плат не помагаха. Тя бързо започна да пълзи към стълбата. Гадеше ѝ се, а главата ѝ бе изпълнена с болка.

Изкачването се оказа изключително трудно, защото ръцете ѝ бяха започнали да треперят неудържимо. А димът ставаше все по-гъст.

Отдалечи се, нареди си тя. Ставаше все по-трудно да задържа мъглата, обвиваща съзнанието ѝ. Не спирай. Движи се!

Най-сетне озовала се върху палубата, Зуса разкъса ивиците пред лицето си, вдъхна свеж въздух и повърна отвъд борда.

Какво става с мен? — почуди се тя и погледна към кесията, привързана за китката ѝ.

От утробата на кораба започваше да се издига дим. Много скоро насам щяха да започнат да се стичат моряци и войници: в проява на солидарност никой не оставяше чуждия кораб да изгори. Тя трябваше да избяга, но къде? Беше на път да се хвърли във водата, за да преплува до някое безопасно място, но се отказа в последния момент. Тялото ѝ все още трепереше; страхуваше се да плува в подобно състояние.

Като пияна тя пое по дъсчения мост. Някакъв войник вече тичаше насам, за да разследва.

— Пожар ли има? — попита той. Очевидно смяташе, че Зуса е първата от бягащите, а не причина за пламъците.

Но когато се приближи и забеляза странните ѝ одеяния, пазачът настръхна и изтегли меча си. Във всеки един друг момент Зуса би могла да го посече с лекота, но не и сега. Обзе я паника; мускулите ѝ продължаваха да потрепват в усещане, напомнящо удоволствие. Погледът ѝ също бе започнал да губи категоричните си очертания. Малко ѝ оставаше просто да се отпусне на земята и да се предаде пред усещанията.

Тя се постара да се овладее и избегна колебливия замах на пазача.

— Спри! — изкрещя той. — Пожар!

Зуса бягаше все по-бързо и по-бързо. Струваше ѝ се, че сърцето ѝ е на път да се пръсне. Всеки път, когато понечеше да се оттегли в сенките, там съзираше някакви чудати и безформени неща. Одеждата ѝ, при други обстоятелства идеална за сливане с мрака, тук я караше да изпъква. Щом видеше, че някой се приближава насреща ѝ, жената скачаше встрани. Краката ѝ бяха безчувствени, а същевременно пулсираха. Често дочуваше крясъците на преследвачи; в един момент дори долови лая на пусната подире ѝ глутница.

Не. Те не са истински. Мисли, Зуса. Мисли!

Само че тя не можеше да мисли. Остатъците удоволствие бяха прелели в чист ужас, превземащ я в мига, в който престанеше да се движи. По кожата ѝ пълзеше сърбежът на хиляди невидими паячета. Тя нямаше представа къде е попаднала в момента и колко се е отдалечила. В един момент ѝ се искаше да захвърли ивиците си и да остане да лежи на земята, приела каквато и да е участ, стига само това да сложи край на страха. В следващия тя едва не бе убила първия силуует, изникнал пред очите ѝ. Зуса дори бе извадила кинжалите си, но по някаква причина кръвта върху тях само я бе ужасила още повече. Струваше ѝ се, че всички нейни възприятия са усилены стократно и навсякъде съзират заплахи.

Най-сетне тя притича покрай някакъв дюкян, пред който имаше тераса. Макар разстоянието между земята и дъските да бе тясно, Зуса успя да се промъкне отдолу. Най-сетне намерила укритие, тя се опита да си поеме дъх. Пулсът ѝ продължаваше да гърми, а обвилите я ивици бяха подгизнали от пот. Тя повдигна колене към брадичката си, обгърна ги с ръце и зачака. Времето изгуби смисъла си. Ужасът бързо се оттегляше, заменян от еуфория. Макар зъбите ѝ да тракаха от студ,

жената трябваше да положи усилия, за да задържи ръце далеч от бедрата си. Оставаше ѝ единствено да чака.

По изгрев тя не бе мигнала. Тялото ѝ се бе сковало, устата ѝ бе пресъхнала. Умът ѝ бе празен, като изгребан с огромна лъжица. Можеше да мисли единствено за затварянето на очите си и да се надява, че последващият мрак ще погълне тези усещания, но той не идваше. Решавайки, че ако бъде открита тук, вината ѝ за палежа би станала очевидна, Зуса изпълзя навън, изтупа зацапаните си дрехи и се огледа. През нощта бе ѝ се струвало, че е тичала цяла вечност, но в действителност се намираще на по-малко от четвърт миля от пристанището. Из него вече се виждаше раздвижване, но останалата част от града все още спеше.

Зуса се затича към имението на Кинън, раздразнена от вцепенените си сухожилия. Кесията с виолетов лист все още се поклащаше над китката ѝ. Сега жената я погледна с далеч по-голямо страхопочитание.

Никой не обърна внимание на притичването ѝ, което не я изненада. По-ранната параноя вече бе овладяна.

Пред входа на имението тя свали ивиците от главата си и поиска да влезе. Двата постова бяха уведомени за излизането ѝ, затова побързаха да отворят вратата. Тя се промъкна през входа на слугите и се отправи директно към стаята, която споделяше с мнимия си съпруг. Там се стовари върху леглото. Надяваше се да заспи, затова отварянето на вратата я раздразни.

— Добре ли си? — попита Алиса.

— Не — каза Зуса и се засмя. Не се сещаше какво друго да каже.

— Цялата си подгизнала — намръщи се другата жена. Ръката ѝ се допря до челото на безликата. — И имаш треска. Стани. Ще ти помогна да се съблечеш.

Зуса се чувстваше като болно дете, докато присядаше на ръба на леглото. Алиса размота ивиците плат и ѝ помогна да навлече непретенциозна бяла рокля. Допирът на сух плат се оказа изключително приятно усещане. Безликата побърза да се възползва от разрешението отново да се отпусне в леглото.

— Намерих — кимна тя към кесийката, захвърлена на пода. — Намерих виолетов лист.

Без да поглежда, Алиса прибра кесията в джоба на роклята си.

— Сега си почини. Ще ми разкажеш, когато се почувстваш по-добре.

Тялото на Зуса все още потръпваше на моменти. Тя въздъхна дълбоко, отпусна глава върху възглавницата и опита да се отпусне.

— Почакай — промълви безликата. Алиса точно се канеше да излезе. — Къде е Хаерн?

Лейди Гемкрофт се намръщи и извърна поглед.

— Когато си починеш — отново изтъкна тя и затвори вратата след себе си.

Неспокойствието на Хаерн нарастваше. Пред него тичаше неговият тъмен близък, човекът, когото бе дошъл да убие. Същото бе казал и на лорд Инграм. Тогава защо държеше мечовете си прибрани? Защо тичаше подире му, наместо да атакува?

— Изоставаш — извика другият и погледна назад. Макар че двамата не бяха спирали да тичат, той не изглеждаше задъхан и продължаваше да се усмихва.

Предизвикан, Стражителя увеличи скоростта си. Трябваше да нападне, знаеше, че трябва да го стори, но имаше две неща, които не му позволяваха. Защо другият му бе помогнал да се спаси? И защо му бе изпратил предизвикателство отвъд половин кралство? Трябваше му отговори. Бе очаквал да ги получи с помощта на метал, но пък ако Привидението склонеше да разговаря...

Двамата приближаваха пристанището. Тук постройките бяха разположени по-близо една до друга. Привидението скочи към покрива на една и без да забавя напредъка си за миг, се вкопчи за ръба и се издърпа.

Хаерн повтори изпълнението. Искаше му се да разполага с подвижността на Зуса. При нея изглеждаше, че неизбежното политане обратно към земята е въпрос на избор. Двамата продължиха да тичат, този път сред покривите. Почти всички от последните се отличаваха със съвсем лек наклон към океана.

Когато достигнаха кръстопът, отвъд който започваше пристанищната част, непознатият спря.

— Ти дойде — каза той, усмихнат широко.

Хаерн кимна, докато си поемаше дъх. Постара се да прикрие задъхаността от гласа си, като изрече бавно:

— Нима имах избор?

Привидението се засмя.

— Винаги има избор. Не е ли това същината на човека? Би могъл да не ми обърнеш внимание и да си останеш във Велдарен. Наместо това ти дойде тук. Защо?

— Ти убиваш невинни, за да ми изпратиш послание. Не можех да допусна това да продължи.

— Невинни? — Другият отново прихна. — Какво знаеш за този град, Стражителю? Нищо. Не знаеш нищо. Именно това исках да ти покажа. Велдарен е храм с невинни младенци, сравнен с това място.

Той посочи към улицата под себе си. Предпазливо, Хаерн се приближи до ръба и надникна. Четирима се бяха събрали в уличката; върху лицата на всички тях бе татуиран меч. В краката им лежеше мъртвец, когото те преджобваха. Стражителя изтегли оръжията си, побеснял.

— И това са хората, които отговарят за сигурността на града? — невярващо попита той.

— Инграм наема всеки въоръжен негодник да работи за него. Някога те са били пирати, наемници и крадци; сега те защитават невинните. Това да ти напомня на някого?

Сърцето на Хаерн се сви.

— Ти също не знаеш нищо за мен, Привидение. Аз не проливам невинна кръв.

— Така ли смяташ? В такъв случай същото се отнася за мен. Какво знаеш за същинската дейност на Трифектата? Ами ако попитам за Търговските лордове? Ти си напълно сляп, Стражителю. Сляп и глух. Трябва да призная, че таях далеч по-големи надежди. — Той кимна към пазачите на улицата. — Върви. Те са ограбили и убили човек. Дай им заслуженото.

И Привидението наклони глава към него, взрян изсред необичайно тъмната качулка. Хаерн си помисли за четиридесетте, които щяха да погинат, ако отнемеше живота на тези негодници. Във Велдарен никога не би се поколебал. Но тук...

— Ако въздам справедливост в името на невинните, още невинни ще умрат — каза Хаерн. — Това ли си ме довел да науча?

Привидението поклати глава. Във въздишката му се долавяше разочарование.

— Имах по-високо мнение за теб. Раздавай справедливост без страх и без угризения. Невинни винаги ще умират. Същинският въпрос е друг. Колко дълго ще позволиш на виновните да се крият зад тях?

Непознатият скочи надолу. Черният му плащ се понесе подире му. Хаерн отново погледна към улицата. Знаеше, че разполага с частица от мига, за да реши. Четиримата пазачи се приготвиха да отнесат тялото. Ако погинеха, Инграм щеше да обеси десетки. Десетки невинни. Деца.

Само частица от мига трая колебанието му. Подир това Хаерн също скочи, стиснал оръжия.

Още преди приземяването си Привидението прониза гърба на най-близкия страж. Острието щръкна от гърдите. Когато краката му докоснаха земята, той се извъртя и замахна към втория пазач. Мечът проряза гърлото му. Войникът рухна на колене, напразно обгърнал кървящата си шия с длани. Острието вече политаше към третия пазач, но се натъкна на други два режещи ръба.

— Бягайте! — изкрещя Хаерн към оставащите двама. Те не се нуждаеха от подкана. Докато тичаха, войниците започнаха да крещят за помощ.

Усмивката бе напуснала лицето на Привидението.

— Защиатаваш виновни, защото се страхуваш от делата на други виновни — каза непознатият и бавно зае бойна поза. — Срамота.

Хаерн го наблюдаваше внимателно. Вече бе видял достатъчно, за да знае, че има насреща си изключително ефективни удари, нанасяни мълниеносно.

Привидението наклони меча си, размърда крак и се хвърли в атака. Макар да я очакваше, Хаерн пак остана изненадан от насрещната бързина. С левия си меч той спря замаха, насочен към шията му, а с десницата удари на свой ред. Другият пристъпи встрани, извъртя оръжие и отново замахна. При опита си да парира Стражителя осъзна, че противниковото острие променя посоката си, привидно незначително движение, което бе обезсмислило цялата му защита. Оставаше му единствено да се отдръпне назад, за да успее да премести остриета в нужната позиция. В далечината войниците от градската стража започваха да се събират.

— Защо? — каза Хаерн и бавно се раздвижи настрани, за да повдигне плащовете си. — Защо ме призова? Защо съм тук?

— Смятах, че би могъл да ми помогнеш — отвърна Привидението. — Но излиза, че не си такъв, за какъвто те смятах.

Хаерн се завъртя, разхвърлял специално разцепения си плащ — техника, която бе усвоил до съвършенство в течение на годините. Сивата тъкан скриваше движенията му и правеше ударите му непредсказуеми. Танцът с плащове криеше само един риск: краткият период, в който щеше да остане с гръб към противника си. При третото си извъртане той забеляза облак дим да се издига на мястото на Привидението. Хаерн се поколеба за миг, а подир това осъзна грешката си. Подметка се стовари в гърба му и го накара да извика от болка. Той се претърколи и отчаяно отрази последвалата вихрена атака. Другият непрекъснато изблъскваше мечовете му и не им позволяваше да заемат позиция.

Движенията на Привидението ставаха все по-бързи. Хаерн се сражаваше единствено по инстинкт, без да се осмелява отново да използва танца си. Един залъгващ удар успя да го заблуди; ритник в гърдите изби въздуха от дробовете му.

— Ти накара цял един град да се бои от името ти — каза Привидението сред ударите си. Нищо не издаваше намеренията му. Стилът му бе непознат и напълно непредсказуем. Хаерн не можеше да открие никакъв ритъм. Няколкото пъти, през които се опита да контраатакува, ударите му разсичаха само въздух или трябваше да прекратят атаката си, за да се стрелнат в припряна защита. Сблъсъкът на трите остриета се преплиташе в звънка мелодия, сред която Хаерн можеше да разпознае загубата си. — Смятах, че си най-добрият.

Върхът на противниковия меч разсече ръката му, достатъчно плитко, за да потече кръв. Хаерн инстинктивно се отдръпна, за да осъзнае, че гръбът му е притиснат до стена. Привидението стоеше право срещу него. Този път нямаше измъкване.

Стражителя успя да отрази първите четири мълниеносни удара. Петият потъна дълбоко в рамото му и го накара да изреве.

— Грешал съм — продължи другият и започна да извърта оръжието си, пораждайки следващ вик на болка. — Жалко е, че ти няма да стоиш до мен, когато подпаля целия град.

Три стрели прелетяха край тях. Една прониза наметалото на Привидението. Непознатият издърпа меча си и се отдръпна назад. Десетки войници тичаха към тях. Хаерн скочи подире му, без да очаква, че другият неочаквано ще се обърне към него и ще го изрита в челото. Замаян, той се свлече на земята, изтървавайки оръжия. Част от изникналите притичващи крака го отминаха. Други спряха около него. Груби ръце го обърнаха по гръб и свалиха качулката му. Хаерн отново изкрещя: болката се бе разляла из цялото му тяло. Насълзеният му поглед различи татуирани лица да се взират насреща му.

— Сигурен ли си, че е той? — попита един.

— Абсолютно. В момента щях да лежа мъртъв, ако не беше той.

— Мислех, че той е нападал Инграм.

Останалите утигнаха. Хаерн опита да поиска вода, но успя единствено да изхъхри.

— Отнесете го в тъмницата — каза най-едрият от войниците. — Имаме време да узнаем.

Пазачите сграбчиха Хаерн за ръцете и краката. Когато го повдигнаха, пронизаното рамо отново припламна в агония. Макар да знаеше повече от десет напева и мантри срещу болка, които биха му позволили да запази съзнание, Стражителя не си послужи с нито един от тях.

ГЛАВА ОСМА

Инграм се събуди в отвратително настроение. Лекарството, връчено му от целителя, не бе успяло да притъпи болката в рамото изцяло и остатъкът от съня му бе неспокоен. След като се надигна, той побърза да се окъпе в приготвената гореща вана. Подир това целителят изникна отново, за да смени превръзката.

— Раната е чиста — каза старецът. — Ще се оправите.

— Постарай се да не се инфектира — промърмори Инграм. Лечителят бе заменен от появата на началника на стражата.

— Какво искаш? — навъсено попита лорд Мърбанд.

— Заловихме го — отвърна войникът. — Хванахме Стражителя.

Останалата част от сутрешните приготовления на благородника премина с усмивка на уста. Макар да му предстоеше неприятна среща с елфите, в момента той мислеше единствено за тъмницата си.

Мърбанд напусна дома си в компанията на група телохранители: зад градските стени имаше елфи и Инграм не възнамеряваше да се излага на риск, дори и зад стените на собствения си двор.

Градските тъмници бяха прокопани в подножието на хълма, върху който се издигаше домът му. Имаше само един вход, който се охраняваше денонощно.

— Той не е казал нищо — рече началникът на стражата, докато отключваше. — Но и ние не го разпитвахме много.

— Хубаво. Искам лично да се заема с това. Как го заловихте?

Войникът сведе поглед към ботушите си.

— Защитил двама наши пазачи от Привидението. Спасил ги е.

Мърбанд се навъси.

— Интересно. Ще имам това предвид. Ако не друго, подобна постъпка може да му заслужи достойна смърт.

— Както наредите, милорд.

Коридорът бе осветен от малки лампи. Слаба светлина долиташе и откъм килиите: във всяка от тях бе издълбан прозорец, отвеждащ към

склона на хълма. Въпреки че тъмницата бе огромна, всяка килия бе претъпкана.

Килията на Стражителя се намираше дълбоко в тъмницата, самостоятелна. Той бе прикован към стената с нелепо количество вериги — изглежда тъмничарят се бе опасявал от евентуално бягство. Една от веригите бе обвила врата на пленника, съединяваше се с друга около кръста му и продължаваше към стената. Друга държеше ръцете му над главата, обгърнала китки, за да се отпрати към халка в тавана. Оковите го държаха коленичил, неспособен да се надигне или да легне.

Качулката му липсваше. Инграм видя насреща си красив млад мъж с руса коса и сини очи. Пресен белег се бе издул върху челото му.

— Ето че се срещаме отново — усмихна се лорд Мърбанд. — Трябва да призная, че не очаквах това да се случи толкова скоро. Уби ли още от пазачите ми, Стражителю? Или предпочиташ да ми кажеш истинското си име, след като виждам лицето ти.

Пленникът го погледна, с което принуди Инграм неволно да направи крачка назад. В погледа имаше нещо злокобно, гаранция за възмездие, което никакви вериги не можеха да спрат. Нищо чудно, че тъмничарят го бе приковал толкова усърдно. Благородникът приглади ризата си, за да се овладее, а после леко зашлеви окования през лицето.

— Няма да кажеш? И основанията си ли смяташ да премълчиш? Началникът на стражата каза, че си защитил двама от хората ми. Защо?

— Знаеш защо — с уморен глас отвърна Стражителя. И кимна към останалите килии, където затворниците клечаха сред собствената си мръсотия. — Вече избрал ли си кои ще обесиш?

Инграм се почеса по брадичката.

— До момента е сигурна само бройката им, двадесет. Все пак двама от войниците ми са умрели. Аз съм човек на думата си.

— Аз също — каза Стражителя. — Ако обесиш дори още едничък затворник, ще страдаш.

Инграм много се смя.

— Страховита заплаха. Ти си окован в тъмницата ми. И от това, което чух, не си успял да надвиеш Привидението. Това означава, че си безполезен за мен.

Думите засегнаха пленника повече от очакваното, затова Мърбанд продължи.

— Само като си помисля, че велдаренската ти репутация ще се окаже тъй куха в моя хубав град.

Стражителя се напрегна срещу веригите си. Не съумя да помръдне, единствено да вдигне шум. Този път Инграм остана неподвижен. Страхът му бе изчезнал. Отново се чувстваше господар на ситуацията.

— Ситуацията ти е пословична проява на божествена справедливост. Ти прониза рамото му, друг прониза твоето. Но ти няма да получиш целение. Ще бъдеш обесен, пред погледа на целия град. Искам Привидението да види какво го очаква.

— Няма да го заловите — недоловимо прошепна Стражителя. — Той е много по-добър от хората ти.

Инграм стъпи върху раненото рамо и вложи тежестта си. Въпреки болката, пленникът не реагира.

— Уверен съм, че мнозина от Велдарен са казвали същото и за теб — каза лордът и се наклони да си иде. — Но не се притеснявай. Гордо ще нося раната си. С времето точната версия ще изчезне. Аз ще бъда запомнен като човека, който те е заловил. Благодаря ти, Стражителю. Наследството ти ще премине към моите дела.

На излизане Инграм се обърна към тъмничаря.

— Запушете прозореца му — нареди той. — Искам да стои сред мрак. И нека войниците отново приготвят бесилките. По залез-слънце ще му окачим въжето.

Приключил с този въпрос, той напусна тъмницата. За своя изненада се натъкна на голяма група наемници. До този момент не изглеждаше да има сблъсъци между тях и хората му, но напрежението бе осезаемо.

Сред наемниците пристъпи напред дама, която направи реверанс. До този момент Инграм никога не я бе срещал, но нямаше как да я сбърка.

— Добре дошла, лейди Гемкрофт — каза той. — Каква причина ви е довела на тъй противно място?

— Слухове, лорд Мърбанд — каза Алиса. Веселостта ѝ звучеше принудено. — Приятни слухове, ако се окажат истина. Научих, че сте заловили човека, известен във Велдарен като Стражителя.

Инграм кимна.

— Виждам, че някой от войниците ми е непростимо бърбив.

— Вие обесихте тридесет души като предизвикателство към него, а после сте го заловили наред улицата — отвърна дамата. — Не ми казвайте, че людските приказки ви изненадват.

— Бихте ли искали да отидем в кабинета ми, където...

— Не. Можем да проведем разговора си и тук. Стражителя е велдаренски престъпник. Той е убил стотици от жителите на града. Искам да ми бъде предаден, за да го изпратим обратно във Велдарен, където да бъде съден.

— Уверявам ви, обесеният в Ейнджълпорт е също тъй мъртъв, колкото и удушеният във Велдарен.

Очите на Алиса припламнаха.

— Кой казва, че възнамеряваме да го бесим? Той е пролял много кръв, Инграм. Ние възнамеряваме да отвърнем със същото. Настоявам Стражителя да ми бъде предаден веднага. Аз не съм някаква госпожица, която се бои да не си оцапа роклята. Не се боя лично да оставя пример чрез смъртта му.

— Настоявате? — Мърбанд се затрудняваше да повярва на слуха си. — Пристигате в града ми и отправяте искания? И защо би трябвало да се вслушвам в думите ви?

Лейди Гемкрофт пристъпи по-близо до него и продължи с тих глас:

— Само глупак би се изправил срещу Трифектата.

Инграм поклати глава. Усмивката все така стоеше върху лицето му, но не съответстваше с кипващата в гърдите му ярост.

— Някога се страхувах от вас. Но сега нещата се промениха. — Той посочи към войниците около себе си. — Могъществото на Трифектата спада, а Търговските лордове придобиват все по-силно влияние. Докато вие прахосвахте пари по наемници, за да воювате с улични отрепки, търговците засенчиха заблеяния Лори Кинън, отнеха му моряците и печелившите търговски пътища. Вие не ме контролирате и не ме плашите. И освен ако не искате да се окажете изгонена, ще се отнасяте към мен с уважението, което длъжността ми изисква. Кучият син ще увисне по залез-слънце. Разбрахте ли?

Алиса направи крачка назад. Наемниците ѝ изглеждаха побеснели заради избухването му. Но тя не сподели гнева им, а отново направи реверанс.

— Простете. Щом не желаете да ми го предадете, позволете ми да го разпитам. Той може да знае нещо за убиеца на Тарас Кинън. Бих предпочела да науча всичко, каквото мога, преди то да изчезне в гроба.

След като пое успокоителен дъх, Инграм кимна.

— Разрешавам да говорите с него, но сама, без наемници. Ако намерението ви е да го разпитвате по грубия начин... — Той я изгледа. — Сигурен съм, че няма да имате нищо против да си изцапате роклята.

Алиса се изчерви, но не реагира, а за трети път изрази почит и помоли един от охранителите на тъмницата да ѝ покаже пътя.

— Не се увличайте — добави Инграм. — Не бих искал да пропуснете срещата ни с елфите.

— Не се притеснявайте — отвърна жената, извърщайки глава. — Ще присъствам. Не би било добре война да унищожи Ейнджълпорт.

Инграм се навъси, но не каза нищо. Нямахше да ѝ позволи да му развали отличното настроение. Стражителя бе заловен, залавянето на Привидението също бе само въпрос на време. Подмятането ѝ за война бе дребнаво и запратено наслуки. Истина беше, че поданиците му нарушаваха елфическите граници, но пък елфите бяха страхливци. Ако нещата загрубееха, лорд Мърбанд не се съмняваше, че ще успее да защити мира.

Ами ако елфите *желаеха* война? Той намести яката на ризата си, изпълнен с неочаквано смущение. Какво щеше да стане, ако елфите преминеха към открита агресия? Почти двеста от тях в момента се намираха зад стените на Ейнджълпорт. Кой знае още колко можеха да се промъкнат посред нощ. Ами ако пристигането на Лариса не бе отчаян опит за сдобиване с мир, както бе сметнал първоначално, а началната фаза от мащабно нападение?

Внезапно думите на Алиса бяха престанали да изглеждат незначителни. Една война с елфите би се оказала катастрофална. Той не бе излъгал пред останалите лордове от Рамерата. Можеше единствено да се преструва и отлага. Единствено армия би могла да разруши обединените сили на елфите. Армия, чието пристигане от северните земи би отнело прекалено много време.

— Къде са Йор и Едгар? — обърна се той към началника на стражата. Войникът отново вървеше до него.

— В покоите си, предполагам.

— Върви да ги доведеш.

Докато изчакваше, лорд Мърбанд разглеждаше карти в кабинета си. Накъдето и да погледнеше, пред погледа му изникваха обширните обработваеми земи, които елфите можеха да изпепелят. Близо до границите на горите им имаше замъци, но те щяха да защитят обитателите, а не нивите. А и тези крепости не биха могли да издържат продължителна обсада. Дали крал Едуин щеше да пристигне навреме? Или щеше да завари единствено руините на опожарения Ейнджълпорт?

Появата на лорд Едгар прекъсна мислите му.

— Сам ли си? — с лека нервност попита той.

— Йор трябва да дойде скоро — отвърна Инграм. — Откри ли кой е подслонил елфите?

Посетителят скръсти крепки ръце и се облегна на един шкаф.

— Който и да е бил, проявил е изключителна предпазливост. Във всеки от домовете е пристигнал наемник с торба злато, който го е закупил или го е наел за целия месец. След като помещенията са били почистени и опразнени, за всяка постройка е бил нает човек, който да я поддържа чиста.

— И нищо ли не се знае? Дори име?

Едгар поклати глава.

— От гилдията на наемниците отказаха да съдействат. Те не обичат да се знае кой ги ангажира.

Инграм подбели очи.

— Хвърли първомайстора им в тъмницата. До утре ще разполагаме с име.

— Сигурен ли си, че това е разумно?

Този път лорд Мърбанд не сдържа гнева си.

— Ако не смятах, че е разумно, нямаше да наредя!

Едгар се поклони ниско, за да покаже, че не е целял обида с думите си. Инграм се зае да си налива питие, а посетителят му се приближи да огледа картите.

— Какво очакваш от Търговските лордове? — попита той. — Желанията на елфите са ясни, същото се отнася за нашите и тези на Трифектата. Ние искаме храна и дървен материал, Трифектата иска да попречи на Търговските лордове да успеят, а на елфите им харесва да стрелят по нас. Но какво общо има с това човек като Уорик Сън?

Инграм се отпусна в креслото си и се наслади на тънката струйка топлина, спускаща се по хранопровода му.

— Търговците ли? — Мърбанд въздъхна. — Те настояват елфите да отстъпят земя като обезщетение за погиналите работници и понесените загуби. Не съм сигурен, че им вярвам. Да, те твърдят, че новопридобитите територии ще ускорят развитието на Ейнджълпорт. Истина е, че затрудненията с дърводобива биха засегнали безценните им печалби, защото биха затруднили изграждането на нови кораби. Но пък има и по-лесни начини за сдобиване с дървен материал; начини, които не включват катерене по купчини трупове. Разбирам проблемите, които вие с Йор имате, но търговците...

Едгар защита лакът зад гърба си и отмести поглед. Инграм забеляза жеста му и се навъси.

— Искаш да кажеш нещо?

Другият най-сетне го погледна в очите и кимна.

— Става дума за виолетовия лист.

— За кое?

— За виолетовия лист — повтори Едгар Мос. — Това е растение, което расте сред елфическите гори. Ако захапеш някое от листата му, то те опиянява веднага, по-бързо и от най-силното уиски и далеч по-силно и от най-чистия кремион.

Инграм не се нуждаеше от много време, за да осмисли.

— Искат земята, за да започнат да отглеждат и продават тази билка.

— Уверен съм в това — потвърди Едгар. — Именно това ни поставя в такава трудна позиция. Миналата нощ опитах малко и мога да те уверя, че с подобно нещо ще натрупат достатъчно печалби, за да си закупят собствено кралство. Но ако ги обвиним, че виолетовият лист е единствената причина за замесването им, търговците на свой ред ще ни обвинят, че не обръщаме внимание на десетките погинали от елфически стрели.

Инграм погледна към празната си чаша. Искаше му се да си налее още.

— Защо не си ми казвал това по-рано?

Едгар сви рамене:

— Още не бях опитал от виолетовия лист и това беше само подозрение. Но след като видях за какво става въпрос... Онзи, който

започне масови продажби, ще натрупа огромно състояние. Вече не се съмнявам, че точно това целят Търговските лордове. До момента изглежда, че елфите не осъзнават същинската причина, което улеснява нещата.

— Излиза, че познаваме и мотивите на търговците. — Инграм остави чашата, която бе започнал да накланя из ръката си. — Но по какъв начин бихме могли да се възползваме от това знание?

— Елфите трябва да направят някакви отстъпки — каза Едгар. — Изгубих прекалено много хора, за да допусна станалото да бъде потулено. Сега знанието ни позволява да наблюдаваме с нов поглед, може би дори да предвидим следващата стъпка на търговците. А дотогава трябва да бъдем единни.

— Трябва. — Инграм Мърбанд потърка ръце. — Ако се стигне до война, елфите ще отстъпят, особено ако видят, че приближаването на конфликта не ни притеснява. Нека търговските негодници хленчат и се превъзнасят. Поне сега зная защо създават такива проблеми...

Едгар се усмихна широко.

Подир две почуквания в кабинета изникна и лорд Йор.

— Простете закъснението ми — поклони се той.

— Простено е. — Едгар отвърна на поздрава му. — Радвам се, че се присъедини към нас.

— Присъединявам се към изразената радост — каза Инграм, насилил се да се усмихне. — Тъкмо обсъждахме предстоящата ни среща с елфите, по-точно Търговските лордове...

Въздухът вонеше на изпражнения и застояла вода. И вонята успяваше да си проправи път дори през носната кърпичка, която Алиса бе притиснала към лицето си. От двете страни на коридора ръце се протягаха през решетките; затворниците подвикваха цинично или ругаеха.

— Не им обръщайте внимание — каза тъмничарят.

Но това не беше лесно, не и предвид обидите, които летяха към нея. Един от затворниците изтъкна, че Алиса се възползвала от него като дете. Тъмничарят го заплю.

— Този го извадете и го набийте — обърна се той към хората си.

В другия край на тъмницата, в сумрачна килия, обвит във вериги като пашкул, стоеше Хаерн.

— Бих искала да разговарям с него насаме — каза Алиса.

— Не съм сигурен, че е безопасно да ви оставям с него — каза тъмничарят и кимна към окования. — Убил е мнозина. Зная, че знаете това. Той може да ви нарани не само с ръцете си.

— Вече изразих желанието си, тъмничарю. Или предпочиташ да затрудниш делата ми?

Едрият мъж поклати глава.

— Както желаете, милейди. Само не очаквайте аз да поема отговорност, ако се случи нещо.

Той отключи килията и ѝ направи знак да влезе. След като Алиса прекрачи прага, ключалката зад нея отново щракна, при което дамата се сепна.

— За всеки случай — грозно се усмихна тъмничарят. Алиса не го удовлетвори с реакция. — Когато поискате да излезете, извикайте. Аз ще стоя наблизко.

— Благодаря — студено отвърна тя, обърна му гръб и пристъпи към Хаерн. Младият мъж изглеждаше изтощен; очите му бяха подпухнали. На челото му зееше рана, а рамото му бе омотано с мръсна превръзка, от която капеше кръв.

— Какво правиш тук? — попита Хаерн. Погледът му не бе съсредоточен и не бе насочен към нея.

— Дойдох да те видя. Какво стана снощи? Как така си се озовал тук? Чух слухове за залавянето ти. И тъй като ти така и не се връщаше...

— Изправих се срещу него. — Хаерн най-сетне я погледна. В погледа му личеше смърт, която я ужаси. — Изправих се срещу Привидението. Вече го познавам. Той иска нещо и е готов да избие целия град, за да го получи. Измъкни ме, Алиса. За доброто на всички, Привидението трябва да умре.

— Не зная дали ще мога — рече тя. И отстъпи крачка назад под погледа му.

— Измъкни ме — повтори Стражителя. — Не ме интересува как. Никой друг не може да го надвие. Възможно е дори аз да не се окажа достатъчно силен.

Тя огледа мрачната килия и пристъпи по-близо. Тънък лъч светлина падна върху лицето ѝ.

— Ти спаси Натаниел — каза Алиса. — Обещавам, че ще сторя всичко по силите си. Дължа ти го.

Хаерн се усмихна. Макар и все така оковано, тялото му се отпусна.

— Благодаря ти.

Макар и с мръсно и насинено лице, той пак оставаше красив. Алиса се приведе и го целуна по бузата.

— Не губи надежда — прошепна тя. — Дори и да ти сложат примката около шията, не губи надежда. Няма да умреш по такъв начин.

Жената се приближи към вратата и повика тъмничаря. Докато чакаше, тя отново погледна към Хаерн и потисна усмивката си.

— Казах ти да стоиш далеч от Инграм.

Изтощен, окован, Хаерн се засмя. А Алиса се върна при наемниците си, предвождани от неохотно отстъпления Торгар.

— Да се връщаме — каза тя.

— Както желаете — изръмжа Торгар. — Какво ще стане с него?

— Няма да умре — увери го тя, докато поемаше към улицата.

— Всеки умира.

Лейди Гемкрофт поклати глава.

— Той не заслужава такава смърт.

Торгар се изкиска и стисна дръжката на меча си, защото някакви просяци се бяха загледали в Алиса.

— Да, може би заслужава много по-лоша. Той е убил стотици. Не е възможно всички те да са били крадци и убийци. Никой не е толкова съвършен, особено той.

— Това няма значение. — Алиса мислеше за сина си. — Ще открия начин да му помогна. Запази това за себе си, Торгар. Тази работа касае мен — не Лори, не Мадлин.

Наемникът се усмихна съзаклятнически.

— Аз винаги спазвам думата си, но я давам само когато са замесени пари.

Тя пхна ръка в джоба си и му подхвърли няколко златни монети. Торгар умело ги улови в огромната си шепа, усмихнат още по-широко.

— Ще си ми нужен не само за да си сдържаш езика — рече тя в отговор на одобрението му.

Когато се върнаха в имението, Алиса отиде в стаята си и бързо започна да се съблича. Две от слугините понечиха да ѝ помогнат, но тя ги прогони. Нямахше нищо против помощта, но не искаше да я видят в новия ѝ тоалет. Колкото по-малко я съзряха, толкова по-добре. Скъпата рокля и бижутата изчезнаха. Замениха ги чифт обикновени панталони, бяла риза и малка триъгълна шапчица, понастоящем модерна. Алиса ги бе закупила вчера като подаръци за слугите си.

Накрая тя изсипа шепа сребърни монети в джоба си, прикачи кинжал към колана си и отиде да нагледа Зуса. Стаята на безликата все още бе тъмна; откъм леглото долиташе тежко дишане.

Алиса се приближи до спящата и допря ръка до челото ѝ. То все още гореше от треска. Каквото и да бе преживяла тя през нощта, преживяното я бе изтощило значително. Сигурно щеше да продължи да спи до здрач. А и ако се събудеше по-рано, надали щеше да се намира в състояние да помогне.

Хаерн бе спасил сина на Алиса, но Зуса ѝ бе още по-скъпа. Въпреки това лейди Гемкрофт възнамеряваше да изпълни обещанието, дадено на Стражителя. А това означаваше само едно. Тя тихо затвори вратата след себе си, дръпна шапчицата ниско и се отправи към задния вход за слугите.

Както му бе заръчано, Торгар вече я очакваше там.

— Отивате на някое тайно място?

— Просто ме заведи до портите — студено каза тя. — И помни колко ти платих.

При потупването на джоба му златото звънна приятно.

— Трудно бих забравил нощите пиянство и нега, които това ще ми осигури. Езикът ми е ваш, милейди.

Тя ненавиждаше лепкавата му усмивка, но не каза нищо, а само му направи знак да тръгва. Самата Алиса го последва с походката на слугиня, тръгнала по задачи. Нарочно не поглеждаше към останалите пазачи, обхождащи двора.

— Пазете се — рече той, докато затваряше вратата след нея. — Тук е опасно за самотни дами... особено за онези, които изглеждат не по обичайния си начин.

Алиса не му обърна внимание и с цялата бързина, която можеше да си позволи, без да изглежда подозрителна, се отправи към крайните квартали на града. С отдалечаването от пристанището улиците ставаха по-пусти. Повечето хора не ѝ обързаха внимание, само неколцина я погледнаха странно. По-внимателният оглед на дрехите я накара да осъзнае причината: те бяха съвсем чисти и здрави. Тя наивно бе решила, че простото носене на обикновени одеяния ще я накара да се слее с околните. Сега страшно ѝ се искаше да бе взела Зуса със себе си. Алиса продължи, стиснала зъби, за да спре страха си.

Целта ѝ бе непретенциозна сграда с обрулени от вятъра дървени стени и остро наклонен покрив. Алиса си отдъхна, когато се приближи, радостна, че е останала неразпозната. Тя почука двукратно, изчака и потропа още два пъти. От другата страна на вратата долетя изщракване. Жената прекрачи открития се праг, свали шапчицата си и се поклони.

— Каква приятна изненада. — Гревен се поклони на свой ред. Елфите около него се бяха обърнали към вратата. — Сигурна ли сте, че е разумно да ни посещавате, лейди Гемкрофт? Лорд Инграм усилено се опитва да открие кой е наел стаите право под носа му.

Алиса се огледа, броейки елфите. Те бяха поне тридесет, а може би повече.

— Не мислете за него. — Алиса приглади ризата си, намачкала се от вървене. Не бе свикнала да носи толкова долнокачествен памук. — Условията поносими ли са?

— Малко е тясно, но не можем да се оплачем — отвърна Гревен. — Съмнявам се, че лорд Инграм би ни предоставил нещо подобно. В най-добрия случай би ни изпратил сред вышлясали легла и гъмжащи от плъхове стени. Или би ни принудил да се настаним извън града като някакви нежелани нашественици.

— Макар че ние пак си оставаме нежелани — додаде приближила се елфическа дама, която направи грациозен реверанс. Тя имаше нежно и изящно лице, а косата ѝ бе оформена в сложна плитка, която се спускаше до кръста ѝ. — Вие ли сте Алиса?

— Да. — Лейди Гемкрофт отвърна на реверанса, макар да не носеше рокля. — А вашето име е?

— Лариса Синистел — с необичайно красив глас отвърна елфът. Сапфирите върху зелената ѝ рокля проблясваха като дъждовни капки.

— Ваше Височество. — Шокираната Алиса се поклони ниско пред елфическата принцеса. — За мен е чест да стоя пред вас.

— Вие сте една от малкото в този град, за които това е чест — отвърна Лариса. — Местните жители не ни приветстваха с думи. — Тя погледна към Гревен, чието око бе насинено. — Те изсипаха върху ни дъжд от хули и камъни. Някога смятах, че народът ми прибързва в укора си към хората и в нетърпението си за пречистваща война. Сега не съм толкова сигурна.

— Те просто се страхуват — каза Гревен. — Знаят малко извън това, което им казват предводителите им. Тях трябва да убедим, а те ще се погрижат за поданиците си.

— Може би. — Елфическата принцеса отново се усмихна към Алиса. — Много скоро ще обсъдим тези неща с лорд Инграм и многобройните му марионетки. Нека не мислим за това сега. На какво дължим посещението ви, лейди Гемкрофт?

Алиса навлажни гърлото си и се опита да си припомни всичко научено за дипломатията. Щеше да има само един шанс. Първоначално бе възнамерявала да се обърне към посланика, но присъствието на принцесата недвусмислено променяше йерархията.

— Мой приятел бе несправедливо пленен от Инграм — поде тя.

— Кой? — прекъсна я Гревен с въпроса си.

— Приятел — отвърна тя и се насили да не хвърля остър поглед. — Опитвах се да убедя Инграм да ми го предаде, но той отказа. Възнамерява да го екзекутира тази нощ, а аз не съм в състояние да го спра. Познавам умението на бойците ви. Сред нас то е почти легендарно. Моля ви да освободите приятеля ми и да го доведете.

Овалното лице на Лариса оставаше абсолютно безизразно. Сините очи не разкриваха нищо. Пред нея лейди Гемкрофт се чувстваше като невръстно дете. По отношение на възрастта това действително бе така.

Когато изложи молбата си, Алиса събра пръсти зад гърба си и сведе глава в израз на почит. Принцесата отмести кичур руса — почти бяла — коса.

— Това, което искате от нас, би могло да породи война. Този приятел трябва да означава много за вас.

— Някога той спаси живота на сина ми. Трябва да му помогна. Длъжница съм му.

— Колко достойно — каза Гревен. Той звучеше развеселен.

— И глупаво — рече Лариса. Тя посочи към останалите елфи, които седяха по столове и направо върху пода, скръстили нозе. — Дошли сме да предотвратим война, а вие искате от нас да поемем подобен риск? Не отричайте, вие знаете за какви рискове говорим. Ако някой узнае, че ние сме отговорни за бягството му, рискуваме сраженията да избухнат още тук. Мои приятели и роднини, които съм познавала в течение на стотици години, може да умрат пред очите ми. Нима вашият приятел струва толкова? Може би за вас самата, с вашия мимолетен живот, това наистина е така. Но не и за мен. Благодарни сме ви за гостоприемството, лейди Гемкрофт, но не бихме се заели с такава лудост в отплата.

— Не мисля, че рискът е чак толкова голям. — Гревен се обърна към принцесата. — Лесно бихме могли да се разправим с шепя пазачи. Ако всичко бъде изпълнено правилно, никой няма да заподозре, че са били замесени елфи.

— А какво ще кажем, ако бъдем заловени? — попита Лариса. — Че сме сторили това в името на приятелството? Ние не познаваме този човек и той не представлява интерес за нас. Каквато и лъжа да използваме, тя ще прозвучи неискрено. Отказвам да изложа делегацията си в подобна позиция. Съжалявам, Алиса, но не можем да помогнем.

Първите няколко мига лейди Гемкрофт я наблюдаваше колебливо, но после кимна решително.

— Разбирам. Простете, че отнех от времето ви.

— Престоят с вас не може да ни отнеме нищо — учтиво каза Гревен и се поклони.

— Препоръчвам ви да побързате — рече принцесата. — Не остава много до първата ни среща с Инграм, а бих искала да видя и вас сред присъстващите, за да ни подкрепите.

— Разбира се. — Алиса направи реверанс, отново си сложи шапката и излезе.

Не бе успяла да направи и три крачки, когато вратата се отвори отново и Гревен изникна.

— Не губете надежда — рече елфът и закрачи редом с нея. — Вие сте могъща жена с много възможности. Колебанието на Лариса ме натъжава, но ние пак бихме могли да помогнем, макар и скрито. Ако

успеете да спасите приятеля си и се нуждаете от място, където да го скриете...

— Ще го имам предвид — отвърна тя с прикрито нетърпение. — Сега ще вървя, защото не искам да привличам...

Посланикът ѝ намигна.

— Разбирам ви. Приятен ден, милейди.

Алиса отново забърза сред улиците. Този път ѝ се искаше да тича. Престоят ѝ се бе забавил, а трябваше да се приготви за срещата.

Торгар я чакаше пред вратата на имението и я посрещна с доволна усмивка.

— Някой забеляза ли отсъствието ми?

— Всички устни са запечатани — отвърна наемникът и отвори. — Съветвам ви да побързате. Лори е почти готов. Не мисля, че той би останал доволен, ако му се наложи да тръгне без вас.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Празнотата на Зусините сънища бавно се изпълваше с видения, в началото спокойни, но бързо прелели в ужаси. Тя тичаше из улиците на Велдарен, преследвана от лъвовете. Огън обгръщаше туловищата им и хвърляше искри сред рева им. Високо в небето блестеше кървавочервена луна. На два пъти безликата се обръща да се изправи срещу чудовищата, но установяваше, че е гола и без оръжия. В един момент жената се спъна и рухна. И с абсолютна сигурност разбра, че зверовете ще я разкъсат. Тя извика, отчаян апел за помощ. Тъмночервеният свят започна да побелява.

Зуса отвори очи. Вратата на спалнята бе открената; ивица светлина падаше върху лицето ѝ. Безликата се надигна, установила, че мехурът ѝ е болезнено пълен.

— Кой е там?

Зад откренатата врата надникна Алиса.

— Ще запаля лампите — каза тя и отново затвори. Зуса се възползва от времето, за да се погрижи за най-належащите си нужди. Алиса се върна с тънък фитил, с който запали две лампи. Стаята се изпълни с меко златисто сияние. Подир това другата жена приседна на леглото.

— Колко дълго съм спала? — попита Зуса и разтри лице. Винаги се будеше напълно отспала, но този път унесът все още лепнеше по ума ѝ.

— Около десет часа — отвърна Алиса. — Вече е късен следобед. Нещо тормозеше мислите ѝ. В следващия миг Зуса осъзна какво.

— Къде е Хаерн?

— Пленен — отвърна Алиса. В гърлото на безликата започна да набъбва буца. Тя забеляза, че ръцете на господарката ѝ треперят. — Инграм го е оковал в тъмницата си. Възнамерява да го обеси тази вечер.

Зуса умишлено ухапа езика си, за да подири съсредоточение чрез болката. Явно ефектът от виолетовия лист все още не беше

отминал.

Притесненият вид на Алиса загатваше, че това не са единствените ѝ проблеми. Бяха изминали десет часа, което означаваше...

— Ами срещата? Тя мина ли добре?

Лейди Гемкрофт въздъхна.

— Беше много претърпено. Лариса и елфите, Инграм и благородниците му, а Търговските лордове също се погрижиха присъствието им да не мине незабелязано. Цял час крясъци и обвинения. На два пъти бях готова да се закълна, че ще се пролее кръв. Главата още ме заболява при спомена.

— Беше ли постигнато някакво решение?

Въпросът видимо развесели Алиса. В смеха ѝ се долавяха зачатъци на налудност.

— Лорд Йор настоя убийствата да спрат по време на преговорите. Представяни от Улрих, търговците настояха да им бъдат отстъпени земи, а също и пълен достъп до горите. Инграм загатна, че е съгласен и с двете страни, без да го каже конкретно. Елфите заплашиха с война, ако изгубят и едничък акър земя. Изглежда Лори и аз бяхме единствените, които бяхме чували за компромис. Може би утре нещата ще протекат по-добре. Надявам се...

— Забрави за утре. — Зуса я придърпа към себе си и я прегърна, отпусайки глава върху нейната. И се загледа в трептящите сенки. — Хаерн ще увисне тази вечер. Зная, че това те тревожи. Само ми кажи, и аз ще отида.

— Не мога. Не мога да те изпратя на сигурна смърт.

Зуса я пусна и свали роклята си. Все още се чувстваше слаба; не би се изненадала, ако треската все още не я бе отпуснала. Но нищо от това нямаше значение. Тя започна да обвива ивиците около себе си. Няколко мига Алиса я наблюдаваше в размисъл, а после се надигна:

— Ще ти донеса нещо за ядене.

— Благодаря ти.

Завърналата се с подноса благородница завари Зуса вече омотана. От своя страна безликата веднага се нахвърли върху хляба. Маслото имаше превъзходен вкус в устата ѝ. Непосредствено подир събуждането си стомахът ѝ бе останал скован и безразличен.

Уханието на месото събуди неочакван глад. Тя изяде всичко, обърса устни върху дланта си, а после се зае да довърши обвиването на лицето си.

— Пази се — каза Алиса и пристъпи зад нея, за да ѝ помогне с пристягането на последните ивици. — Никога не бих си простила, ако с теб се случи нещо.

— Още по-силно би се ненавиждала, ако не направиш нищо. — Зуса се усмихна зад маската. Приключила с обвиването, Алиса я целуна по челото. — Войниците няма да ме притеснят. Ти си почини и се опитай да научиш повече за виолетовия лист. Уверена съм, че каквото и да изтъкват търговците, този плевел е същинската им цел. А що се отнася до Хаерн, ще ти го доведе жив. Обещавам.

— Ще покажа донесената проба на Лори. И ще запомня какво си обещава.

Зуса ѝ намигна, докато си слагаше наметалото.

— Надвивала съм тъмни паладини, наемници, дори се изправих срещу Стражителя. Тъмници и тъмничари не ме плашат, Алиса. Ще се върна, изпълнила обещанието си.

С това тя грабна кинжалите си и се затича по коридора.

Хаерн оставаше неподвижен и слушаше далечните стенания. В полумрачните килии личаха силуетите им — полумрак, който сега му бе отнет. Почти веднага подир напускането на Алиса тъмничарят се бе появил с няколко тухли, които да натъпка в прозорчето.

— Късметлия си — бе рекъл мъжът. — Това е единственото ти наказание. Непростимо, ако питат мен. С радост бих те накарал да пропееш.

Хаерн не бе му отговорил, защото мъченията не го плашеха. Той бе Стражителя на Велдарен, син на Трен Фелхорн. Дори самата мисъл, че някакъв си обикновен тъмничар би могъл да го пречупи в рамките на един ден, бе обидна.

Времето минаваше — неопределимо, но категорично. Той се опита да се моли, но всеки път си спомняше за обесените и екзекутора им, изричал името му. Това секваше молитвите му към Ашур. Още по-лошо бе, че те му бяха взели медальона на Златната планина. Той би дал всичко, за да си върне тази семпла утеха.

Споменът за Зенке, от когото бе взел амулета, само отвори стари рани. Той се опита да прогони тази мисъл — нещо, което не бе толкова лесно сред задушавания го мрак. И през цялото време раната в рамото му пулсираше.

Не помнеше да е заспивал, но явно бе станало точно това, защото иначе нямаше защо да се сепва по този начин. Някакъв допир го беше събудил. Край себе си той не виждаше нищо. Тогава глас прошепна в ухото му. Шепотът го накара да застине и за пръв път да признае уязвимостта си.

— Здравей, Стражителю — изрече Привидението. Хаерн почти можеше да си представи усмивката му. — Трябва да призная, че тази гледка ме разочарова.

— Защо си тук? — също шепнешком отвърна Хаерн. Не се съмняваше, че посетителят му би го убил при първия опит за призоваване на стражите.

— За да говоря с теб, разбира се. Защо иначе? Размишлявах над последния ни разговор и трябва да призная, че бях прекалено прибързан в постъпката си. Просто не е възможно да съм сбъркал толкова в преценката на човека, подчинил цял Велдарен. Ти, Стражителю, стана част от игра с много фигури, но не обръщаш внимание на позициите им върху дъската. Освен това тази игра има правила, едно от които ти вече наруши.

— И кое е то?

— Никога, *никога* не позволявай на състраданието да ти попречи да видиш истината.

Привидението се засмя. Нещо тънко и остро се плъзна по врата на Хаерн. То отвори плитък разрез, но прикованият дори не трепна.

— Кажете ми, Стражителю, имаш ли някаква представа защо елфите са тук? Ами Трифектата? Нима мислиш, че Алиса е дошла единствено заради мен? А какво ще кажеш за Търговските лордове? Не си ли се замислял за тяхната роля, за тяхната същина? Ти ме обвиняваш, че убивам безразборно, а пък знаеш толкова малко. Ти си убивал първенци на Трифектата и на гилдиите. Онези, които аз убивам, са не по-малко виновни.

Сега острието докосваше бузата на Хаерн. Кръв потече от новия разрез.

— С какво аз съм различен от теб? — продължи посетителят.

— Аз никога не съм се наслаждавал на убийствата си.

— Греша — ледено прошепна Привидението. — Тези убийства не ми доставят удоволствие и радост. Някои от тях ме размиват: смъртта на онези, чийто живот е бил изключително противен. Надали ще отречеш, че ти си изпитвал същото, докато си гледал как най-долните отрепки на Велдарен умират.

Хаерн извърна глава. Стори му се, че в мрака различава очертанията на качулка.

— Тогава защо се усмихваш?

— Какво друго ми остава, след като съм изправен пред подобна лудост?

— Да, какво друго, освен усмивката и убийствата.

Привидението се засмя.

— Да, и убийствата. Да убивам като теб. Да вдъхвам страх като теб. Миналата нощ аз въздах същата онази справедливост, която ти си нанасял стотици пъти. Защо ги защити, Стражителю? Опитах се да открия отговора, но не можах да достигна до никакво обяснение. Истината ли ми каза тогава?

— Щяха да умрат невинни. Нямах избор.

— Невинните винаги ще умират. Мислиш ли, че твоите постъпки във Велдарен са нанасявали единствено виновни?

— Не и деца!

Длан се притисна над устата му.

— Тихо, глупако — просъска Привидението. — Стига си гърмял. И защо говорим за деца? Или имаш предвид онези обесвания, сторени в отговор на твоето дело? Да, това беше отвратително, но пък друго не съм и очаквал от тукашните отрепки. Съвестта ли те измъчва? Тя ли не ти позволява да разсъждаваш трезво? Децата страдат заради действията на техните бащи и владетели. Нищо няма да промени това. Нима ще оставиш недостатъците на света да те спрат да промениш онова, което може да бъде подобро? Ти заливаш мечовете си с кръв, за да сложиш край на борбата между гилдиите и Трифектата. Защо се колебаеш да го сториш отново?

Хаерн затвори очи в опит да размишлява. Много от думите на Привидението бяха прозвучали разумно. Нима той наистина си бе въобразявал, че стои над всичко това, докато бе убивал крадци? Но нали го бе правил в името на бъдещия мир? Ами Привидението? Какво

насочваше неговите действия? Непознатият бе прав — Хаерн не знаеше почти нищо за игрите на тукашните благородници и търговци.

Той преглътна гнева и гордостта си — инак не би могъл да изрече следващите думи. Въпреки това те пак опариха езика му.

— Какво се надяваш да постигнеш? Ако искаш да ти помогна, трябва да зная онази визия, чието настъпване ще означаи края на усилията ти.

— Самият край е това, чието настъпване очаквам и подпомагам. Ти си пристъпил сред къща от карти, Стражителю. Аз искам да я съборя. Всички останали искат да залечат Нелдар с дрога и бран. Питай. Отвори си очите. Ако ти кажа, няма да ми повярваш. Чуй го от самите тях. А после опитай да ми покажеш, че греша.

Хаерн по-скоро усети как Привидението се обръща към вратата на килията. По сиянието на далечните факли личеше, че тя е леко открехната.

— Приятелите ти идват, за да ти помогнат — прошепна Привидението. — Много от пазачите... спят дълбоко. Бих могъл да си ида и да не преча на спасяването ти. Бих могъл и да ударя тревога, която ще изпълни тъмниците с пазачи. Какво решаваш, Стражителю? Има ли още надежда за теб, или ще трябва да оставя бесилката да ме отърве от досадата ти?

Хаерн бавно си пое дъх в опит да премисли всичко, което знае. Спомни си разговора с Улрих в имението на Кинън. Убиецът бе оставил невръстната дъщеричка жива. Дълбоко в себе си Привидението притежаваше усещане за порядъчност — въпреки хладината, която излъчваше. А колкото и да се искаше на Хаерн да може да заяви противното, той не можеше да се обяви за по-невинен. За да постигне целите си, без значение колко въздигнати, той бе изпълнил велдаренските канавки с кръв. Пълно лицемерие бе да вини Привидението.

— Не мога да обещаю нищо — прошепна Хаерн. — Но по един или друг начин ще открия истината за този град. И ако някой се е опитал да ме заблуждава...

— Тъй да бъде. Може би за теб все още има надежда.

Килията утихна. Вратата леко се раздвижи. Хаерн затвори очи и отпусна глава. Той си спомни гнева, който бе изпитвал при идването на Алиса, и обещанието си за мъст. Една част от него все още се

чувстваше така, но той не бе сигурен коя. Може би това беше само егото му.

Обвита в плат длан затули устата му.

— Мълчи — прошепна женски глас. — Някой е идвал тук преди мен.

— Привидението — тихо отвърна Хаерн, когато Зуса отдръпна ръката си.

— Ще се опита ли да ни попречи?

— Не. Не мисля.

— Тогава да побързаме.

Разнеслото се над главата му дрънчене показваше, че безликата се е заела с оковите му. Хаерн запазваше дишането си равномерно, макар сърцето му да ускоряваше хода. Без значение колко пазачи Зуса и Привидението бяха обезвредили, бягството нямаше да се окаже лесно. Самите обстоятелства на дневната светлина утежняваха ситуацията.

С шумно дрънчене една от веригите се стовари върху пода. Неколцина затворници подвикнаха подигравателно.

— Зле ли си ранен? — попита Зуса.

Още една верига бе отворена, този път внимателно оставена на земята. Хаерн пробно раздвижи рамото си. Трябваше да стисне зъби, за да не изкрещи.

— Да — процеди той.

— Можеш ли да бягаш?

— Имам ли избор?

— Не и ако искаш да се махнеш.

— В такъв случай ще мога.

И последните вериги се отпуснаха край тялото му. Макар че Зуса внимаваше, тяхното дрънчене се разнасяше далеч сред каменните стени.

— Курва ли си си довел? — кресна някой от близките затворници.

Зуса грабна Хаерн за ръката и му помогна да се изправи. Когато младият мъж предпазливо докосна раната си, пръстите му откриха зловонна лепкавост. Най-вероятно рамото бе започнало да се инфектира. Прекрасно.

— Къде са ми нещата?

— Някъде в предната част. Ще ги вземем на излизане. Готов ли си?

— Да.

Тя се затича по коридора, сграбчила китката на Хаерн. Когато навлязоха сред светлината на факлите, затворниците започнаха да крещят. Край една от вратите на стената бе опрян войник. Кръв покриваше врата и нагръдника му. Зуса поспря, за да се послуша.

— Той твое дело ли е? — попита Хаерн.

— Беше в безсъзнание, когато го открих. — Тя погледна към мъртвеца. — Аз само му прерязах гърлото.

Никакви пазачи не се появиха в отговор на гълчавата. Стражителя си отдъхна.

Безликата отново го повлече напред. Двамата подминаха още две тела. За случилото се с тях вече не бяха нужни въпроси. Първият лежеше на една страна, а другият по гръб. И двамата можеха да се похвалят с широки разрези през гърлата.

При следващия кръстопът двамата спряха отново. От двете им страни се простираха още килии. Право пред тях се намираше проблясъкът на свободата. Затворниците продължаваха да крещят одобрително или завистливо.

— Пазачите все така не помръдват — прошепна Зуса.

— А ти как се промъкна покрай тях?

Тя посочи настрани.

— Гмурнах се през сенките. Но не мога да те взема със себе си.

Хаерн не възнамеряваше да убива още пазачи — не му харесваше мисълта за още обесвания — но подигравателните думи на Привидението продължаваха да го преследват. Нима той наистина се беше превърнал в страхливец, сплашен от заплахата на човек като Инграм?

— Дай ми мечовете и наметалото — каза той. — Ще си проправим път.

И тъй като видя безликата да поглежда към рамото му, Хаерн добави:

— Мога да се справя с болката. Върви.

Зуса пусна ръката му, за да изтегли и двата си кинжала. Срещу нея изникна пазач, отправил се да провери причината за продължаващата суматоха. Нападението на жената го изненада;

първото острие потъна под нагръдника му, а второто разкъса трахеята му. Войникът беззвучно се свлече на пода, където бе сритан от бегълците.

Други трима пазачи седяха около малка маса. Зад тях се издигаше поставка с оръжия, а също и тежък сандък.

Преди тримата да са успели да повдигнат мечовете си, безликата се бе озовала сред тях. Когато и третият труп рухна, тя се облегна на стената и посочи към сандъка.

— Провери там.

Хаерн коленичи пред него и го отвори. Вътре действително откри вещите си. Обгръщането на плаща върна част от увереността му; окачването на мечовете възстанови и останалата част. Ризата му все още се просмукваше с кръв: когато ожесточението се оттеглеше, болката щеше да го завземе изцяло. Но в момента той можеше да се сражава.

При обръщането си с изненада установи, че Зуса все така се е облегнала на стената. Капчици пот проблясваха върху откритата ивица кожа край очите ѝ.

— Ранена ли си? — попита той, макар да не виждаше кръв.

— Ще се оправя — отвърна безликата и се оттласна от зида.

Тя се приближи към железната врата — последно препятствие преди свободата. Но тя се оказа залостена отвън. Зуса изруга.

— Можем ли да я разбием? — каза Стражителя. През решетките можа да види двама пазачи, облегнати на вратата в привидна дрямка. Достатъчно бе един от обхождащите патрули да забележи, за да вдигне тревога.

— Не. Цялата е метална. Трябва да изляза.

— Как?

Жената притисна лице между решетките.

— Сенките. Забрави ли?

Тя пое назад и изчезна. На Хаерн му оставаше единствено да чака, безпомощен. Страховитият Стражител бе спрял от обикновена залостена врата.

— Какво падение — промълви той и започна да се разхожда, за да предотврати схващане.

Безликата изпадна отвъд и над вратата и се приземи тежко.

— Зуса? — попита Хаерн. Тя продължаваше да лежи неподвижно. — Зуса!

— Забелязаха ме — промълви тя. Все още беше обърната с гръб към него. — Непредпазливо...

Долетелите далечни викове ускориха пулса му.

— Трябва да се махнем.

Но Зуса изглеждаше прекалено слаба, за да се изправи, още по-малко да отмести тежкото резе. Първият войник вече изникваше по склона на хълма.

— Зуса, изправи се. Съсредоточи се върху болката и се изправи!

Тя се надигна на колене. Едва сега Хаерн видя болта, потънал сред ребрата ѝ. Първите зачатъци на паника започнаха да изникват в съзнанието му. Той се извърна, за да грабне един от арбалетите и няколко стрели. Преди войникът да се е приближил на опасно разстояние, Хаерн го простреля през решетките. След него изникна втори пазач, когото Хаерн простреля в гърлото, макар и от втори опит.

Зуса се вкопчи за решетките, за да се изправи на крака. Хаерн презареди арбалета, а после се пресегна, за да докосне лицето ѝ.

— Можеш да го направиш. Не мисли за тях. Не мисли за нищо. Отключи вратата. Отмести резето. Заклевам се, че ще те защитя.

Безликата разкъса ивиците от устата си и се приведе напред, опряла чело в метала.

— Горя... — промълви тя, все още затворила очи.

Откъм имението на върха се приближаваха неколцина войници.

— Направи го. Иначе и с двама ни е свършено.

Той изстреля последния болт над главата ѝ, а после захвърли арбалета, за да изтегли мечовете си. Изкрещявайки с цяло гърло, Зуса сграбчи резето и го отмести. Усилието я повали, но Хаерн вече бе свободен. Младият мъж изскочи навън, забравил за болката в рамото. С дивашки рев той се нахвърли върху шестимата приближаващи. Войниците бяха безсилни срещу такъв гняв. Първите двама рухнаха веднага; техните удари изглеждаха тромави в сравнение с насрещните.

Третият войник се свлече с разсечен крак. В следващия миг Хаерн вече скачаше към другаря му, забивайки колене в гърдите му. Сблъсъкът повали и двамата, но само един от тях се надигна: пазачът остана да лежи, прикован от мечовете.

Последните двама се обърнаха да побегнат, но Стражителя не им позволи. Единия наръга в гръб, а другия препъна и се възползва от падането, за да му пререже гърлото.

С капещи кръв остриета Хаерн пое обратно към единствения останал жив. Онзи започна да моли за милост още преди мечът да е доближил гърлото му.

Устремът на яростта започваше да се оттича от Стражителя. Едновременно с това болката в рамото се усилваше. Той отпусна оръжието си и удари поваления по лицето.

— Постарай се да направиш нещо смислено с живота си — посъветва Хаерн, прибра оръжията си и изтича при Зуса. Безликата се бе облегнала на вратата, стиснала болта с две ръце, за да го изтика през гръба си. Невярващият Хаерн пристигна тъкмо навреме, за да спре залитането ѝ.

— Издърпай го — промълви Зуса.

Другият сграбчи окървавената стрела, стисна зъби и дръпна.

Почти недоловим стон указа изникването ѝ. С помощта на наметалото ѝ пристегна раната.

— Остави ме — продължи тя. — Иначе няма да успееш да избягаш. Кажу на Алиса, че съжалявам...

— Ще ѝ кажеш сама.

Хаерн я облегна върху рамото си и направи мъчителна крачка напред, а после и друга. Кожата ѝ гореше.

Постепенно двамата набраха инерция и Зуса започна да се придвижва сама. Накуцващи, кървящи, те се отправиха към подножието на хълма. В самата си основа той също бе обграден със стена. Пътеката, по която се спускаха, отвеждаше до затворена странична порта, пред която стояха на пост войници. Когато забелязаха Зуса и Хаерн, те извадиха оръжия.

— Прекалено много са — рече безликата. — Остави ме и бягай.

— Тогава ще умрем заедно.

На по-малко от десет крачки от войниците двамата спряха и Хаерн отдръпна ръка. Зуса последва примера му и изтегли кинжалите си. Младият мъж се засмя — сигурно в момента представляваха жалка двойка убийци.

Насреща им имаше почти двадесет войници, които започваха да ги заобикалят.

— Пуснете ни — каза Хаерн и насочи кървав меч към предводителя им. — В противен случай ще умрете. Начело с теб.

— Хвърлете оръжията — отвърна стражникът, без да обръща внимание на заплахата му.

— Само когато умрем, войнико.

Пазачите се напрегнаха в предстояща атака. Зуса се отпусна ниско над земята, готова да скочи, но в очите ѝ личеше унес. Дори и във върхова форма двамата биха се затруднили срещу толкова много войници. А в сегашното си състояние...

Хаерн спусна качулката си по-ниско и се усмихна широко. Той щеше да умре в битка, макар и безнадеждна. Думите на Привидението бяха съдържали истина. Какво друго можеше да стори човек сред подобна лудост?

Предводителят не успя да издаде заповед за атака: над портата се разнесе глас. С изтеглен меч Привидението стоеше на стената над портата.

— Пуснете ги.

— Те са затворници на лорд Инграм — отвърна войникът. — Върви си по пътя, освен ако не искаш да се присъединиш към тях в тъмницата.

— Заповядвам ти да ги пуснеш.

Сред бойците се разнесе шепот — неколцина бяха осъзнали кой е мъжът в тъмни дрехи и дълго наметало.

— Кой си ти, че да ни заповядваш?

Привидението се усмихна широко.

— Това е моят град. Пусни ги, иначе ти и хората ти ще умрете.

Хаерн лесно можа да долови страха, разпръскващ се сред войниците. Привидението говореше властно и спокойно, без да се притеснява от численото им превъзходство. Нямаше значение дали щяха да успеят да го надвият: и в двата случая те щяха да понесат много жертви.

Този сблъсък позволяваше на Хаерн да види свой огледален образ, копие на страха, който самият той с такова усърдие бе градил във Велдарен. Наблюдаван отстрани, ефектът бе поразителен.

— Отдръпнете се — със спокоен глас каза Стражителя. — Не е нужно някой да пострада.

Командирът пристъпи назад в привидно примирение, а в следващия миг рязко замахна към гърлото на Хаерн и изкрещя на хората си да нападат. Стражителя отрази удара. Около него избухна хаос. Зуса избегна първите два замаха, насочени към нея, а подир това спътникът ѝ се присъедини към нея. И двамата се задоволяваха да се отбраняват, като отвръщаха на насочените срещу им атаки.

След като уби един увлякъл се в устрема си войник, Зуса рухна на колене. Наложил се Хаерн да се напругне още повече, за да я защити. Но след тези първи мигове ситуацията им се облекчи, защото Привидението скочи от стената, жънейки гибел с меча си. Войнишкото обучение бледнееше пред силата и бързината му. Непознатият си проправи кървав път до Хаерн. И продължаваше да се усмихва.

— Понякога се чудя дали изобщо би могъл да ми бъдеш от полза — рече той, преди да се обърне към оставащите войници. — Защо отстъпвате? Изправете се срещу мен! Или сте страхливи глупаци, които смеят да нападат само по-слаби противници?

Хаерн изправи Зуса и с крак повдигна връзката ключове от колана на командира. Сред звуците на продължаваща битка той отключи портата и я блъсна.

— Не припадай — обърна се той към безликата. — Сега трябва да се скрием. Ще можеш ли да тичаш?

— Нямам избор — каза тя и се усмихна слабо. Импулсивно, Хаерн я целуна и ѝ помогна да се облекне на него.

— Хубав меден месец — промърмори той. — Дръж се.

Двамата се затичаха, разплисквайки капчици кръв. С раните и с облеклото си привличаха много погледи, но никой не им попречи. Викове на войниците постепенно заглъхнаха. Благодарение на бързината си, на тълпите и на намесата на Привидението, те успяха да се отдалечат от градската тъмница. С всяка следваща минута Зуса ставаше все по-слаба, затова Хаерн я взе на ръце и продължи, макар и с далеч по-бавен ход. Изтощението бе започнало да потапя и самия него в унес. Трудно му беше да запазва съсредоточение сред непознатия град.

Въпреки това той продължаваше да крачи, да прогонва болката и да напруга ума си. Хората се заглеждаха все по-продължително в тях; неколцина дори предложиха помощта си.

Хаерн не обръщаше внимание на погледите и въпросите, съсредоточен единствено върху продължаващото си придвижване.

Най-накрая той си позволи да се отпусне на колене пред огромна порта, стиснал припадналата Зуса. Никога не би очаквал подобно облекчение при вида на отварящия портата Торгар.

— Да не сте се чалнали? — попита едрият наемник.

Хаерн искаше да отговори утвърдително, но можа единствено да се смее до сълзи. Поне петнадесетина минувачи видяха как той и Зуса изчезват в имението на Лори Кинън.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Мадлин целуна челцето на Тори и я уви по-плътно в одеялото. По време на първите викове съпругът ѝ се бе намирал в кабинета си и несъмнено бе изтичал да провери случващото се. Самата тя се бе оттеглила по-навътре в покоите си. Появата на Привидението бе осквернила дома ѝ и бе разрушила безвъзвратно усещането за безопасност. Нима това щеше да се повтори?

— Върви да видиш какво става — обърна се тя към дойката. Младата жена веднага се отдалечи. В помещението имаше още две слугини — едната се суетеше около камината, а другата изчакваше нареждания. Мадлин се обърна към бебето и започна да пее приспивна песен, макар че то вече спеше.

Дойката се върна на третия стих, видимо обърквана, макар да полагаше усилия да го прикрие. Глъчката се бе усилила.

Мадлин я погледна въпросително.

— Гостите на Алиса — каза Лили. Думите ѝ накараха стопанката на дома да застине. — Младоженците. И двамата са ранени.

Мадлин се надигна, разгневена, че не е била осведомена веднага. Все пак ставаше дума за гости в дома ѝ.

А поведението на дойката изглеждаше странно. Мадлин бе виждала това леко колебание и местещ поглед и преди: когато Лили бе открита да спи с един от телохранителите.

— Успя ли да разбереш какво е станало с тях?

— Не, но... те носеха странни дрехи. Не мога да обясня.

Странни дрехи?

— Лили — поде тя с приятния тон, за който знаеше, че вледенява всички нейни слуги. — Какво не ми казваш?

Бавачката прехапа устна и започна да кърши пръсти. Тя все оставаше достатъчно неопитна, за да отстъпва пред чуждия авторитет. Мадлин се възползва от това и продължи с по-мек тон.

— Не си направила нищо лошо. Кажи ми какво криеш.

— Наредено ни е да не ви казваме.

— Кой ви е наредил?

— Съпругът ви, милейди.

Мадлин бавно си пое дъх, за да потисне избухването си. Ако Лори криеше нещо от нея...

— Той ще се разгневи на мен, а не на теб. Говори.

Лили погледна към една от другите две слугини, при което гневът на Мадлин припламна още по-силно. Размяната на погледи показваше, че и двете знаят. Колцина ли други пазеха същата тайна?

— Дватамата излизат тайно всяка нощ — каза третата слугиня, стояща край камината. Тя, акушерката на дома, бе много по-възрастна от останалите две, със сбръчкано лице. — Виждали сме ги да излизат през нашата врата. Обличат се странно и носят оръжия.

— Странно? — попита Мадлин. — Как така странно?

Лили колебливо погледна към останалите две, а после отвърна с тих глас.

— Като крадци.

Рязкото надигане на Мадлин бе достатъчно да събуди бебето, което тихо започна да хленчи. Следвана от слугините си, тя бързо се отправи към стаята, предоставена на Хаерн и Зуса. Пред вратата тя завари Торгар и неколцина от хората му.

— Съпругът ми вътре ли е? — попита Мадлин и кимна към затворената врата.

— Да.

— Отвори ми.

— Заключено е.

— Не чу ли какво ти казах?

Торгар сви рамене, изтегли огромния си меч и с негова помощ строши ключалката. През откряхналия се отвор Мадлин видя съпруга си да поглежда към нея, застанал редом до Алиса. Решителността върху лицето му показваше, че се е подготвял за този сблъсък. Това само я раздражни още повече.

— Ще оживеят ли? — попита тя, когато Лори излезе навън.

— Така мисля.

— Срамота.

Кинън я изгледа остро.

— Те са гости в къщата ни, Мадлин. Подобно отношение е непростимо.

— Нима? Откъде идват, Лори? Защо са се завърнали в подобно състояние?

Съпругът ѝ погледна към телохранителите и слугите и ѝ направи знак да го последва в кабинета му.

Единствено Лили остана с нея, взе Тори и започна да я кърми, седнала в един от фотьойлите за посетители: Мадлин отказваше да изпуска бебето от погледа си.

Лори изгледа съпругата си мрачно, но прецени да не повдига този въпрос. В момента трябваше да се справи с по-голям проблем — Хаерн и Зуса. Ако това изобщо бяха истинските им имена. Мадлин започваше да се съмнява, че те имат нещо общо с рода Гемкрофт.

— Кажи ми всичко, което знаеш. И не ме лъжи. Боговете да са ти на помощ, ако си изложил Тори на опасност.

— Нищо не ни заплашва! — изкрещя Лори. Необичайната проява накара Мадлин неволно да трепне. Тъй като се чувстваше беззащитна без детето, тя скръсти ръце и приседна край Лили.

В погледа на съпруга ѝ все още блестеше гняв. Така и трябваше. Не ѝ се струваше справедливо само тя да се ядосва.

— Поне не мисля така — продължи той, по-спокоен. — Но нещата се променят бързо. Освен това не бях очаквал, че Стражителя ще се окаже толкова глупав.

Мадлин се вторачи насреща му.

— Довел си *него* в дома ни? — невярващо попита тя. Струваше ѝ се, че съпругът ѝ ѝ погажда отвратителна шега. — Но аз чух оповестяването на Инграм. Тази вечер предстояло обесването му.

Внезапно раните получаваха обяснение. Трепереща от ярост, тя впи нокти в ръката си. Домът ѝ, единственото сигурно убежище, да приюти един от най-известните убийци в Нелдар.

— Избягал е — продължи тя. Лори не каза нищо. — И след като е избягал, е потърсил убежище тук. Някой видял ли е, че укриваме издирван беглец?

Лори въздъхна.

— Торгар казва, че най-вероятно са били видени.

Думите му я засегнаха почти физически.

— Той ще узнае — каза тя. Говореше за Инграм. — Още преди свечеряване половината гарнизон ще обгради дома ни. Не бива да ги откриват в дома ни, Лори. Трябва да ги предадем!

— Знаеш много добре, че Алиса няма да позволи.

— Тогава предай и Алиса.

Той я зашлеви силно. Мадлин се сви в креслото, повдигнала треперещи пръсти към разцепената си устна.

— Алиса Гемкрофт е част от Трифектата — каза Лори Кинън. — Трифектата не предава своите първенци, дори и на крале. Не ме е грижа колко войници ще изпрати Инграм. Те няма да прекосят стените ни.

Мадлин оставаше безпомощна пред започналата да я дави паника.

— Не разполагаме с достатъчно войници — каза тя.

— Торгар вече изпрати хора да наемат всички свободни наемници в града.

— Но наемниците са част от търговците. Не можем да ги допускаме в дома си! Те ще станат много повече от телохранителите ни.

— Достатъчно, жено. За глупак ли ме смяташ? Достатъчно проблеми си имам с Търговските лордове, не ми трябва и твоите глупости. Ако виолетовият лист стане популярен, което е неизбежно, какво според теб ще стане тогава? Ако търговците съберат достатъчно пари, за да ни предизвикат, да разгърнат влиянието си извън Ейнджълпорт, нищо няма да остане сигурно. И безопасно.

Той натърти последната дума, защото познаваше параноята и фобиите ѝ. Липсата на таван над главата ѝ се превръщаше в непоносимо мъчение. Отключените врати се превръщаха в потенциална опасност.

Крясъците му разстроиха Тори, която отдръпна глава от пазвата на слугинята и започна да плаче. Лили се постара да я утеши и я премести върху другата си гърд. Загледана в дребното лице, Мадлин си мислеше, че всичко това се бе случило, защото Алиса бе довела със себе си Стражителя и курвата му. Тя избухна в сълзи, представила си как нахлулите в дома им войници посичат бебето.

— Защо? Защо са тук?

— Двамата ли? Алиса ги доведе, за да открият Привидението. Искала е да ни подари мъст за Тарас.

— Тази жена ни дарява отрова, а стои наравно с теб в Трифектата. Това е лудост, Лори. Пълна лудост.

Той се приближи до нея и обгърна талията ѝ с ръце. Когато я целуна, тя отвърна единствено по навик. И двамата вкусиха кръвта ѝ.

— Обещавам ти, че нищо няма да се случи. Инграм не може да направи нищо. Колкото и да не му се иска да го признае, той се нуждае от нас. Без нас, без войниците ни, търговията и влиянието ни, Ейнджълпорт би пострадал значително. Без нас той не би могъл да спре Улрих в налудничавото му желание да поведе невъзможна война. Колкото и да крещи до прегракване, лорд Мърбанд си остава страхливец. Не се страхувай от него. Когато разбере, че няма да се огънем, той ще отстъпи.

— Моля се да се окажеш прав — каза Мадлин и се отдръпна от него, за да се върне при Лили и да приеме нахранилата се Тори. Дойката побърза да намести блузата си и да излезе. Останали сами, двамата се гледаха мълчаливо.

— Ще отида да нагледам целителя — каза накрая Лори.

Мадлин започна да поклаща бебето, докато то не се унесе отново.

— Аз ще те пазя — прошепна му тя. — Винаги ще те пазя.

Жената се върна в стаята си и призова слугините си. Тъй като ръцете ѝ бяха започнали да се уморяват, тя върна бебето на дойката и зачака.

Чакането се проточи в непоносимост. Най-сетне една от прислужничките ѝ се яви, за да докладва.

— Те са тук.

Мадлин се отправи към предния салон. От неговия прозорец се виждаше целият двор. Най-малко петдесетина наемници стояха върху стената, мнозина от тях непознати за нея. От другата страна стояха войници от градската стража. Те не изглеждаха изненадани от Торгаровия отказ да отвори.

Стопанката на дома нареди на една от слугините си да отвори прозореца.

— Няма да стане — казваше в този момент Торгар. Плътният му глас се разнасяше с лекота. Спомагаше и обстоятелството, че той крещеше — може би искаше да покаже на цял Ейнджълпорт, че въобще не го е грижа за градската стража. — На кого ще повярвате: на шепа лъжливи селяндури или на лорд Кинън от Трифектата?

Предводителят на стражите изглеждаше смутен. Той се опитваше да не отстъпва на Торгар по звучност и решителност, но се проваляше и в двете отношения.

— Идваме да претърсим имението за убийци, издирвани от лорд Инграм. Възможно е онези, които търсим, да са се укрили тук без знанието на твоя господар.

— Много хора си довел със себе си за едно обикновено търсене. Войникът го изгледа мръсно.

— Имението е голямо.

Торгар не се трогваше лесно.

— В такъв случай ще ти помогна. Задникът ми също е доста голям. Мислиш ли, че е възможно да са се скрили там?

Панталоните му полетяха към глезените.

— Ето, погледни. Виждаш ли нещо подозрително? Ако искаш, ела да провериш отблизо — изглеждаш ми като човек, който си пада по подобни занимания. А може би Инграм ще поиска лично да извърши проверката?

Дори и от разстояние се виждаше, че лицето на войника е почервенияло от гняв. Една от слугините, застанали край Мадлин, побърза да отклони поглед. А на самата Мадлин ѝ идеше да удуши едрия идиот. Тя искаше стражите да се махнат колкото се може по-бързо, без да се стига до излишни сблъсъци.

— Смееш да оби...

Торгар прекъсна войника.

— Стига с тези превземки. Искаш да влезеш? Е, няма да стане. Не и докато не се върнеш с поне тройно повече хора. Освен стени, ние си имаме и достатъчно мечове, за да ви посечем в мига, в който се опитате да влезете. Или вади оръжие и направи нещо... или изчезвай.

Без да дочаква отговор, Торгар пое обратно към къщата, закопчавайки колана си. Със затаен дъх Мадлин изчакваше. Градските стражи изглеждаха безпомощни. Неколцина от тях ругаеха, останалите също не изглеждаха доволни. Но всички те под строй се отправиха обратно към замъка.

На прага на дома Торгар бе пресрещнат от Мадлин, която го зашлеви през лицето. Той се ухили насреща ѝ.

— На твое място не бих направил това — отбеляза мъжът.

— Какво те беше прихванало? — остро попита тя. Надяваше се, че рязкостта на тона ѝ ще прикрие смущението. Торгар сви рамене, а във фоайето изникна и Лори, наблюдавал от друга стая случващото се.

— Никакъв шанс Инграм да им бе възложил да нападнат — каза наемникът, поглеждайки към лорд Кинън. — Те дойдоха само показно. Сметнах сам да им припомня това. Както и очаквах, те се оттеглиха с подвити опашки.

— Ще се върнат — каза Лори. — Освен това ти обиди Инграм.

— Той ще го преживее. Сега е твой ред да проявяваш красноречие.

— А ако не успея?

Торгар кимна към прозореца.

— Тогава тези момчета ще убият мнозина стражи. Още нищо не си видял от новите ни попълнения. Май Инграм е хвърлил първомайстора на наемническата гилдия в затвора. Половината наемници в града са съгласни да се присъединят към нас само срещу безплатна храна и възможността да отмъстят.

Мадлин си помисли за кръвта, която щеше да залее градините и килимите на имението ѝ.

— Като Велдарен — потръпна тя. — Също като Велдарен. Тя е виновна за това. Тя пренесе тамошната лудост.

Лори безшумно прочисти гърло.

— Разчитам, че ще сториш необходимото — каза той към Торгар. А към Мадлин добави: — Уморен съм. Ще се оттегля.

Това значеше, че тази нощ двамата ще спят в отделни стаи. И я устройваше отлично.

Тъй като знаеше, че най-подходящото време за действие е именно сега, Мадлин се отправи да дири Алиса. Откри я в стаята на ранените, седнала край Зуса. Мадлин ѝ се усмихна.

— Как са братовчедите ти?

— Справят се — отвърна лейди Гемкрофт. — С какво мога да ти помогна?

— С напускането си. Върви си във Велдарен, където ти е мястото. Съпругът ми не се нуждае от помощта ти, за да се справи с хора като Инграм и Търговските лордове. Върви си и вземи тези негодници със себе си.

— Съветвам те да си мериш...

— Това е моят дом и ще говоря както искам. Вие сте гостите. И като казвам гости, проявявам незаслужена щедрост. За момента градските стражи се оттеглиха, но ще се върнат. Върнете се във Велдарен, където Инграм няма да може да ви заплаши. Не се дръж с мен като с глупачка, Алиса. Зная, че и двамата ти така наречени братовчеди нямат нищо общо с рода Гемкрофт. Няма да допусна да унищожиш дома ми заради глупашката ти привързаност към питомните си убийци.

Но Алиса не отстъпи. Още по-шокиращ бе последвалият ѝ жест: тя отпусна ръка върху дръжката на кинжала си.

— Не ми давай нареждания. Няма да избягам като страхливка, нито ще откажа защитата, която съпругът ти ми предложи. Сега, ако нямаш нищо против, Хаерн и Зуса се нуждаят от почивка.

Мадлин се отправи към вратата, но не можа да сдържи поредната си хаплива реплика.

— Крайно време е да започнеш да носиш отговорност за собствените си дела. Прекалено често останалите от Трифектата страдат заради теб.

— Глупачка. Аз бях онази, която се изправи срещу крадците, когато ти избяга. Моите слуги измираха, моите пари заплащаха на наемниците. Аз заслужих настоящото си място с кръв и злато, докато през цялото време ти се криеше в Ейнджълпорт и не пропускаше възможност да изтъкнеш грешките ми. Защо мислиш, че съм тук, Мадлин? Ваша отговорност беше да удържате Търговските лордове. Ти и съпругът ти се провалихте в това отношение. Някога притежавахте всеки кораб, напускащ кейовете на Ейнджълпорт. Сега е истинско събитие да видиш съд, плаващ под флага на Кинън. Търговските лордове ви изтикаха категорично от морската търговия, а сега са на път да ви отнемат и последния източник на приходи. И смееш да обвиняваш мен?

Алиса бръкна в джоба си и захвърли малка кесия насреща ѝ. Мадлин инстинктивно я улови пред гърдите си. В първия миг дори не осъзна действието си.

— Опитай малко от виолетовия лист — продължи лейди Гемкрофт. — Той е по-силен и от най-добрия кремион. Захапи едно листо, поemi си дъх и се опитай да си представиш какво ще се случи с печалбите ви, когато Търговските лордове започнат да го предлагат

повсеместно. Когато ми се наложи да отворя ковчежетата си, за да спася семейството ви, ще видим кой на кого е в тежест.

Мадлин леко стисна торбата с треперещи ръце и долови шумоленето на сухи листа.

— И тримата заслужавате единствено бесилото — каза тя. — Някой ден и съпругът ми ще осъзнае това.

Алиса затръшна вратата в лицето ѝ.

В първия миг Мадлин възнамеряваше да вземе Тори и да я притисне към гърдите си, за да изплаче яда си. Но нямаше да го стори. Още не.

Макар Лори да бе намекнал, че желае да остане сам, тя се отправи към спалнята им. В помещението бе тъмно; тежки завеси спираха и малкото светлина на залязващото слънце. Лори лежеше полугол, загледан в тавана. И не обърна глава при влизането ѝ.

— Искам да остана сам.

— Зная.

Роклята ѝ се свлече на пода. Когато тя се покатери върху леглото и впоследствие върху съпруга си, той се опита да се възпротиви. Мадлин сложи край на протеста му, притискайки уста до неговата.

След като и последната частица от гнева ѝ изгоря в разпалеността им, тя се отпусна върху него, приближила устни до ухото му.

— Започваме да губим контрол — прошепна жената.

— Зная.

— Как се случи подобно нещо? Ти беше страховит дори сред Трифектата. Жестокостта ти бе станала пословична.

— Случиха се дванадесет години, Мадлин. Аз съм виновен. Търговските лордове представляваха дребно отегчение: шепа простолюдни, посягащи към богатство и власт. Но аз ги подцених. Бях насочил поглед към Велдарен, наместо към краката си. И сега тяхното влияние се е разгърнало, търговският ни флот се е превърнал в бледо свое подобие и единствено търговията с кремион ни държи на повърхността. Провалих се.

Тя се притисна до него и отпусна ръка върху гърдите му.

— Все още не е прекалено късно. Жестокостта ти бе инструмент, към който трябва да посегнеш отново. Всички са срещу нас: Инграм, Търговските лордове, елфите, Привидението, дори Алиса. Не можем

да се доверим никому. Ние трябва да властваме. Ти трябва да властваш. Защо не сториш това отново?

Лори въздъхна и не отговори веднага. Това мълчание, загатващо диренето на подходящите думи, бе показателно, че казаното от него няма да ѝ хареса.

— Алиса е от малцината, на които можем да се доверим, Мадлин. А елфите ни помагат, точно както ние помагаме на тях. Нима не знаеше?

Кръвта ѝ изстина.

— Помагаме на елфите? Как?

— Аз осигурих къщи, в които те да се настанят по време на пристигането си. А Алиса осигури нужните средства за наемането им. Помощта на елфите ни е нужна, за да не позволим виолетовия лист да се разпространи из Нелдар и впоследствие Дезрел. Ако търговците получат достъп до горите им и започнат масово отглеждане...

Мадлин оставаше вцепенена от ужас. Ако Инграм узнаеше за намесата им... Укриването на някакви си бегълци бе едно, но това... Лорд Мърбанд никога нямаше да преглътне това. Всеки ден елфическите стрели покосяваха десетки люде. При подобни наподобяващи война условия постъпката на съпруга ѝ представляваше измяна.

Тя понечи да спомене това, но замълча. Ръката ѝ се отправи под възглавницата, където лежеше кинжалът ѝ.

— Ти не си мъжът, в когото се влюбих — каза тя.

— Може би. Но ти също не си жената, която някога обичах.

Мадлин заби кинжала в гърлото му. Лори сграбчи китките ѝ, когато острието бе потънало на един пръст. По шията му започна да се стича кръв.

— Не се съпротивлявай — каза тя, влагайки цялата си тежест зад натиска. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Върхът потъна по-дълбоко. Кинън се опита да изкреци, но успя единствено да изхъхри. Натискът на обгърналите го бедра не му позволяваше да избяга. Погледът му се отправи към нейния. Мадлин отказа да отвърне очи. Въпреки ужаса, който виждаше насреща си.

И измяната.

— Съжалявам — прошепна тя. Мятането му започна да отслабва; сега той не можа да спре напредването на острието. Гръдта ѝ започна

да се покрива с кръв. — Но ти не си достатъчно силен, за да ни спасиш. Тори заслужава нещо по-добро. Аз заслужавам нещо по-добро.

Жената започна да нанася още удари. *Правя това заради Тарас. И заради детето му.*

Когато кинжалът ѝ стигна до кост, тя спря. Тишината, настъпила в спалнята, бе почти болезнена. Единствено дишането ѝ накъсваше покоя — и влажното капене, с което кръвта от чаршафите се стичаше върху пода. Бе я обгърнало някакво тежко усещане, напомнящо дебнеш звяр, но тя нямаше да отстъпи пред него. Трябваше да бъде силна, много по-силна от Лори.

Мадлин се надигна, отново взе кинжала, коленичи на пода и започна да чертае.

Заради теб, Тарас. Тя очерта символа, оставен от убиеца му.

Самият символ не бе труден за пресъздаване. А и освен това се бе запечатал в паметта ѝ. Бе изниквал пред очите ѝ всеки път, когато погледнеше към новороденото момиченце, което ѝ бе останало.

Подир това мъчително представяне на спомена, насичането на тялото представляваше нещо незначително, тежко единствено заради изискващите се усилия и късото острие на кинжала. Но постановката трябваше да изглежда съвършена.

Не тя, а някаква непозната вършеше всичко това. Не тя стискаше устни и извиваше поразсечения лакът, докато кървавата плът не поддаде и не изпука. Не тя стържеше из очните кухни на съпруга си. Единствено сълзите, които капеха по килима, оставаха в състояние да я убедят, че тя все още е човек.

Накрая Мадлин застана в средата на спалнята. Голотата ѝ бе изчезнала под лепкав слой кръв. Тежестта на изминалите часове я бе притиснала още по-силно. Отвратителното усещане караше ръцете ѝ да треперят и заплашваше да разкъса стиснатите ѝ клепачи, за да я накара да види всичко сторено. Чувството на незаинтересованост си бе отишло, макар да ѝ липсваше. Да, наистина съпругът ѝ лежеше пред нея.

Още не съм готова, помисли си тя сред засилващата се паника. Пролази под леглото, пъкна кинжала сред матрака. Подир това се отпрати към стената, където бе окачила самотна лампа. На нейната

светлина се зае да зашива матрака. Никой не биваше да узнава. Никой. Никога.

След като прибра иглата и конците, Мадлин взе меча на съпруга си, прикачен към декоративен щит над скрина. С три удара строши един от прозорците, сетне върна оръжието на мястото му. Най-сетне бе приключила. Най-сетне можеше да изрази ужаса от стореното.

Болката и мъката се превърнаха в оглушителни писъци. Само след мигове първите телохранители нахлуха.

— Той каза, че ще ме убие, ако извикам — ридаше Мадлин, обвинява обезобразения труп на съпруга си. — Каза... каза...

Сред риданията ѝ продължаваха да нахлуват войници, отново побеснели заради неспособността си да спрат Привидението.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Капитанската каюта на борда на *Гарванова сянка* бе дори още по-тясна от тази на *Огнено сърце*, но пак имаше легло, което напълно устройваше Дарил. Излизането на оттеглящите се курви породи ивица светлина. Но очакваното затваряне не последва — наместо това вратата се отвори още по-широко. На прага изникна Улрих Блекуотър.

— Поне този път ме изчака да приключа — промърмори Дарил.

— Две? — попита Улрих, поглеждайки назад.

— Дните бяха уморителни. Прецених, че заслужавам да се погледея.

Улрих прихна.

— Какво му е смешното? — поинтересува се капитанът. — Съмняваш се, че мога да се справя с две?

— Смешно ми е, че знаеш подобна дума.

Дарил се усмихна широко.

— Ако има дума, с която се разбираме отлично, то глезенето е именно тя.

— Обуй се и ела да поговорим. Ще те чакам на палубата.

Вратата се затвори. Дарил се почеса по брадичката, за да открие сред спиртосания си ум мястото, където бе захвърлил панталоните си преди появата на двете дами. Откри дирената одежда зад себе си. След като ги пристегна, довърши тоалета си с някаква риза. Все още се бореше с ръкавите, когато излезе върху палубата на кораба. На новия си кораб. Нов за него, разбира се — дребният съд бе пътувал дълго из океана, закупен съвсем наскоро, за да замени *Огнено сърце*.

— Красавица е, нали? — рече той, забелязал как Улрих оглежда кораба.

— Това бе най-доброто, което можех да намеря толкова скоро — каза търговецът, подминал сарказма. — Късметлия си, че изобщо имаш кораб, предвид случилото се с товара ми.

— Дяволски добре знаеш, че вината не беше моя. Трима бях оставил да бдят, а умряха като някакви си юнги. Уверявам те, че никой

от тях не бе чужд на убиването. Някой е знаел, че разполагаме с виолетовия лист, и този някой не е искал да го продадем. Може би Привидението?

— Може би. — Улрих прехапа устна, а ръцете му леко трепнаха. Това не избегна вниманието на капитана.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Нищо ми няма.

От джоба си той извади зелено късче, сложи го върху езика си и задъвка.

— На какво дължа посещението ти? — попита Дарил и скръсти ръце. Нямаше намерение да гледа как началникът му дъвче виолетов лист, не и когато самият той не можеше да разполага с него. Целият товар на борда на *Огнено сърце* бе изгорял, отнасяйки със себе си цяло потенциално състояние. За капак, самият Дарил едва не бе умрял. Виковете на моряците го бяха събудили в последния момент.

— Лори Кинън е умрял миналата вечер — рече Улрих. — Работа на Привидението.

— И кой е начело на семейството сега?

— Съпругата му.

— А това какво общо има с мен?

Видимо по-спокоен, Улрих се усмихна широко.

— Нещата се нареждат по план, скъпи ми капитане, но трябва да се уверим, че продължават да вървят в правилната посока. Мадлин се е заела да обсипва наемниците със злато. Трябва да отвърнем. Искам да предадеш нарежданията на всички мои кораби. И тези на брат ми.

— А какви са нарежданията?

— Никой да не отплава от Ейнджълпорт. Дори ако пристанището се изпълни. Ако се наложи, корабите да пускат котва извън него.

Изчисляването на пълните последици от този ход бе непосилно за Дарил, но дори и той можеше да прецени някои от тях.

— Това ще предизвика немалко загуби и главоболия — рече той. — Храната ще се развали. Да не говорим за проблемите, които ще имаме из другите пристанища заради закъснялата си поява. Останалите търговци съгласни ли са?

— Ще се съгласят. Нужни са ни колкото се може повече хора, верни хора. Крайно време е градът да разбере кой в действителност стои начело. Събери на борда всичките си приятели. Мнозина са

онези, които официално не се водят наемници, но пак са готови да се сражават срещу злато. Събери ги.

— А ако някой все пак се опита да напусне пристанището? — попита Дарил.

Улрих се усмихна мило.

— Околните кораби ще го вземат на абордаж и ще изгорят екипажа му. Никой да не напуска, Дарил. Никой.

Другият сви рамене:

— Ти си знаеш. Ще се погрижа да се разчуче. А ти какво ще правиш междуременно?

— Ще посетя Мадлин Кинън, за да изразя най-искрените си съболезнования, разбира се. — Улрих го тупна по рамото и с бодра крачка се отправи към брега.

Телохранителите претърсиха цялото имение, но не откриха никакви следи от Привидението. Мадлин бе пренощувала сред слугините си, неспособна да мигне. Всички те смятаха, че тя е изпаднала в шок. И отчасти бяха прави. Но нямаше как да подозират, че присъствието на Алиса е главната причина за размишленията ѝ.

На разсъмване тя се окъпа, преоблече се и повика Торгар. Наемникът изсумтя при вида ѝ.

— На нищо не приличаш — отбеляза той.

— Ти също не изглеждаш по-добре — тросна се жената. Торгар не бе спрял да почине цяла нощ и като същински демон бе подтиквавал подчинените си. Дори бе изкормил на място двама от тях, осмелили се да изразят известно несъгласие. Неговите очи също бяха възпалени, но не от сълзи, а заради липсата на сън.

— Съжалявам — промърмори Торгар. Изглежда бе започнал да осъзнава, че сега тя оглавява домакинството. — Надали е останал близо, но ние ще продължим да търсим. Ще открия как е влязъл и как е убил Лори. Обещавам ти.

Увереността на думите му я накара да потръпне. Тя скри реакцията си зад ридание.

— Извини ме. Предстои ми много работа.

— Каква?

Мадлин си пое дълбок дъх.

— Трябва да уведомя гостите ни за кончината на Лори.

Торгар я последва по коридора и посегна да я хване за лакътя, но се спря в последния миг.

— Прости дързостта ми, Мадлин, но мисля, че трябва да си починеш. Уверявам те, че Алиса вече знае за станалото. Сигурно целият град вече е научил.

Острият ѝ поглед го накара да отстъпи.

— Дръж си езика. Ще правя каквото си искам, разбра ли?

Торгар кимна и я погледна внимателно, а Мадлин се навъси и продължи напред. Тя крачеше върху ръба на острие; избухването ѝ бе представлявало грешка. Ако не изиграеше правилната роля на скърбяща вдовица, хората щяха да започнат да задават въпроси, да извлекат определени заключения и да набият главата ѝ на кол. Или да я оковат и да я предоставят пред останалите от Трифектата. Дори телохранителите им бяха изпитвали огромна почит към Лори; много вероятно бе да се обърнат срещу нея, ако узнаеха истината.

— Извини ме — продължи тя в опит да заглади нещата. — Още не мога да свикна с мисълта, че трябва да заема мястото на Лори, особено когато става въпрос за делата с другите членове на Трифектата.

— Разбира се — кимна Торгар, макар да не звучеше уверен. Мадлин се постара да не мисли за него и продължи към стаята на Алиса. Допирът до вратата усили гнева ѝ. Тези тримата бяха предизвикали всичко, те я бяха принудили да предприеме подобни... крайни мерки срещу съпруга си.

Алиса вече беше будна и седеше край слугинята си. Последната бе завита до брадичката, но по цвета на лицето ѝ Мадлин можа да прецени, че тя има треска.

Лейди Гемкрофт се надигна при влизането ѝ.

— Мадлин... Много съжалявам за станалото. Лори беше удивителен човек.

Жената кимна. Не бе сигурна какво да отговори. Дали съпругът ѝ бе удивителен човек? Може би някога. Но тя не бе убила и насякла такъв човек, а някакъв унизителен остатък от него.

Тя забеляза Хаерн, облегнат на стената. Рамото и ръката му бяха превързани. Този престъпник и убиец беше виновен за гнева на

Привидението, връхлетял семейството ѝ. Символът, който бяха открили в стаята на Тарас, потвърждаваше това.

— Лорд Инграм все още те търси — каза му тя.

— Нека — отвърна Стражителя.

Безгрижната непочтителност я раздразни. Повече от всичко Мадлин искаше да се освободи от присъствието и на тримата, но трябваше да планира внимателно. Ролята ѝ изискваше да почита мъртвите.

— Позволих ти да останеш, защото такова желание бе изразил съпругът ми преди да умре — обърна се тя към лейди Гемкрофт. — И аз ще почета волята му, колкото и да ме отвращава тази идея. Ейнджълпорт е опасно място, но тук нищо не ви заплашва.

— Нищо? — повтори Алиса. Лицето ѝ изглеждаше напълно спокойно, но опитната Мадлин можеше да забележи трескавите мисли, прелитащи зад него в опит за разбиране. И то нямаше да отнеме дълго. Традицията забраняваше семействата на Трифектата да се избиват взаимно. Тази забрана бе следвана от векове. Но това не означаваше, че не съществуват други, по-изтънчени методи. Методи, към които самата Мадлин се надяваше, че скоро ще може да прибегне.

— Да, нищо. Тук тримата сте в безопасност.

— След миналата нощ не съм толкова сигурен — каза Хаерн. — Впрочем, трябва да доведем целител за Зуса.

На Мадлин ѝ се искаше да го удуши за тези думи, но успя да се сдържи.

— Ще изпратя някой слуга — рече тя. — Сега ще ви помоля да ме извините.

— Аз също трябва да вървя — каза Алиса. — Разполагам с достатъчно пари, за да се уверя, че ще намеря човек, който няма да...

— Не — решително каза Мадлин. Зад нея Торгар стисна дръжката на меч си. — Не, трябва да останете. Няма да позволя да се излагате на опасност, не и когато Инграм търси начин да нанесе удар срещу нас. Трябва да останете тук. Обещавам ви, че Привидението няма да ви заплаши.

— Нима? — поинтересува се Алиса. — Много мило от твоя страна.

— Торгар, осигури им пазач — продължи вдовицата, насочила думите си колкото към него, толкова и към лейди Гемкрофт. — Не бих понесла нещо да се случи и с гостите ни.

— А имам ли право да се разхождам из къщата? — попита Алиса. Думите ѝ бяха пропити с изкуствена благодарност. Мадлин се усмихна, позволила си леко честване на победата си.

— Не мисля, че идеята е добра.

Вдовицата затвори вратата и се отдалечи.

— Те са опасни — каза поелият край нея Торгар, докато поглеждаше назад.

— Алиса е дете, а останалите двама са ранени.

— Ранените животни са най-опасни.

Тя рязко се извъртя към него.

— В такъв случай ще очаквам хората ти да си свършат работата. Тримата няма да напускат стаята. И аз самата не зная защо просто не им отрежа главите още сега.

Торгар пристъпи по-близо до нея и снижи глас.

— Дотук с почитта към волята на съпруга ти — рече той.

Мадлин осъзнаваше, че стъпва върху тънък лед, но не можеше да рискува. Не и когато ставаше дума за проклетата Алиса.

— Той е мъртъв. Сега заех мястото му — тихо отвърна жената. — А Алиса е гнилота, която разяжда сърцевината на Трифектата. До свечеряване тримата ще останат затворени в стаята. Ясна ли съм?

— Напълно. — Наемникът отдаде чест, макар и сковано. — А подир свечеряване?

— Тогава ще си отидат, но не от стаята, а от този свят. Очаквам ти да се погрижиш за това.

Насреща им изникна войник от дежурещите на двора.

— Какво? — обърна се Торгар към спрелия в очакване пазач. Не изглеждаше изненадан от получените току-що нареждания.

— Някакъв човек пред портата иска да говори с вас — каза войникът.

— Върви — разреши Мадлин. — И не забравяй, искам пред вратата им непрекъснато да има охрана.

— Ще се погрижа — ухили се Торгар. Жестокостта на мимиката я отврати. — Всичко е под контрол. А какво да правя с

префърцунковците, които са се струпали да изразят съболезнования? Събрал съм ги отпред.

— Нека чакат — отвърна лейди Кинън. — Нямам намерение да търпя престореното им съчувствие.

Подир това тя забърза към стаята на Тарас, за да се върне при слугите си. Сега повече от всякога ѝ се искаше да прегърне Тори и да плаче, докато и последните спомени от съпруга ѝ не бъдат излети.

При пристигането на Улрих цялото имение изглеждаше в бойна готовност.

— Пуснете ме да вляза — обърна се той към един от петимата войници, стоящи отвъд портата.

— Никой не може да влезе.

— Аз съм Улрих Блекуотър. Повикайте човек, с когото бих могъл да говоря, щом настояваш.

Един от войниците се затича към къщата. Няколко минути покъсно се върна, следван от огромен наемник.

— Какво правиш тук, Улрих? — попита Торгар.

— Научих мрачните вести и дойдох да изразя съболезнованията си.

Торгар извърна глава и плю.

— Колко дълго работих за теб?

— Три години, ако не се лъжа. Беше толкова отдавна...

— Да, три години. И колко пъти през тези три години съм те виждал да изпитваш съчувствие към някого? Ти беше готов да се разплачеш за някоя разлята халба, но не и за дете, умиращо в краката ти.

Улрих стисна зъби, но запази лицето си спокойно.

— Ще простя грубостта ти, ако ме пуснеш. Би било неучтиво от моя страна да откажа да изразя почит за човек като Лори.

Макар че подбели очи, Торгар изръмжа нещо към войниците. Те отключиха портата и я залостиха отново веднага щом Улрих влезе.

— Постарай се да е кратичко — посъветва наемникът. — Както виждаш, не сме в настроение за посетители.

— Забелязах — отвърна Блекуотър и погледна към стените. Те тъмнееха от наемници, голяма част от които до съвсем скоро бяха

служили на него. От двете страни на вратата на дома стояха стражи. А един поглед към прозорците го остави със сигурното впечатление, че зад тях дебнат арбалетчици. Нищо чудно, че лорд Инграм бе оттеглил хората си. Те биха понесли огромни загуби само при преодоляването на стените. — От инвазия ли се страхувате? — попита той, правейки се, че не знае причината за повишената охрана. Самият той бе казал на Дарил, че семейство Кинън са призовали всички свободни наемници, но голото знание пак не бе го подготвило за гледката.

— Нещо такова. Заради лорд Инграм и Привидението имаме нужда.

Във фоайето Улрих се оказа набоден от неприязнените погледи на дребни благородници. В отговор той се поклони ниско.

— Господа — рече той, усмихнат подигравателно.

— Ти нямаш право да присъстваш тук — каза един, мъж на средна възраст и със сивееща брадичка. — Негодници като теб са причината Привидението да ни измъчва.

— Нима? — любезно попита Улрих. — Не знаех, че ти си имал честта да разговаряш с тайнствения касарин. И какво друго каза той за мен?

Торгар изсумтя в безсловен съвет за мълчание.

— Мадлин е в стаята на Тарас. Ела.

Широките рамене на наемника безцеремонно избутваха благородници, които не успяваха да се дръпнат навреме. Последвалият го Улрих намигна към брадатия. Онзи изглеждаше готов да изтегли меч си, стига да разполагаше с него. Това само развесели Блекуотър още повече.

Подир няколко завоя по коридора двамата достигнаха отворена врата. В стаята Мадлин седеше върху легло, облечена в простовата и прилепнала черна рокля. *Типично за брантията*, помисли си Улрих. В ръцете си вдовицата държеше бебе, дъщеричката на Тарас. Около нея се суетяха слугини.

Линиите сълзи сред грима ѝ го изненадаха. Той бе очаквал подобна ледена кралица да понесе нещата по-добре.

— Милейди. — Улрих Блекуотър се поклони доземи. — Изключително съм натъжен отново да ви видя в траур. Боговете са изключително жестоки, за да позволят подобна орис.

— Някои казват, че жестокостта е израз на обич — каза Мадлин и го подкани да влезе. — Вие как мислите?

— Жестоките хора могат да обичат — отвърна Улрих. — Но за обратното не съм сигурен.

Торгар махна с ръка към господарката си, преди да се оттегли:

— Кажи ми, когато сметнеш, че му е време да си ходи.

Улрих стоеше пред нея, обмислящ следващите си думи.

— Как сте със здравето? — попита търговецът, макар ясно да виждаше, че тя изглежда зле.

— Ще се оправя — каза вдовицата. — Но вие не сте човек, известен със състраданието си. Заради някаква недовършена работа, свързана със съпруга ми ли сте дошли?

Гостът се престори на обиден.

— Не, разбира се. Лори беше мой конкурент, не враг. Това ми позволява да скърбя за него.

Тя кимна. Улрих не се обиди от беглия отговор. Все пак тя беше права. Той действително не бе известен със съчувствието си, можеше да го признае. А що се отнася до работата... наистина съществуваше един проблем, който искаше да засегне. Извън възможността да огледа вътрешността на имението и да се увери в масовото наемане на бойци.

— След няколко часа предстои поредната среща с елфите — рече Блекуотър, като се настани до нея и леко я потупа по ръката. Кожата ѝ бе хладна и студена. — Ще се уверя те да узнаят причината за отсъствието ви.

— Отсъствие?

Мадлин рязко отдръпна ръката си и я потърка.

— Прецених, че...

— Не. — Тя поклати глава. — Отложете срещата. Кой би могъл да очаква присъствието ми при тези обстоятелства?

— За отлагане не може да става дума — каза Улрих, влагайки точния оттенък арогантно снизхождение в тона си. — Елфическото присъствие достатъчно е изнервило града. Щом вие самата няма да присъствате, нека Алиса говори от името на Трифектата.

— Не!

Улрих се изненада от ожесточението на отговора ѝ. И леко се засмя, защото не знаеше по какъв друг начин да реагира.

— Много добре. Лори вече изрази позицията на Трифектата, така че присъствието на представител не е...

— Ще бъда там — каза Мадлин. — Няма да оставя семейството си извън преговорите. Нищо тъй важно не може да се случи в Ейнджълпорт без нашето одобрение.

С изключение на хилядите неща, които всеки ден се случват право под носовете ви, помисли си Улрих.

— Вие сте смела жена — гласно рече той. Подир миг мълчание отново насочи разговора към смъртта на Лори. — Какво е провокирало Привидението този път? С какво Лори си е заслужил гнева му?

— Лори беше слаб — отвърна Мадлин, поклащаща спящото бебе в ръцете си. — Но аз няма да проявя слабост. Приятен ден, Улрих. Ще се видим на преговорите.

— Простете любопитството ми. Случайно прекрасната Зуса Гемкрофт да е тук? С нея бяхме повели изключително интересен разговор, който не успяхме да довършим.

Изражението на Мадлин се вкамени. Улрих си отбеляза и тази странна реакция.

— Тя и съпругът ѝ поеха обратно към Велдарен.

— Жалко — рече Улрих. Единствената му искрена реплика по време на целия разговор. — Дали двамата възнамеряват да посетят Ейнджълпорт отново? Може би когато ситуацията тук се поуспокои?

— Съмнявам се. Довиждане, Улрих.

— Бъдете силна — каза Блекуотър. На излизане откри Торгар недалеч от вратата, стиснал мях с вино. — Не ми казвай, че си подслушвал разговора ни — обърна се той към наемника.

— Не, разбира се — отвърна Торгар. — Не ми се налага да го подслушвам, за да зная как е протекъл. Тя е циврила, а ти си се подмазвал.

Улрих затвори вратата след себе си.

— Имам разрешение от господарката ти да ме отведеш до стаята на Зуса. Разбрах, че тя скоро заминава за Велдарен. Искам да се сбогувам с нея.

Наемникът повдигна вежда.

— Нима?

Улрих Блекуотър кимна. Наемникът сви рамене и го поведе към задната част на имението. С разтуптяно сърце търговецът го последва.

Несъмнено интригата ставаше интересна. Може би младоженците бяха се скарали с Мадлин. Или нещо се бе случило с тях? И какво щеше да стане, ако Торгар осъзнаеше лъжата му? Тази тревога повлече със себе си още по-неприятни мисли. Какво щеше да стане, ако другият изтеглеше меч а си и го забиеше в гърдите му? Имението на Кинън бе недосегаемо като чуждо посолство. Стърлинг щеше да отмъсти, но каква полза щеше да има Улрих от отмъщението...

Близо до слугинското крило двамата спряха пред една врата. Торгар му направи знак да влезе.

— Не е заключено — рече той. — Аз строших вратата.

Поредната странност. Улрих бутна вратата и влезе. Стаята се оказа празна; чаршафите бяха намачкани и покрити с кръв. Торгар също прекрачи прага и веднага подир това изтегли меч а си, изругавайки.

Едва тогава Улрих забеляза мъртвия войник, свлечен в ъгъла. Главата му бе клюмнала под неестествен ъгъл. Към колана му бе прикачена празна ножница.

Търговецът осъзна, че тук става нещо много по-сериозно.

— Време е да си вървиш. — Наемникът го сграбчи за рамото и го издърпа в коридора. При други обстоятелства Улрих би се наскърбил, но в случая веднага бе надушил опасността.

— Разбира се — рече той. — И без това ми е време да се приготвям за срещата.

Личеше, че Торгар не му обръща внимание. Улрих се озова изблъскан към задната част на дома. При първия кръстопът Торгар забеляза пазач и започна да крещи.

— Къде са те? — изрева наемникът. Подчиненият му направи крачка назад; дори самият Блекуотър се сепна.

— Кои? — попита войникът.

— Алиса и питомците ѝ, глупако! Небеса, какво ли не бих дал за един свестен човек!

Каква ли бе причината да смятат Алиса Гемкрофт за избягала затворничка? Улрих знаеше, че и сред Трифектата избухват дрязги, но не и в такава степен.

Торгар изрита задния вход и по-скоро изблъска Улрих навън. Двама пазачи лежаха сред собствената си кръв, мъртви или ранени. По-скоро първото. Торгар изглеждаше готов да избухне.

— И сам ще намеря пътя — каза Улрих, изгарящ от нетърпение да се махне. Не помогна, че налудният поглед на наемника внезапно бе заменен от широка усмивка.

— Страх те е да не си изцапаш ръцете с кръв?

— Страх ме е кръвта да не се окаже моята.

Задният двор не бе толкова силно охраняван, защото при него нямаше порта. Край една от стените лежаха още три тела. Кръвта им попиваше в тревата и я багреха.

— Дори не са могли да вдигнат тревога — промърмори Торгар и се провикна. От двете страни на къщата изникнаха войници. Улрих се отправи подире му, за да огледа телата: и без това не бе сигурен, че ще му позволят да си иде. До този момент не бе получил открита заплаха, но пак не можеше да се отърси от усещането, че животът му е изложен на риск.

— Покатерили са се отвъд оградата — обърна се Торгар към притичалите наемници.

— Как е станало? — попита един от тях, след като изруга.

— Аз самият много бих искал да узная — рече Торгар. — Оформете групи и започнете да претърсвате мястото около имението. Искам тримата да бъдат намерени.

— Кои трима? — попита друг от войниците.

— Алиса! — ревна едрият боец. — Кой друг? Вървете!

Останалите се затичаха обратно. Торгар сграбчи Улрих за рамото и го повлече към предния двор. По пътя, далеч от евентуални свидетели, наемникът приближи лицето си до това на търговеца и просъска с винения си дъх:

— Сега ме чуй добре, негоднико. Нито дума за това, което си видял, ясно ли е? Ако се разчуе, ще разбере кой е проговорил. Не харесвам хората, говорещи за неща, които не ги засягат. Подобни хора ги намират мъртви. Ясен ли съм?

— Да — каза Улрих и се опита да запази достойнство, макар другият да се извисяваше над него. — А пък ти трябва да запомниш, че не харесвам хората, които отправят заплахи.

— Заплахи? Аз не отправям заплахи, Блекуотър, а ти съобщавам факт. Сега ми се махай от главата. Имам работа.

Той блъсна търговеца, който побърза да се отправи към входа. Подир кратък оглед тамошните пазачи го пуснаха. Озовал се отвъд

стените, Улрих се обърна и намръщено погледна към имението, пригладжайки дрехите си. Почти веднага след него наемниците започнаха да излизат и да се отправят в различни посоки. Развеселен от припряността им, той се отправи по една от уличките, която отвеждаше зад имението. Там, облегат на една стена, Блекуотър се подсмиваше, докато наблюдаваше как наемниците търчат наоколо и вдигат много шум, но не откриват нищо.

Подсмиването му премина в нескрита усмивка, когато, подир оттеглянето на наемниците, той видя познат русокос мъж да изниква на улицата и да прави знак на невидимите си спътници. Алиса се появи втора. Зуса вървеше облеганата на нея. Когато и двете жени се отдалечиха, търговецът побърза да ги последва.

Той се държеше на около една пресечка разстояние зад тях. Когато се отдалечиха достатъчно от имението на Мадлин, тримата поеха по главните улици, където се сляха с тълпите. Но Улрих не откъсваше очи от простоватите им дрехи. Той ги проследи до новото им укритие.

Търговецът познаваше въпросната сграда. Знаеше и кой е настанен в нея.

— Елфите? — прихна да се смее той. — Мила ми Алиса, дори и ако се беше опитала, не би могла да улесниш нещата повече.

Той бързо се отправи към дома си. Нямахше търпение да се преоблече и да поговори с брат си. Двамата имаха много за обсъждане.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Хаерн се стовари на пода край леглото, в което елфите бяха поставили Зуса, и изпусна откраднатия меч. Оръжието тежко издрънча върху дървения под.

Раната в рамото му отново кървеше, отворила се по време на бягството им. По-рано той не бе обръщал внимание на болката.

— Благодаря ви, че ни приютихте — обърна се Алиса към посланик Гревен. Елфът ѝ се усмихна и я потупа по ръката.

— Този дом е и ваш — рече той.

— Нещата не са толкова прости — каза елегантна елфическа дама в зелена рокля, привлечена от суматохата. — Кои са тези двамата и защо сте ги довели?

Ако не беше толкова изнурен, Хаерн определено би останал впечатлен от красотата ѝ. Предвид необичайния за Алиса начин, по който въпросната сведе глава, Хаерн прецени, че това трябва да е самата принцеса Лариса. Тримата почти не бяха разговаряли по време на бягството си, но Алиса бе изтъкнала, че принцесата заслужава изключително уважение.

И тъй като позицията им изглеждаше рискована, Хаерн не предостави на Алиса възможност да лъже.

— Аз съм Стражителя, когото лорд Инграм възнамеряваше да обеси — рече той. — Зуса ме спаси и бе ранена. Готов съм да се закълна, че бях затворен несправедливо.

Лариса не изглеждаше особено доволна от чутото; същото се отнасяше и за останалите елфи, които се струпяха и започнаха оживено да разговарят на непознат език. Единствено посланикът не изглеждаше притеснен.

— Защо са тук? — обърна се принцесата към Алиса. — Защо не сте ги задържали при себе си, за да понесете риска?

— Подир смъртта на Лори Кинън съпругата му се обърна срещу мен. Тя ме постави под арест в стаята ми, преструвайки се на

загрижена за сигурността ми. Уверена съм, че тя възнамеряваше да ме убие.

— Да ви убие? — изненадано повтори посланик Гревен Трил. — Но защо? Тя е част от вашата Трифекта.

— Мадлин не се интересува от историята, традициите и съюзите — отвърна Алиса. — Тя не би се поколебала да разруши Трифектата.

— Това не ме касае, лейди Гемкрофт — каза Лариса. — Неразбирателството между нас и Ейнджълпорт е далеч по-важно от вашите вътрешни дразги. Не можем да поемем риска да ви приютим. Трябва да си вървите.

— Биха могли да останат, докато се възстановят — намеси се Гревен и погледна към Хаерн. — Зле ли си ранен, Стражителю?

— Хаерн — отвърна младият мъж. — И съм добре. Но се тревожа за Зуса.

Безликата лежеше неподвижно върху леглото. От него долиташе единствено тежкото ѝ дишане. С помощта на Алиса бе успявала да тича. Хаерн бе предложил да я пренесе през последните няколко улици, но Зуса бе отказала. И изглежда сега плащаше цената за усилията си.

— Подслоняването им е риск, който не сме в състояние да поемем — продължаваше принцесата. — И най-малката непредпазлива стъпка би могла да доведе до война. Опасявам се, че покровителят на този град няма да приеме подобно нещо.

Гревен се приведе над Зуса и се намръщи, заслушан в дишането ѝ.

— Тя се е отровила с листа от *никоа* — каза елфът и притисна пръсти към шията ѝ, за да отмери пулса. После отмести клепачите ѝ, за да им покаже пожълтялата склера.

— Никоа? — повтори Алиса.

— Дребен храст, който расте сред корените на дърветата. Вие го наричате виолетов лист.

— Отровила се е? — сепнато попита Хаерн. — Как така се е отровила? Ще се оправи ли?

— Без нашите грижи? — Гревен погледна към принцесата. — Тогава положението ѝ ще продължи да се влошава. След два, най-много три дни тя ще умре.

Стаята притихна. Само неколцина елфи все още тихо разговаряха помежду си. Лариса и посланикът не откъсваха очи един от друг. Най-сетне принцесата заговори:

— Благодарни сме ви за добрината, Алиса, но знаем, че тя бе предложена с известна облага от ваша страна. Ако останете, то ние ще трябва да се оттеглим и да заявим, че на продължаващите набези по границите ни ще бъде отвърнато с война. Животът на една слугиня не е по-скъп от хилядите, които биха погинали, ако Инграм узнае, че сме ви помагали.

— Слугиня? — каза Алиса. — Тя не е слугиня, а моя приятелка. Трябва да ѝ помогнете!

— Решавайте, лейди Гемкрофт.

Хаерн наблюдаваше борбата ѝ. Искаше му се да можеше да ѝ помогне с отговор. Бяха дошли при елфите за помощ: Алиса бе настояла, че посланикът им бил обещал съдействие. Но излизаше, че последната дума тук принадлежи на принцесата.

Къде другаде можеха да идат? Малцината слуги и наемници, които бяха довели със себе си от Велдарен, бяха останали в имението на Кинън. Надали все още бяха сред живите. Тримата бяха сами.

— Гоните ме? — студено попита Алиса. — Така ли да разбирам?

Лариса кимна веднага. В очите на неколцина от елфите зад нея личеше съгласие.

Наскърблението в погледа на лейди Гемкрофт остана нескрито.

— Ще кажете ли и на останалите за идването ми тук? Или смятате, че приятелството ми се дължи единствено на алчност?

— Няма да изричам лъжи — каза принцесата. — Би било обидно да петня честта си по такъв начин. Ние държим на думата си, Алиса. Крайно време е вие, човеците, да научите това.

Всички погледи бяха насочени към Алиса. Хаерн се чувстваше прекалено изтощен и измъчен, за да се гневи. Коленичил край леглото на Зуса, той хвана ръката ѝ. Пръстите ѝ пламтяха от треска. Тази горещина съумя да възвърне яростта му. Той се обърна към елфите и се изправи. Студеният гняв на Стражителя започна да изпълва същността му.

— Страхливци. Прикривате страха си зад предпазливост. Говорите за война, за да скриете неспособността си да действате. Ние идваме при вас с молба за помощ, а вие ни прогонвате, за да изпълните

своите цели. Самото ви присъствие в този град означава смърт. Хапете ръката, която някога се е протягала в приветствие — изборът си е ваш. Но знайте, че тукашните бесни кучета бързо надушват кръвта. Няма да останете скрити от тях, не за дълго. Не и от мен.

— Мълчи, Хаерн. — Алиса го изгледа остро.

— Това заплаха ли е? — попита принцесата. Тя стоеше абсолютно неподвижно, единствено устните ѝ се бяха раздвижили. — Заплаха ли е, Стражителю?

— Не, освен ако Зуса не умре заради страхливостта ви.

— Достатъчно! — Алиса пристъпи пред него. — Няма да се извиня за думите му — поде тя. Хаерн почувства гордост заради величието, с което тя стоеше пред принцесата. — Няма да се извиня, защото ги споделям. Но знам, че става дума за много животи. Знам и какво би избрала Зуса. Ще си вървя. Правя го с надеждата, че ще откриете начин да запазите мира и хилядите, които иначе биха погинали. Но повече не ме смятайте за приятелка и съюзничка.

Посланикът се приближи до Лариса и започна да говори, но неколцина от другите започнаха да крещат. Принцесата поклати глава; тъгата в очите ѝ само разпали още повече гнева на Хаерн.

— Вървете — каза тя. — И се пазете, лейди Гемкрофт. Боли ме при мисълта, че всички обсъждания между народите ни са обречени на подобна съдба.

— Изборът бе ваш — отвърна Алиса, поклащайки глава. Подир това тя се обърна към Хаерн. — Ще можеш ли да я носиш?

Младият мъж взе Зуса на ръце и пренесе колкото се може повече от тежестта ѝ върху здравото си рамо. Болката бе унищожителна. Поне сега щеше да има полза от всички онези някогашни уроци. Той я прогони от съзнанието си, принуди се да не изпитва нищо. Просто някакво досадно усещане.

— Мога да вървя — промърмори Зуса.

— Разбира се — засмя се Хаерн. — Но няма да го направиш.

Съпровождани от студените погледи на елфите, тримата излязоха на улицата. За момент Алиса се обърна назад — може би очакваше, че някой ще ги последва, но нищо подобно не се случи.

Озовал се отново навън, Хаерн се почувства беззащитен. Струваше му се, че всеки чифт очи е вперен в него. Това бе далеч от истината, но пък той бе привикнал да се придвижва сред сенките.

Поне дрехите им не привличаха внимание. Стига да не се натъкнеха на войници, имаха шанс.

— Сега накъде? — попита Хаерн. Зуса обви ръце около шията му и се постара да не му тежи.

Алиса огледа улицата и въздъхна.

— Нямам представа, Хаерн. Ще ми се да си бяхме у дома.

Той споделяше желанието ѝ. Какво ли не би дал за присъствието на наемниците Есхатон. Тарлак щеше набързо да убеди елфите с помощта на няколко огнени кълба. Бруг щеше да се справи отлично с хленченето, а Делисия щеше да изрече няколко тактични думи, за да...

— Имам идея — каза той. — Отчаяна е, но може да ни помогне за няколко дни, докато измислим нещо друго.

— Води — каза Алиса. — Имам ти доверие.

— Надявам се, че ще се окажа достоен за него.

По време на първата младоженска разходка Хаерн и Зуса бяха запомнили разположението на по-важните места — пазарите, доковете и домовете на Търговските лордове. Една сграда му бе направила впечатление с незначителния си вид. Именно към нея се отправяше сега. За достигането ѝ съществуваше един-единствен проблем: тя се намирал отвъд една от вътрешните стени. А това означаваше преминаване край караул на градската стража.

— Когато ни разпитват, просто кажи истината — обърна се той към Алиса. — Приятелката ни е болна и търсим помощ.

— Сигурен ли си?

— Стига си се притеснявала — сънливо каза Зуса. — Подобна страхливост не ти е присъща.

Алиса се изчерви и ускори крачка, за да настигне Хаерн.

Край портите стояха двама войници, които оглеждаха преминаващите. На моменти те отпращаха някои от минавачите назад — обикновено онези, които бяха прекалено бедни, за да си позволят подкуп. Преди, облечен в скъпи одежди, Хаерн бе преминал напълно безпрепятствено. Никой не обръщаше внимание на благородниците. Но що се отнасяше до останалите...

— Спрете — каза по-едрият войник, когато тримата се опитаха да преминат. — Какво ѝ е?

— Треска — отвърна Хаерн. Той гледаше предимно в земята, за да не остане запомнен.

— Треска? — Другият пазач се приближи. — Не ни е изтриявала чума край пристанището. Много ли е зле?

— Тя скоро ще умре — каза Алиса и пристъпи напред.

— Ти негова жена ли си?

— Да — веднага отвърна тя. — Моля ви, тя е наша приятелка.

Алиса пхна ръка в джоба си и изтегли шепа монети. Хаерн изтръпна; не се изненада, когато войниците присвиха очи. Всяка монета бе златна и нова — нещо непостижимо за хора с облекло като тяхното.

— Моля ви. — Жената предложи по три монети на всеки от тях. — Много бързаме.

Вторият войник взе златото, но по-едрият се почеса по брадичката. Хаерн усети внимателния му поглед върху себе си и се напрегна, очакващ мига на разпознаването. Високият се приведе към другаря си и прошепна нещо.

— Не говори глупости — каза другият. — Това не е той.

— Откъде знаеш?

— Зная. — Вторият войник погледна Хаерн в очите. — Той ме спаси от Привидението. Нима бих могъл да забравя лицето му?

Едрият сви рамене и също взе своя дял.

— Благодаря за разбирането, което проявявате към работата ни — каза той.

— Определено е тежка — отвърна Хаерн.

Отвъд стената тримата завиха надясно.

— Следващия път се задоволи с няколко медни монети — рече мъжът, когато стражите останаха зад тях.

Алиса се изчерви:

— Най-дребното, с което разполагам, са няколко сребърни.

Хаерн подбели очи.

— И без това няма да минеш за простолюдна. Не те бива да се прегърбваш.

Лейди Гемкрофт понечи да протестира, но видя Зуса да се усмихва, затова не каза нищо и продължи да следва Хаерн. Най-накрая той спря пред целта им.

— Храм? — попита Алиса.

— Жреците може да ни подслонят. Или поне да помогнат на Зуса. В момента това е най-важното.

Благородницата изглеждаше засрамена.

— Трябваше да се сетя и сама.

Тукашният храм на Ашур заемаше едва една трета от големината на своя велдаренски побратим. Около вратата не се забелязваха никакви украшения, а стените бяха дървени. Хаерн прецени, че в Ейнджълпорт влиянието на Карак трябва да е по-силно. А може би местните просто нямаха време за богове? И двата варианта не носеха утеха.

В средата на вратата бе поставена голяма халка, която Алиса потропа. Подир миг вратата се откряна. Зад нея стоеше момче на около тринадесет.

— С какво бих могъл да ви помогна? — с привикнала учтивост попита то.

— Търсим убежище. — Хаерн наклони глава към Зуса. — Приятелката ни се нуждае от целение.

— Момент.

Вратата бе затворена отново; отвъд нея прозвуча изщракване. Стражителя поде нова рецитация, за да прогони измъчващата го болка. Нещо топло се стичаше по ръката му — раната бе започнала да кърви през превръзката. Не оставаше много. Трябваше да издържи само още малко. Подир минута юношата отново изникна и ги покани да влязат, разтворил широко:

— Простете за чакането. Последвайте ме.

Той ги отведе направо в залата със светилището. Пейки, разноцветни заради различния тип дърво, обграждаха нисък подиум. Младият свещенослужител посочи към една от пейките.

— Сложете я да легне там.

Забелязал въпросителния поглед на Хаерн, за момент юношата се отскубна от рутината.

— Аз съм Лоугън.

Стражителя забеляза, че младежът крие нещо в ръцете си — преди пред гърдите, сега зад гърба си. Докато отпускаше Зуса, той хвърли бърз поглед. Предметът приличаше на малка метална палка.

— Ти ли си свещеникът? — попита Алиса, оглеждаща помещението.

Лоугън се усмихна широко в отговор.

— Не, госпожо. Нол отговаря за всичко. Аз само помагам. В момента него го няма, но скоро ще се върне. Ще ви помоля да останете тук.

— Разбира се. — Хаерн стисна ръката на Зуса. — Би ли ни донесъл одеяла?

Юношата се изчерви.

— Веднага.

Зад олтара имаше врата, където той изчезна, за да изникне отново с няколко одеяла.

— Не знаех от колко ще имате нужда.

— Благодаря ти. — Алиса зави приятелката си с две одеяла, тъй като последната отново бе започнала да трепери. Лоугън се загледа в нея, но се сепна, усетил погледа на Хаерн.

— Какво ѝ е?

— Болна е — отвърна Хаерн. — Не е ли очевидно?

Лоугън премигна два пъти, после бързо се оттегли зад олтара, като отново им напомни да останат тук.

— Малко е нервничък — отбеляза Хаерн.

— Остави го. — Лейди Гемкрофт се настани при Зуса и започна да я гали по челото.

Минутите течаха в мълчание. Хаерн се настани срещу двете жени, опрял върха на откраднатия си меч върху пода. Мразеше усещането за безпомощност, мразеше болката, която отказваше да напусне рамото му, мразеше кръвта, стичаща се по китката му и към пода. Но най-вече мразеше беснеещото в сърцето му желание за мъст. Това желание не изглеждаше подобаващо за един храм, без значение колко малък.

Но той не можеше да го отхвърли. Мадлин. Инграм. Елфите. Сега повече от всякога разбираше желанието на Привидението да разруши всичко. Къща от карти. Нима в подобно място някой оставаше прав? Вече не бе сигурен дори и в доверието си към Алиса.

Вратата, през която бяха дошли, се отвори с шумно проскърцване. В храма изникна мъж на средна възраст, дългокос, но гладко избръснат. Бялата му роба рязко контрастираше със смуглата му кожа.

Забелязал посетителите, той се усмихна.

— Виждам, че имаме гости — рече той. — Добре дошли. Аз съм Нол, жрец на този храм.

Хаерн се изправи, за да се поклони. Алиса остана седнала, хванала безликата за ръката. Зад олтара изникна Лоугън.

— Погрижи ли се за гостите ни? — обърна се жрецът към него.

— Бяхме приети добре — отвърна Хаерн наместо запитания. — Макар да се страхувах, че Лоугън ще ни удари със сопицата си.

Юношата сведе поглед към нозете си.

— Крадци... Знаете как е...

— Мнозина идват с думите, че търсят опрощение, а си отиват с парите ни — рече Нол. — Не ми е приятно да го оставям сам, но някой трябва да остава да пази храма. А кои сте вие?

— Казвам се Хаерн. Това е Алиса, а болната ни приятелка се нарича Зуса.

Нол се приближи до лежащата и се намръщи. Лейди Гемкрофт го погледна с надежда.

— Ще можеш ли да ѝ помогнеш? — попита тя. — Обещавам, че ще ти заплатя добре.

Алиса вече пъхаше ръка в джоба си, но жрецът махна с ръка и коленичи край пейката, за да огледа Зуса по-добре.

— Какво ѝ се е случило?

— Не съм сигурна, че мога да кажа. Преди няколко дни тя имаше треска. В началото се възстанови, но впоследствие положението ѝ се влоши.

Свещенослужителят обгърна лицето на Зуса с длани, притисна чело до нейното и затвори очи. И започна да се моли. А Хаерн се отпусна върху своята пейка, неспособен да задържа концентрацията си. Наложил се да стисне зъби, за да потисне припламналата отново болка в рамото.

Бяла светлина обгърна ръцете на жреца и изчезна.

— Виждал съм подобни състояния и преди, макар и не толкова остри. Тя употребява ли кремион?

— Не — отвърна Алиса. — Защо?

— Защото симптомите ми напомнят точно на това. Понякога хората приемат прекалено много и това ги разболява. Обикновено се възстановяват след около ден, когато тялото се освободи от отровите. Но тя...

— Виолетовият лист — каза лейди Гемкрофт.

— Виолетов лист?

— Подобен е на кремиона, но много по-силен. Това е всичко, което зная, жрецо.

Нол отново сви рамене.

— Ще се постарая да ѝ помогна. Лоугън, помогни ми да я отнесем в стаята ми. Тя не бива да лежи върху пейката.

Алиса се отдръпна, за да им направи място. В погледа ѝ личеше нескрита тревога.

Премазан от умора, Хаерн я наблюдаваше лежешком.

— Ти я обичаш, нали?

— Като сестра. Може би повече.

— Това усещане не ми е познато. Аз имах единствено брат, когото не познавах особено добре.

Жената погледна към него.

— Какво стана с него?

Хаерн се усмихна тъжно, жегнат от срама на спомена.

— Убих го заради баща ни. От години не се бях сещал за това.

На тези думи Алиса не знаеше какво да отговори, затова остана загледана във вратата, отвъд която Зуса бе изчезнала. Подир няколко мига се раздвижи, за да се покрие с едно от одеялата.

— Постъпих правилно, нали? — попита тя. — Като позволих на елфите да останат?

— Намерила си кого да питаш. — Стражителя затвори очи. — Аз дори не зная защо им помагаш. Какво общо имат те с теб? И какъв е този виолетов лист?

Той чу как Алиса въздъхва.

— Богатствата на Лори Кинън чезнат. Единственият източник на приходи представлява търговията с кремион, отглеждан из Рамерата. Но неотдавна чухме слухове за някаква нова билка, внасяна от Търговските лордове. Всички говореха, че тя била много по-силна от досегашните наркотици. Зуса ми донесе проба и можах да се уверя сама. Проблемът е, че въпросният храст расте единствено в горите на елфите. Може би заради тамошната почва или заради самите елфи. Нямам представа. В продължение на две години търговците са се опитвали да го отглеждат изкуствено, но не са успели. Затова са избрали нова стратегия.

— И това е причината за целия конфликт?

— Отчасти. Всеизвестна е омразата на Инграм към елфите. Но този път той отиде прекалено далеч. Дори няма представа, че търговците се възползват от него. Лорд Мърбанд се интересува от горските ресурси. Смята, че те биха представлявали подходяща компенсация за убитите от елфите. Получи ли земята, той ще я раздаде на своите благородници. После е само въпрос на време те да я продадат на някой от Търговските лордове срещу немислима сума, която те бързо ще си върнат с печалбите от виолетовия лист.

— Само че този път елфите няма да отстъпят — каза Хаерн, припомнил си изражението на принцесата им. — Или?

Лейди Гемкрофт въздъхна.

— Не, не мисля, че ще отстъпят. Има и такива, които се надяват да избегнат войната и биха проявили склонност да се разделят с няколко акра. Но много повече са елфите, които се надяват в обратното. Инграм Мърбанд не подозира за тази им промяна. Той продължава да гледа на тях като на страхливци...

— В такъв случай идването ти тук и помощта за елфите са били начин да защитиш инвестициите на Лори Кинън?

— Това ли е мнението ти за мен? — попита тя. Студеният гняв на думите ѝ го накара да отвори очи. — Че богатството на Трифектата е единственото, което ме интересува? Видях задаваща се война, Стражителю, война, която Лори не бе съумял да предотврати сам. Искях да я спра. Зная, че ние, трите семейства, не сме безгрешни, но Търговските лордове са далеч по-лоши. Те не рискуват нито земя, нито наследство. Разполагат единствено с корабите си, златото си и пороците си. Виолетовият лист е изключително опасен, но те няма да се поколебаят да наводнят цял Дезрел с него, защото това ще им донесе приходи. Ако не друго, Трифектата е създала империя от мини, ферми и села. Улрих и останалите като него не биха се поколебали да изпепелят цял Нелдар, за да продадат пепелта за сапун. И биха насочвали товарните си кораби сред море от трупове.

Хаерн спокойно се взираше насреща ѝ.

— А аз защо съм тук? Истинската причина?

— Защото Тарас Кинън беше добър човек и достоен наследник, когото Привидението накълца. И остави детето му кръгло сираче. Доведох те тук заради мъст.

— Просто като твое оръжие?

— Разбира се. Не си ли точно това? Най-страховитият убиец в Дезрел?

Хаерн се намести върху пейката, за да успокои раненото рамо. Той си помисли за удивителните умения, показани от Привидението. Непознатият го бе надвил с лекота.

— Вече не съм толкова сигурен.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Какво се случва с града ми? — чудеше се Инграм, заел мястото си в съвещателната зала. От дясната му страна седеше Едгар, а столът отляво бе празен: Йор отново закъсняваше.

— Опълчването на Лори поставя опасен прецедент — каза Едгар и посегна към купа с плодове.

— Лори е мъртъв — отвърна лорд Мърбанд. — Успокоява ме мисълта, че поне един от боговете не е изгубил усещането си за справедливост.

— Все още остава проблемът със съпругата му. Освен това те укриват Стражителя. Какво ще стане, ако тълпите започнат да си мислят, че ти вече не си в състояние...

Инграм повдигна ръка.

— Тази вечер бесилките отново ще бъдат пуснати в употреба. Това ще изкара негодника на светло. До този момент не бях получавал такава отлична възможност да очистя тъмниците си. Поклащащите се тела бързо ще напомнят кой властва над града.

Едгар се приведе към него, поклащащ глава.

— И все пак трябва да принудиш Мадлин да ти го предаде. Или поне да позволи имението да бъде претърсено. Достатъчно позорно е, че Стражителя успя да избяга, а Привидението продължава да ни се присмива.

— Достатъчно! — кресна Инграм. — Нима мислиш, че не виждам какво става? Предатели приютяват елфи, наемници не се свенят да се изправят срещу мен, някакъв си единак открито оспорва властта ми, а почти всяка сутрин осъбваме с поредния благородник, убит в леглото си. Най-лошото е, че не мога да изпратя войниците си срещу когото и да било. Пълно е със страхливци. Поне елфите са достатъчно любезни да признаят убийствата си.

Той грабна чашата си, за да се успокои. А сетне я протегна, пресушена, към един от слугите.

Едновременно с това първите посетители започнаха да пристигат. Но не бяха очакваните от него.

— Лейди Мадлин. — Инграм се надигна от стола си. — Изненадвате ме.

Жената сведе глава в поздрав. Тя беше облечена в траурна рокля, но лицето ѝ оставаше непокрито, дори украсено с тънък слой грим. Косата ѝ бе стегната на опашка и обвита около шията.

Следваше я огромен мускулист наемник с тежък меч на гърба.

— Ще дойде време и за скърбене — каза тя, докато се настаняваше. Наемникът остана прав зад нея.

— Бих предпочел придружителят ви да остане отвън — повдигна вежда Едгар.

— Предвид случилото се, не отивам никъде без Торгар — каза лейди Кинън.

Инграм не задълба в темата: имаше да обсъжда далеч по-важни неща.

— С оглед на агресивното ви отношение към моите разследвания, трябва да призная, че съм изненадан от идването ви. — Лорд Мърбанд отново зае мястото си.

— Нещастно стечение на обстоятелствата, уверявам ви. Това е една от причините да разговарям с вас. Стражителя действително се беше укрив в дома ми, но понастоящем не се намира там. Алиса Гемкрофт го бе довела от Велдарен; нейната наемничка го е освободила от тъмницата ви.

— Така ли? — Инграм разсъждаваше трескаво. Един от първенците на Трифектата да помага на издирван престъпник? Каква по-добра възможност да поореже негодниците. — В такъв случай трябва да я предадете веднага.

— Бих, но тя избяга. Не зная къде...

— Милорд, принцеса Лариса и придружителите ѝ са тук — обяви един слуга. Миг по-късно елфите се появиха. Този път Едгар и Инграм останаха седнали: беше им омръзнало да се отнасят към елфите с подобна почит. Само Мадлин се надигна, и то символично.

— Добре дошли — студено каза Инграм. — За нас е удоволствие отново да споделяме присъствието ви.

— Същото се отнася и за нас — отвърна (и на лъжата) Лариса. Посланик Гревен се настани от лявата ѝ страна, а Силдур зае мястото

край дясната ѝ ръка.

Инграм изпитваше известна симпатия към посланика. На моменти той говореше разумно. А Силдур изглеждаше готов да се впусне в битка още в този миг — единствено присъствието на принцесата го спираше. Зад тримата елфи се бяха настанили двама телохранители, въоръжени с дълги украсени кинжали. За тяхното присъствие Инграм не каза нищо.

Лорд Мърбанд се постара да не мисли за Стражителя. Подир приключването на срещата щеше да продължи разговора си с Мадлин, за да научи повече за намесата на Алиса и бягството ѝ.

Почти непосредствено подир това изникна Улрих Блекуотър, този път придружаван от брат си — поредната изненада. При влизането си двамата се поклониха, а после се настаниха срещу елфите. Инграм поздрави и тях със същата студенина. В един момент остроухите щяха да поемат към дома и да напуснат града му. Същото не важеше за братя Блекуотър.

— От името на съпруга си ли ще говорите? — попита Лариса, забелязала присъствието на Мадлин.

— Съпругът ми е мъртъв. Ще говоря от свое име.

— Извинения и съболезнования — каза принцесата.

— Всички скърбим — каза настаняващият се Улрих. Йор найсетне се появи и зае мястото си до Инграм. — Случилото се бе непростимо, но се радвам да видя, че оставате силна.

Лорд Мърбанд не обърна внимание на думите му. Оставаше да пристигне единствено Алиса, но казаното от Мадлин бе достатъчно да предположи, че лейди Гемкрофт няма да вземе участие в остатъка от преговорите.

— Благодаря на всички ви, че дойдохте — поде Инграм и се изправи. Останалите утихнаха. — Ще започна с мрачните вестии, които получих тази сутрин. Преди два дни двадесет и трима дървари са били избити. Телата им са били захвърлени близо до родното им село. Двадесет и трима. Предполагам всички разбирате гнева ми заради станалото. Животът на всеки жител на Рамерата е моя отговорност. Тези убийства представляват обида към мен самия.

— Всички жители на околните села са запознати с рисковете, които навлизането в нашите земи крие — каза Силдур. Намесата му прекъсна посланика, който бе започнал да се извинява. — Ако

казваното от вас е истина, тези дървосекачи трябва да винят единствено себе си.

— Да, само те са виновни за стрелите, които сами са полетели към телата им — заяви Едгар, подбелвайки очи. — Без начин за препитание те ще умрат.

— Приравнявате ни към касапи — каза Гревен. — Нашата земя е независима. Стига да желаем, можем да затворим границите ѝ. Вие самите сте правили това.

— Само във време на война — отбеляза Йор. Думите му хвърлиха хладна сянка върху масата.

— Не сме дошли тук по тази причина. — Лариса се намести в креслото си. — Желая да избегнем конфликт, в противен случай не бихме напускали Келасар. Нашата цел не е да предизвикваме дразги в града ви.

Преди някой да е успял да продължи, Улрих избухна в смях. Неочакваната му постъпка накара всички присъстващи да се обърнат към него.

— Не сте дошли с такава цел? — попита търговецът, усмихнат изключително широко. — Интересни думи от прикриващите издирван убиец.

Елфите застинаха. За момент Инграм се вторачи в него.

— Какво имате предвид? — бавно попита лорд Инграм. — Осъзнавате ли какво казахте току-що?

— Казах това, което видях със собствените си очи. — Улрих самодоволно се отпусна в стола си. — Стражителя, когото възнамерявахте да бесите, избяга при елфите заедно с Алиса. Двамата бяха приети.

Инграм бе разкъсван между паника и гняв. Ако обвиненията бяха истина, подобна постъпка не можеше да остане ненаказана. Репутацията му го налагаше. Но пък това би означавало война. Война, която те не можеха да спечелят без бърза и значителна помощ от страна на краля.

— Защо им е на елфите да помагат на Алиса? — попита Едгар. До този момент самите обвинени нямаха намерение да обясняват сами.

— Защото тя им предостави място да отседнат — каза Мадлин. — Моят съпруг също знаеше.

Това се оказа последният пирон в ковчега. Всички погледи се насочиха към Лариса. Тя сдържаше гнева си, макар че блестящата ѝ фасада започваше да се пропуква.

— Дължите обяснение — подкани Инграм.

— Това, което чухте, е истина — заговори елфическата принцеса. — Но ние не ѝ предложихме укритие, защото не искахме да рискуваме заслужения ви гняв. Отпратихме я. Не знаем къде е сега.

— Отпратили сте я? — каза Мадлин. — Тя сигурно е побесняла.

Принцесата погледна към нея и кимна. Улрих аплодира, одобряващ представлението.

— Отлично — каза той. — Все пак се надявам, че няма да се разсърдите на съмненията ни. Затова се погрижихме да вземем съответните мерки.

Сърцето на Инграм трепна в лошо предчувствие. Стърлинг Блекуотър скръсти ръце и леко се приведе напред.

— В този момент — заговори той, обърнат право към Лариса — над сто души, верни на мен и Ейнджълпорт, са заобиколили домовете и стаите, които Алиса Гемкрофт е приготвила за вас. Хората ми не са получили заповед да убиват; ще извадят оръжие само в отбрана. Целта им е единствено да се уверят, че Алиса и Стражителя действително не се укриват при вас. Сигурен съм, че останалите елфи от делегацията ви няма да имат нищо против?

Долната устна на Лариса започна да потрепва.

— Не съм сигурна, че те биха реагирали добре на подобна проява.

— Изключително жалко — рече Стърлинг. — Особено като вземем предвид настоящото настроение в града. Алиса и Стражителя по никакъв начин не ви касаят. Нима елфите биха попречили на търсенето на осъден на смърт беглец?

Инграм се вкопчи в масата, за да извлече опора от твърдината ѝ. Осъзнаваше, че присъства на зараждането на война, която Търговските лордове бяха разпалили красиво. А той не можеше да ги спре, защото тогава щеше да изглежда слаб в очите на поданиците си и да предостави на търговците силната роля. Всичко се обръщаше против него. Той просто бе искал няколко акра земя, от които селяните му да секат дърва спокойно. А също и възможността заслужено да натрие носовите на елфите. Нима това бе толкова непростимо?

— Днешната среща приключи — каза Лариса. Тя и спътниците ѝ се надигнаха. — Ще се завърнем в квартирите си, за да се убедим, че останалите ни сънародници са в безопасност.

— На ваше място не бих излизал точно сега — подметна Улрих. — Улиците са опасни за всички.

Силдур потупа дръжката на меча си.

— Ние не се боим — каза елфът. Без да се поклонят или сбогуват, той и останалите четирима напуснаха залата, изпроводени от подигравателния смях на Улрих.

Щом вратата се затвори след тях, Инграм се обърна към братята Блекуотър и с все сила стовари пестници върху масата.

— Защо сторихте това? — ревна той.

— Вие самият винаги сте изразявали недоволството си от тяхната намеса — рече Стърлинг. — А сега, когато те приютяват убиец, заплашил живота ви, вие омеквате? Нима сте забравили как Стражителя се е промъкнал в стаята ви, за да ви убие? Всички знаем, че елфите го укриват. Тази им постъпка представлява одобрение на покушението му срещу вас. Може би дори акт на война. И като стана дума за това... — Братята се изправиха и се поклониха. — Трябва да проверим как протича търсенето. Уверен съм, че до сблъсъци не се е стигнало. Все пак елфите не желаят да се стига до това.

— Не, разбира се — намигна Улрих на излизане.

Инграм видя Мадлин да се обръща към наемника си и да му прошепва нещо. Подир това тя също се изправи.

— Преди края на деня не бихме могли да определим каквото и да било — каза вдовицата и направи реверанс. — Ако казаното от Улрих е истина, бих искала да се оттегля зад стените на дома си колкото се може по-скоро.

Мърбанд и двамата му благородници останаха сами.

— Какво стана току-що? — промърмори той, клатещ глава.

— Меко казано, с нас е свършено. — Едгар се облегна назад, загледан в тавана.

— Все още не е сигурно, че ще се стигне до най-лошото — възрази Йор.

— Сигурно е — настоя Едгар.

Инграм отново поклати глава. Достатъчно бе търпял.

— Изпратете вестonosци. Нека всичките ви войници да поемат към града. Кажете, че е потушаване на безредици.

— А сигурен ли си, че има безредици? — осведоми се Йор.

В отговор Мърбанд ги поведе към входа на дома си. От стълбите можаха да видят, че от две различни места вече се издига дим.

— Да. Сигурен съм.

Лариса мразеше този град. В него нямаше нищо красиво и естествено. Улиците бяха прави, домовете приличаха на кутии, а настилката усърдно не допускаше и една тревичка. Нощем светлината на факли и лампи задушаваше блясъка на звездите. Сега повече от всякога тя копнееше за гората. Градът, разгърнат около подножието на хълма, изглеждаше разгневен и противен. Всеки поглед, насочен към тях, гореше от омраза.

И петимата елфи бяха въоръжени, включително Лариса. Принцесата не се боеше от втурнали се насреща ѝ случайни хулигани. Човеците бяха опасни единствено в тълпи. А дори и тогава те само бяха хвърляли камъни. Страхливци. Дори бесните кучета бяха за предпочитане пред жителите на Ейнджълпорт. Животните поне се впускаха открито.

— Може би трябва да останем тук, докато нещата се успокоят — предложи Гревен. Но Лариса не искаше и да чуе.

— Този човек е обгърнато в коприна прасе — каза принцесата. — Няма да остана под неговия покрив, нито ще треперя из улиците му. Трябва да узнаем случилото се с нашите приятели. Не бихме останали достойни за благословията на Селестия, ако се крием в човешки дом, докато те се излагат на опасност.

В началото нещата изглеждаха сравнително спокойни, а жителите на града изглеждаха не по-агресивни от нормалното. Ако не беше димът, издигащ се в далечината, Лариса лесно би могла да предположи, че братята Блекуотър са излъгали. Едва при достигането на първата вътрешна порта принцесата видя следите от бунт.

От улицата долитаха писъци и скандирания. Струпалите се войници поглеждаха плахо изпод шлемовете си. Недалеч от тях се бяха събрали дрипави човеци.

— Избрали сте лош момент — каза един от войниците, докато Лариса и придружителите ѝ започнаха да си проправят път през тълпата. — На ваше място бих поел обратно, милейди.

— Какво става? — попита Гревен.

— На какво ви прилича? Нещо е разпалило бунт на север. И бързо се разраства. Видях поне две части да се отправят натам, но не и да се връщат. Ако продължите, ще навлезете сред опасните зони.

— Нека се опитат — каза Силдур и изтегли меча си. Войникът се намръщи още повече.

— Оголените оръжия не са добра идея. Повярвайте ми, сър, не бихте искали сганта да надуши кръв. Върнете се в дома на лорд Инграм. Там нищо няма да ви заплаши.

— Не можем да останем настрана, докато тълпа разкъсва сънародниците ни — каза Лариса. — Пуснете ни.

— И нека Селестия бди над всички ни — промърмори Гревен.

Войниците се отдръпнаха встрани и им направиха път. Улиците отвъд портата бяха необичайно пуссти. Изглежда онези, които не възнамеряваха да опожаряват и рушат, се бяха скрили.

Водени от Силдур, елфите се отправиха към квартирите си. По пътя край тях притича момче с окървавен нос. От една двуетажна постройка се издигаше дим. Много от магазините бяха с изпотрошени врати. Насреща им изникнаха трима, понесли факли. Забелязали елфите, те веднага свиха встрани.

Лариса не разбираше разсъжденията на хората. Разгневени от случилото се с техни събратя, те насочваха гнева си към собствените си домове и улици. Но пък това бе за предпочитане пред алтернативата.

— Може би сме допуснали грешка в желанието си да търсим смислен диалог с тях — каза Гревен. От неговите уста това представляваше сериозно обвинение. Посланикът определено бе един от малцината елфи, които не желяеха война. Но сега принцесата бе уверена, че дори Гревен вече не се надява на мир.

Виковете се усилиха. От друга уличка изникна голяма група. Само неколцина от хората стискаха оръжия, останалите размахваха главни или юмруци. Ръката на Лариса се отпусна върху украсения кинжал върху колана ѝ. Останалите елфи също посегнаха към оръжията.

— Убийци! — кресна един от жителите. Останалите подеха вика му. — Езичници! Вървете си! Вървете си!

Те бяха около петнадесет, недостатъчно, за да извлекат храброст от численото си превъзходство. При приближаването на петимата елфи човечите се разпръснаха встрани, където продължиха да ругаят и крещят. Лариса не им обръщаше внимание. Нима неколцина невежи бедняци можеха да изрекат нещо, което да има значение? Придружителите ѝ трябваше само да повдигнат оръжия, за да ги задържат настрана.

— Все още ни остава много път — рече Гревен. Крецящите поеха подире им.

— Тогава трябва да побързаме — отвърна принцесата.

На следващата пресечка те се натъкнаха на истинската тълпа. Този път Лариса изпита страх.

Струпалите се бяха най-малко стотина. Въздухът над тях трептеше от дима на факлите им. С радостни викове неколцина от тях разбиха вратата на една къща, в която се укриваше елф — поне така твърдяха крясъците им.

В началото Лариса и придружителите ѝ останаха незабелязани, но това бързо се промени. Вестта се разпространи за секунди. Тълпата се извърна към тях, усилила крясъците си.

— Не показвайте страх — каза Лариса.

— И не спирайте, каквото и да става — нареди Силдур.

В началото събраните отстъпваха. Когато елфите напреднаха до средата на пълчището, отдръпвалите се пристъпиха напред. Петимата се оказаха сред оглушителна ненавист.

Тогава последва и първият удар. Той бе нанесен от невъоръжена ръка — младеж, замахнал с юмрук. Силдур избегна замаха, а после с опитно движение отсече пръстите му. Те изпаднаха на улицата; от посечената ръка бликна кръв. Ожесточеният вой стана почти оглушителен.

— Проправете път! — извика Лариса на елфически.

Единствено изненадващата атака спаси елфите. Те се хвърлиха напред и с лекота разкъсаха тълпата, защото насреща им нямаше брони. Двамата телохранители непрекъснато размахваха мечове и не позволяваха преследване.

Някои от човеците побягнаха. Но имаше и мнозина, които жадуваха за кръв: те продължаваха да се стичат напред. Гревен посече петима, убивайки трима от тях, и се обърна към Лариса, за да я изведе през образувалата се пролука.

Преди принцесата да е успяла да го последва, над тридесетима скочиха към нея и я откъснаха от посланика.

С кинжала си тя би могла да убие всеки противник, изправил се насреща ѝ, но не и толкова множество. Ударът ѝ действително отне живота на първия, посмял да се приближи, но останалите се нахвърлиха към нея.

Не ѝ оставаше друго, освен да побегне в друга посока. Но и въпросната посока се оказа препречена. Пред нея се сражаваше Силдур, опрял гръб до един от телохранителите ѝ. Около тях лежаха множество трупове, но това не спираше човеците. Пред очите ѝ един от тях скочи към острието на Силдур. Мечът го прониза, но остана вклинен в тялото му. Елфът не можа да се защити от останалите, които се хвърлиха отгоре му.

Хвърлянето им освободи пътя към уличка, в която Лариса се стрелна. Колкото и да ѝ се искаше, знаеше, че няма да може да забрави Силдуrowото лице, премазвано от огромен човешки ботуш.

Трима се хвърлиха да ѝ препречат пътя, но не можеха да се мерят с бързината ѝ. Украшената с изумруди и кръв рокля прелетя край тях. Острието на кинжал посече гърлото на най-близкия.

Ревът на тълпата заглъхна зад нея. Може би и други се бяха впуснали да я преследват, но не бяха успели да я настигнат.

Без да се замисля за посоката, в която се е отправила, Лариса продължаваше да бяга. В момента желанието ѝ съвпаднаше с волята на местните жители — искаше да се махне от това гнездо на омраза, ярост и невежество. Ако зависеше от нея, тя би го изравнила със земята. Изглеждаше, че човеците сами са склонни да изпълнят това ѝ желание.

Най-накрая тя забави ход, за да си поеме дъх. По страните ѝ се стичаха сълзи, но тя нямаше да позволи на скръбта да я надвие. Такъв ли край заслужаваха Силдур, Гревен и приятелите ѝ? За такъв край ли бяха живели стотици години?

— Проклети човеци — прошепна тя и обърса сълза. — Дано се продъните в бездната, която вашите богове са създали.

Нещо тежко се стовари върху тила ѝ. Принцесата залитна напред, но успя да се подпре на ръце. Нечия ръка я сграбчи за косата и стовари челото ѝ в земята. Пред очите ѝ избухна светлина. От внезапното замайване ѝ се повдигна. Макар и вцепенена, тя се опита да се обърне, но се оказа притисната. Качулка бе пристегната над главата ѝ.

Дебелият плат я задушаваше и не пропускаше никаква светлина.

Върху ѝ започнаха да се сипят удари. Всеки път, когато принцесата се опиташе да проплаче, нападателят я биеше по-силно. Тя се бореше замаяно.

— Това се случва с онези, които обръщат гръб на приятелите си — прошепна нападателят в отговор на писъка ѝ.

Ожесточена болка прониза ребрата ѝ. Под нея започна да се разлива кръв. Макар че нападателят си беше отишъл, тя не можеше да помръдне. Крайниците ѝ не притежаваха сила. Все по-трудно ѝ ставаше да диша.

Оставаше ѝ единствено да плаче.

Допирът до рамото ѝ я накара да изкрещи отново. Но това не се оказа нападателят ѝ. Качулката напусна главата ѝ. Гревен коленичеше над нея; дрехите му бяха покрити с кръв.

— Лежете спокойно — каза той и притисна ръце над раната ѝ. — Дишайте бавно. Няма да ви оставя да умрете.

Трепереща, тя кимна. И тогава видя очертанията, оставени със собствената ѝ кръв. Знакът не ѝ говореше нищо, но тя никога нямаше да го забрави: виращо се насреща ѝ око.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Седнал на покрива на храма, Хаерн се взираше в града сред стичащия се дъжд. Капките попиваха в дрехите му и се стичаха сред косата му. Гъстите облаци му напомняха за нощ, а нощта донасяше спокойствие. Може би дъждът щеше да отмие насилието от изминалите три дни.

Хаерн бе наблюдавал разрастването на бунтовете, но не бе направил нищо, за да ги спре. Какво би могъл да стори срещу такива тълпи? Да ги избие?

Поне десетина елфи бяха погинали. Освен това непрекъснато се носеха слухове за елфическата принцеса. В началото те бяха нашепвали смъртта ѝ, но впоследствие из кръчмите бе започнало да се говори, че тя е оцеляла. Лесно можеше да се види накъде отиват нещата. Бунтуващите се оправдаваха постъпките си със стотиците, погинали от елфически стрели. Но това нямаше да има значение. Освен ако не настъпеше някаква промяна, драстична промяна, между човеци и елфи щеше да избухне война.

Блесна мълния, за момент заляла със светлина пристанището. Може би Привидението имаше право да изказва желание за пълното разрушаване на града.

Острото дрънчене на звънец привлече вниманието му на юг. Патрулите на градската стража бяха започнали да носят сребърни звънчета, за да оповестяват присъствието си, а също и предстоящото изричане на съобщения. През по-голямата част от времето тези съобщения касаеха поредните обесвания. Лорд Инграм непрекъснато екзекутираше бунтовниците — както за да успокои града, така и да покаже на елфите своето неодобрение към случващото се. Но до този момент действията му не оказваха ефект върху нито една от двете страни.

Преминаването на патрула обещаващо нещо необичайно, накарало Хаерн да се спусне на улицата и да последва войниците:

възнаграждение. Съобщението приканваше всички заинтересувани да се отправят към площада.

На въпросното място все още се издигаха бесилките. Сега върху платформата стоеше глашатай, който се мръщеше на дъжда и се стараеше да опази някакъв свитък под наметалото си. Пред него се бяха събрали неколцина — облеклото им позволяваше определянето им като наемници. Имаше и шепа любопитни граждани, присламчили се от интерес за клюки.

— За какво иде реч? — обърна се Хаерн към един от гражданите.

— Още не са казали — отвърна запитаният и се почеса по врата.
— Но ми се струва, че предлагат голяма награда, така че трябва да става дума за нещо значимо.

— Явно.

От двете страни на платформата храбро димяха факли, но се предадоха под внезапно изникнал вихър. Глашатаят изруга, а сетне, изнервен, извади свитъка, разгърна го и започна да крещи с цяло гърло:

— След като събра достатъчни доказателства, лорд Инграм Мърбанд обявява Алиса Гемкрофт за враг на елфите и Ейнджълпорт и я обвинява в гнусната атака над Лариса Синистел. Лорд Инграм е склонен да предостави за вечно ползване двадесет акра от земите си на онзи, който предаде Алиса на градската стража, жива. Още десет акра очакват онзи, който залови и предаде Стражителя, служещ на Алиса, повдигнал ръка срещу лорд Мърбанд и замесен в атаката над Лариса Синистел. Представянето на трупа му също би било достатъчно за наградата. Така нарежда нашият покровител. Нека боговете пазят името му.

Хаерн се вцепени. Що за лудост бе това? Той побърза да се слее с мрака и се затича обратно към храма. Лоугън го чакаше край вратата, за да му подаде сухо наметало.

— Дъждът намалява ли? — попита младежът.

— Няма изгледи — отвърна Хаерн и се огледа. Алиса седеше на една от предните пейки. До нея лежеше омотаната Зуса, която спеше. Лоугън се отправи да чисти подиума и олтара, а Алиса кимна в приветствие:

— Конвулсиите й спряха. Мисля, че отровите най-сетне напускат тялото й.

Настанилият се до нея Хаерн кимна разсеяно. Вестите, които носеше, не му позволиха да се зарадва.

— Инграм току-що предложи двадесет акра земя в замяна на залавянето ти.

Лейди Гемкрофт ограничи реакцията си до стискане на зъби.

— Не съм изненадана. Очаквах, че Мадлин ще открие начин да се обърне срещу мен.

Хаерн поклати глава. Беше му трудно да сдържа гнева си.

— Не е тя, а Лариса. Мърбанд твърди, че ти си била отговорна за атаката над нея.

— Но защо... Нима тя мисли, че бих отвърнала по такъв начин...

— Изглежда е така. Освен това аз съм обвинен като пряк извършител. За мен също предлагат награда.

Алиса го погледна стреснато и инстинктивно хвана ръката на Зуса.

— Какво ще правим? — попита тя. Гласът ѝ бе спаднал до шепот. — Какво бихме могли да направим?

Хаерн поклати глава.

— Това не е град, а блато. Да си вървим. Забрави Привидението. Във Велдарен ще останеш в безопасност от лудостта на Мадлин и войниците на Инграм. Нека Ейнджълпорт посрещне заслужената си съдба.

— Дори и ако въпросната съдба е война?

— Каквото и да сторим, война ще има! Не виждаш ли как всички търчат към нея с разтворени обятия? Или мислиш, че ще успеем да убедим елфите да забравят гълпите, линчували техни близки? Мислиш ли, че ще накараме Търговските лордове да изоставят алчността си? Че ще успеем да убедим Инграм да обуздае гордостта си и да подкрепи елфите?

— Трябва да направим нещо! — Алиса се надигна. Гневът не ѝ позволяваше да остане неподвижна. — Няма да позволя в Рамерата да избухне хаос. Хиляди ще умрат. Обяви ме за алчна, ако предпочиташ, но аз няма да изгубя корабите и обработваемите земи. Една война тук би нанесла непоправими щети на Трифектата, която и без това е достатъчно отслабена. Ние допринесохме за тази ситуация, ние трябва да я загладим. Сега мисли! Защо Лариса или Инграм биха помислили, че вината е твоя?

— Знакът — рече Зуса и се раздвижи. — А крясъците ви никак не помагат за главоболието ми.

Първата ѝ дума вледени сърцето на Хаерн.

— Привидението — каза той. — Привидението искаше да разпали тукашния конфликт до крайност. Нападението над принцесата е било поредната отлична възможност.

Алиса бе започнала да се суети над Зуса, която я прогони.

— Той е нападал елфи и преди — продължи безликата. — Трябва да го намериш, Хаерн. Предай го на елфите. Нека изтръгнат признание. Ако изчистим името на Алиса, имаме шанс да спрем всичко това.

Изречено така, всичко изглеждаше много просто, но в действителност не беше. Намирането на Привидението бе почти невъзможно, а надвиването му...

— Ами ти? — попита Стражителя. Стараеше се да не позволява на нервите да го обземат.

— Търговците стигнаха прекалено далеч — отвърна Зуса. — Трябва да ги накараме да се страхуват от нас, да се страхуват от ориста, която ги очаква, ако тласнат Ейнджълпорт към война.

Тя се изправи. Но Алиса я накара да седне обратно на пейката. Безликата не можа да се възпротиви.

— Още си прекалено слаба. Почини си още един ден. Тук сме в безопасност.

— Може ли градът да почака още един ден?

Хаерн се навъси и пробно раздвижи ръка. Нол бе изцелил рамото му и това му позволяваше да се сражава с пълна сила. Може би градът можеше да почака, търговците също, но Привидението...

— Ще го открия. Дори ако ми се наложи да преобърна целия град.

Обещанието бе малко пресилено, защото градът бе огромен. Но той имаше усещането, че Привидението няма да се крие, а ще позволи откриването си: все още му предстоеше да получи окончателен отговор на въпроса си.

Самият Хаерн не бе сигурен в отговора. Част от него все още искаше да се присъедини. Но ако искаше да запази мира и изчисти името си, трябваше да надвие Привидението.

Той загреба шепа монети от джоба на Алиса и се отправи към вратата.

— Къде отиваш? — попита тя.

— Да си купя нови мечове.

Посланик Гревен изчакваше извън града — на същото място, където Еравон бе намерил смъртта си. Този път нямаше шатра, само малко огнище, което да указва местоположението му. Дъждът бе спрял, но облаците не се бяха отдръпнали: много скоро валежът щеше да продължи.

Отминаващите часове не успяваха да досегнат търпението му. Най-сетне очакваният гост се присъедини към огъня му.

— Добре дошъл, разузнавачо — приветства го Гревен. — Къде е великолепият ти кон?

— Боях се, че Соновин би привлякъл прекалено много внимание. — Другият елф се поклони ниско. Той имаше дълга кестенява коса, внимателно сплетена, за да не пречи на погледа му. Дрехите му бяха в зелено и кафяво.

По време на придвижването си той не бе издал никакъв звук; дори стръкчетата трева не обръщаха внимание на стъпките му. Той се казваше Диредон, най-добрият разузнавач на келасарските елфи. На гърба му бе окачен огромен лък. Уменията му на стрелец бяха легендарни.

— Радвам се, че дойде — каза Гревен — В последно време насието в града се увеличава. Нуждая се от уменията ти.

— Самият аз също чух. Къде е Лариса сега?

— Тайно я изведохме от града. Середон ѝ нареди да се завърне в Келасар. Така е най-добре. Аз ще остана да водя преговорите. Което ни отвежда към същинския въпрос, заради който те повиках.

Двамата бяха седнали един срещу друг от двете страни на огъня, върху трева, която Гревен внимателно бе изсушил по време на чакането. Той предложи на госта си парче пита, намазано с масло, но другият елф отказа:

— Не обичам човешката храна.

— Аз започнах да свиквам с нея.

Диредон погледна към града, издигащ се в далечината. Неговият остър поглед различаваше неща, които оставаха скрити дори и за Гревен.

— Не съм дошъл сам — каза разузнавачът. — Мнозина от сънародниците ни също са тук. Не е трудно да отгатнеш намеренията им. Вече сме започнали да се промъкваме в града. До края на седмицата ще разполагаме с двеста елфи, прикрити сред тях. Случилото се породило огромен отклик.

— Това е и причината да се обърна към теб. — Въпреки думите си, Гревен остави храната си недокосната. — Моята позиция е да говоря от името на народа си, който е обединен от желанието за война. Правя всичко по силите си, но подир атаката над Лариса не смея дори да повдигна въпроса за мир.

— Тогава защо си ме призовал?

— Защото ти си различен. Прекарал си цяло столетие сред орки, вълци и човеци. Ако сред народа ни има някой, който познава света и комуто бих могъл да имам доверие, то това си ти.

Диредон скръсти ръце.

— Не изпитвам приятелски чувства към хората. Но една война срещу Ейнджълпорт би била глупост. Ние трябва да се намираме над отмъщението и гордостта, а именно това насочва мнозина от народа ни. Ако има нещо, с което бих могъл да предотвратя подобна лудост, слушам те.

Гревен се усмихна.

— Лорд Инграм се изказва заплашително, но не мисля, че в действителност желае война. Той е страхливец, който се бои от нас. Направи всичко по силите си, за да ни умилостави, и определи голяма награда за онези, които смята за отговорни. Така той иска да покаже, че не е замесен. Но аз не се доверявам на възнагражденията и войниците му. Доверявам се на теб, Диредон. Ако ти заловиш отговорните за атаката над Лариса и докажеш, че те са действали сами, възможно е да имаме шанс. Все още ще остават Търговските лордове, но мисля, че Инграм започва да се бои и от тях. Възможно е да изникне разрешение. Във всеки случай трябва да подхождаме към проблемите си един по един.

— Знаеш ли кой е отговорен? — попита Диредон. — Аз съм чувал само слухове...

— Уверен съм, че Алиса Гемкрофт е издала нареждането. С ушите си чух яростта ѝ, когато отказахме да я приютим. — Посланикът му подаде малко парче пергамент, върху което бе скицирал лицето на жената. — В момента тя се укрива някъде в града. Заедно с човека, който е извършил самото дело.

— Кой е той? Сигурен ли си във вината му?

— Познавам обстоятелствата отблизо. Той е известен като Стражителя, убиец от Велдарен, доведен от Алиса. Отвореното око е неговият символ, който той бе оставил и край ранената ни принцеса. И не само това: проявил е достатъчна арогантност, за да ѝ намекне за причината на нападението.

— И как изглежда този... Стражител?

Гревен му подаде второ парче пергамент.

— Схематично е, но това е най-доброто, което бих могъл да ти предложа. Той е опитен, необичайно опитен за човек. Не го подценявай. В негово лице е възможно да откриеш достоен противник.

— Него къде да го търся? — Диредон прибра и двете скици в торбичка на колана си.

— Откриеш ли Алиса, ще откриеш и него. Той я защитава, може би защото тя го е наела. А може би двамата са любовници. Няма значение. Ако не го намериш при Алиса, той сам ще дойде при теб, за да ѝ помогне.

— Ще се постарая. Но ще се наложи да се движа преоблечен. Това ще забави нещата.

— Постарай се да не се бавиш. — Гревен се надигна. — Помни, че правя всичко това за Келасар. Вече разбирам, че не бива да отстъпваме на човеците и един лакът земя. Веднъж вкусили власт, те се пристрастяват към нея. Но и не бива да позволяваме избухването на война, която не сме готови да спечелим.

— Възможно е войната да се окаже неизбежна.

Гревен се усмихна с блеснали очи.

— Сред земите на човеците всичко е възможно, Диредон. Доведи ми Алиса и Стражителя, а аз ще се погрижа за останалото.

Другият елф кимна и отново се обърна към града.

— Може да ми се наложи да убивам, за да успея.

— Нашата кауза е справедлива. Селестия ще прояви разбиране. Малцината, които ще убиеш, бледнеят пред хилядите, които ще

спасиш. Помни, ако се натъкнеш на прикритите ни братя, запази възложението си в тайна. Те вече са взели решение и не биха приели опита за мир.

— Разбирам. Нека Селестия бди над вас, посланико.

— И над теб.

Диредон угаси огъня с крак и се отправи към града. Гревен остана загледан зад него. Не бе сигурен, че е взел правилното решение. В крайна сметка сви рамене и прецени, че рискът си заслужава.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Потиснат, Хаерн се върна в храма малко преди зазоряване. Той бе претърсил града, но никъде не бе открил Привидението. Единствено бе успял да предотврати две кражби и едно изнасилване, без да убива.

Поне дъждът бе престанал. И метежите не се бяха възобновили.

Пред вратата той се натъкна на излизация Лоугън, който се сепна от появата му.

— Излизаш ли? — попита Хаерн.

— Възложения — отвърна юношата и бързо се отдалечи.

Вътре той завари Алиса да спи върху една от пейките; Зуса седеше до нея и му кимна. Хаерн отвърна на поздрава ѝ. Докато се настаняваше, в помещението изникна Нол.

— Най-сетне се върна — рече свещеникът.

— Да — тихо отвърна Хаерн, за да не събуди Алиса. — Макар че напразно обикалях цяла нощ.

— Ела да поспиш върху моето легло — предложи жрецът. — То е по-меко от пейките, а в момента няма да ми трябва.

Хаерн не искаше да пречи на свещенослужителя, особено предвид гостоприемството, което последният им бе оказал през последните дни. И все пак дървените пейки никак не бяха подходящи за спане, дори и отчасти обгърнати с одеяла. Затова младият мъж свали мечовете си, дръпна качулката си и се отпрати към стаята. Тя бе малка, но матракът на кревата бе мек, пухен, което представляваше достатъчно оправдание. Допирът му представляваше истинско блаженство сред часовете дебнене из покривите.

— Съжалявам за скромните условия — каза свещеникът, заел се да разчиства бюрото си. — Сигурно във Велдарен си свикнал на много по-добро. Виждал ли си тамошния ни храм?

Приседнал върху леглото, Хаерн постави мечовете си в ъгъла и остави новото си наметало върху тях.

— Няколко пъти — отвърна той, сритващ ботушите си. — Хубава сграда.

— Хубава? — Жрецът се усмихна. — Меко казано хубава. Огромни колони, мраморни стени. Чух, че били поставили цветни прозорци, за да може влизащата вътре светлина да се оцветява като дъга.

За контраст той посочи към дървените стени на тукашното светилище и голия под.

— Уви, аз трябва да се задоволявам с малко.

— Да разбирам, че в Ейнджълпорт няма щедри дарения? — попита Хаерн и се отпусна върху леглото, при което гърбът му изпука няколко пъти.

— Мисля, че бедните и богатите са еднакви във всеки град, Хаерн, поне когато стане въпрос за дарения. Иначе си прав, търговията и работата са по-важни от боговете за тукашните жители. Всеки шести ден провеждам служба. Даренията, които получавам, стигат единствено за изхранването ни и да удържаме най-настоятелните кредитори. Може би аз не съм достатъчно вдъхновяващ. Единствено мога да се утешавам с мисълта, че присъствието на Карак тук е също тъй слабо.

— Поне това е добра новина. Благодаря ти за леглото.

— Няма за какво. Сега ще те оставя да си почиваш.

Свещеникът угаси фенера и затвори вратата, изпълвайки помещението с мрак. Тъй като сметна, че стаята е прекалено задушна, Хаерн свали ризата си и я захвърли в същия ъгъл като мечовете. И затвори очи, но тогава дверта проскърца отново.

— Наред ли е всичко? — попита той.

— Бих искала да се присъединя към теб, ако нямаш нищо против — отвърна Зуса.

Той се навъси.

— Вече е утро.

— Не можах да заспя. Но сега съм уморена. Ако ще ти преча, ще се вър...

— Няма. Леглото е достатъчно голямо.

Хаерн се обърна с гръб и се отмести към края на леглото. Гърбът на безликата докосна неговия.

— Печална двойка сме — прошепна тя.

Събеседникът ѝ се засмя.

— Определено. Поне сега няма нужда да се преструваме. Може би така е най-добре. Не мисля, че бяхме добри.

За момент жената замълча. Хаерн се постара да се съсредоточи върху дишането си, а не върху допира на кожата ѝ.

— Не си открил нищо, нали? — тихо попита Зуса.

— Нищо.

— Предположих. Боя се, че ние сме само марионетки в този фарс.

Тя се размърда край него и го обгърна с ръце, а лицето ѝ се допря до врата му. Хаерн неволно се напрегна. Внезапната близост го бе изпълнила почти с подобие на ужас. Какво искаше тя от него? И дали, помисли си той, спомнил си лицето на Делисия, дали имаше право да ѝ го даде?

— Не съм дошла за това — рече Зуса, отгатнала мислите му. — Животът ми е самотен, Хаерн. Последния път, когато легнах с мъж, бях прогонена сред безликите. Позволи ми да се насладя на близостта ти и да зная, че не искаш нищо в замяна.

Хаерн се засрами от мисълта си, затвори очи и се отпусна. Усещането бе странно, но приятно. Петте дълги години, прекарани из улиците на Велдарен, му позволяваха да съчувства на болката ѝ. Самотата бе жесток звяр, чиито белези Хаерн бе чувствал дори и в кулата сред наемниците Есхатон.

Двамата със Зуса много си приличаха.

С тази мисъл той се унесе, отпуснал ръце върху нейните. Сънят му бе спокоен, но не продължи дълго.

— Хаерн?

Притесненият ѝ тон веднага отстрани сънливостта му. Той веднага се надигна и осъзна, че лежи сам. Зуса бе приклепнала край вратата и я бе открехнала съвсем леко.

— Какво става?

— Облечи се и пригответи оръжията си — каза тя и отново затвори. Говореше съвсем тихо. — Боя се, че сме били предадени.

— Предадени? — По това време той бе нахлузил ризата и наметалото. Кинжалите на Зуса извънтяха тихо при изтеглянето.

— Да, предадени. Тежко на този град, където дори хората на вярата са неверни.

Докато пристягаше колана си, Стражителя долови приглушен звук. При второто му долитане той успя и да го различи. Това го сепна. Около храма крещяха гласове.

— Алиса? — попита той.

— Мъртва или спи, доколкото можах да видя. Трябва да бързаме.

Вратата отново бе открената за миг. Неочаквано чифт устни изникнаха пред лицето му. Отне му цяла секунда да реагира и отвърне на целувката.

— Не умирай — прошепна Зуса в ухото му. — По-натам може да ти покажа защо жреците на Карак ме направиха една от безликите.

Хаерн се засмя и си сложи качулката.

— Да вървим.

Двамата изскочиха в залата, изтеглили оръжия. Хаерн се нуждаеше само от миг, за да огледа обстановката. Не видя очакваното. Алиса лежеше неподвижно върху пейката. Край нея с уморен вид седеше Нол. От Лоугън нямаше и следа. Храмът бе празен.

Зуса се хвърли към свещенослужителя, сграбчи го за робата и го повали на земята. Мечът на Хаерн веднага се озова пред гърлото му.

— Провери я — каза Хаерн. Вън някой ревеше Алиса и Стражителя да се предадат. Зуса приближи пръсти до устата на другата жена, а свещеникът бавно поклати глава.

— Тя ще се събуди след няколко часа. Сънотворното, което ѝ дадох, е напълно безвредно, уверявам ви.

— Защо? — процеди Хаерн. Налагаше си да остане спокоен пред поредното предателство, срещу което му се налагаше да се изправя.

— Ти не би разбрал — кротко отвърна жрецът, без да се притеснява от притиснатото към шията му оръжие. — Сторих го за Ашур.

Зуса разклащаше Алиса и шамаросваше лицето ѝ, но без успех. Хаерн стискаше меча си до болка. Той си мислеше за Робърт Хаерн, пожертвал живота си, за да спаси младия Арон Фелхорн от гнева на баща му. Струваше му се кощунство да сравнява двамата. Нол беше свещеник, свят човек, а Робърт беше... просто Робърт. И все пак възрастният наставник бе проявил много повече храброст и достойнство.

— Храмът е обкръжен — тихо каза Нол, прекъсвайки мислите му. — От почит те няма да влязат, поне не веднага. Предайте се.

Спестете ни кръвопролитие. Ако сте невинни и сърцата ви са чисти, няма от какво да се страхувате: смъртта ще ви отведе в Златната вечност на Ашур.

— Каква беше истинската причина да ни продадеш? — попита Зуса, отказала се от опитите си за разбуждане. — Пари? Почит? Ти си същински позор.

— Сторих онова, което трябваше да бъде сторено!

Хаерн поклати глава:

— Виждал съм как човек отдава живота си, за да спаси други. Той не се оправдаваше със задължения. — Той отдръпна меча си. — Аз съм този, който трябва да убива. Моите ръце се покриват с кръв. Това е моят жребий и моят грях. Ако Ашур отвърне глава от мен, така да бъде. Но никога не бих предал някого, на когото съм предложил убежище. И още по-малко бих опитал да изкарам предателството си праведна постъпка. Как е възможно да си тъй сляп, Нол?

Той не му остави възможност за отговор, защото нямаше намерение да го чува. Наместо това стовари дръжката на меча си върху главата му и остави зашеметения свещеник да се свлече на пода. Подир това се обърна към Зуса. Но нямаше с какво да отговори на разтревожения ѝ поглед.

— Не можем да я вземем — каза тя. — Не и ако искаме да успеем да избягаме.

— Нищо не пречи да опитаме — настоя Хаерн.

— Мъртви не бихме могли да ѝ помогнем.

— Тогава какво, Зуса? Какво?

Този път всички войници хорово ги призоваваха да се предадат. Силата на груповия вик разтърси стените. Вън чакаха поне стотина бойци. Двамата не биха могли да се изправят срещу подобно множество, особено опитващи да пренесат приспаната Алиса. Срещу толкова многоброен противник нямаше да удържат да отбраняват вратите. Не им оставаше никакъв избор. Или щяха да умрат, или щяха да изоставят Алиса. И двете възможности не се харесваха на Хаерн. Той не можеше да остави жената тук; не можеше да я остави да страда за престъпление, което не е извършила.

— Какво ще правим? — отново попита той. Чувстваше се безпомощен.

— Ще живеем — тихо отвърна безликата. — И впоследствие ще я спасим.

— Тоест, да бягаме и да чакаме. — Стражителя поклати глава. — По-рано ти настоя да сторим същото. Заради това гледах как деца увисват на бесилото. Не мога да го сторя отново. Предпочитам да се сражавам и да умра с мисълта, че не съм бил страхливец. Как можеш да предлагаш да я изоставим?

Ръката на Зуса нежно милваше лицето на другата жена, но мекотата на движенията не се простираше до гласа ѝ. Нито до острия поглед, който тя хвърли на Хаерн.

— Нима не разбираш, че изоставянето ѝ ще бъде най-трудното нещо, което някога съм правила? Успях да спася теб от затвора. Ще спася и нея. Какво решаваш? Ще останеш тук или ще дойдеш с мен?

Хаерн отново погледна към Алиса. В този момент мразеше Ейнджълпорт повече от когато и да било.

— Води — глухо каза той.

— Не спирай да се движиш нито за миг. — Зуса се обърна към един от тесните прозорци. Стъклото бе матово и не пропускаше почти никаква светлина. — Не спирай да се сражаваш, не спирай да тичаш, а ако бъдем разделени, вечерта ме потърси на пристанището.

Тя прокара върха на кинжала по дланта си и стисна наметалото, за да остави кръвта да попие в него. И със затворени очи прошепна нещо неразбираемо. Червенината започна да изпълва плата, който се изви по неестествен начин. В следващия миг безликата скочи към прозореца и се извъртя. Юмруците ѝ се стовариха върху стъклото и го пръснаха. Хаерн се поколеба. Вратите на храма поддадоха. За миг той бе готов да се нахвърли срещу нахлуващите вътре войници, но в крайна сметка удържа обещанието си. Строшеното стъкло се вряза в дрехите му; остра болка се заби в лявата му ръка. Но това нямаше значение. Докато скачаше на крака, той зърна Зуса и се затича след нея.

Войниците бяха оформили кръг около храма, но пръстенът им бе най-гъст край входа. През останалото място редиците бяха едва двойни, а съставящите ги бойци бяха застанали достатъчно нарядко, за да позволят разкъсване. Зуса също знаеше това и вече бе подела работа. Кинжалите ѝ проблясваха ослепително, полетели в кървав танц. Наметалото ѝ се движеше само, изострило ръбовете си. Пред

очите на Хаерн то се стрелна към един от войниците и с необичайно брудно движение преряза гърлото му.

Стражителя повали умиращия.

— Наляво! — извика Зуса.

Той я последва веднага и се присъедини към атаката ѝ срещу трима копиеносци. Безликата скочи сред тях, а Хаерн отблъсна наконечника, полетял към гърдите му. Приземилата се жена прониза войника от лявата си страна, а веднага след това нанесе двоен удар към другия. Ризницата му спря остриетата, но ударите се оказаха достатъчни, за да му изкарат въздуха. Ритник в челото го повали на земята.

Междувременно Стражителя се бе хвърлил към своя противник и бе прелетял край него, замахвайки. Войникът рухна на колене, притиснал ръка към шията си, за да спре кръвта. Хаерн и Зуса се затичаха по улицата. Зад тях останаха купища окървавени тела.

— Лягай! — кресна Стражителя, сграбчи китката на безликата и я дръпна към земята: бе зърнал неколцина арбалетчици. Болтовият залп прелетя над главите им. Една от стрелите потъна в бедрото на жена, която оживено се пазареше с някакъв търговец. Писькът ѝ породил паника сред тълпата. Преследваните веднага скочиха на крака и бързо се сляха с хаоса. Преследващите ги войници трябваше да се сражават за всяка крачка.

Отдалечили се на достатъчно разстояние, те свиха в една уличка. Там Хаерн свали качулката си и погледна към Зуса. Дрехите ѝ тъмнееха от кръв, но притежателят ѝ бе труден за отличаване. Наметалото ѝ бе изгубило червенината си — поддържащата го магия бе изчезнала.

— Трябват ти нови дрехи — рече той и кимна към кръвта.

— На теб също. — Жената посочи към дългата цепка в ръкава му. Раната не беше дълбока, но щеше да остави белег.

— Поне не си облечена в онези дълги ивици.

В момента и на двамата не им беше до смях. Те се върнаха на пазара, далеч от мястото, където войниците все още претърсваха. Зуса изостана, а Хаерн използва последните си пари, за да купи нови дрехи — простовати, в сиво и кафяво.

— Взел си ми рокля? — посрещна го безликата.

— Това бе най-доброто, което можах да намеря.

— Не мога да се бия с рокля.

— Сигурен съм, че ще се справиш.

Двамата се бяха оттеглили в тясна уличка край напукана каменна стена. Хаерн остана с гръб към нея, старец се да прикрие преобличането ѝ. При обръщането си той неволно се засмя. С късата си коса и изящно тяло тя изглеждаше нелепо в простовата рокля, която ѝ беше прекалено широка.

— Може би трябваше да запазим кървавите дрехи — каза Стражителя.

Той също се преоблече, оформи вързоп от старите им одежди и го нарами. Зуса скри кинжалите си сред гънките на роклята си, а Хаерн пхна мечовете във вързопа.

— Вече сме двойка бедняци — каза тя. — Сега накъде?

Хаерн я хвана за ръката и я изведе на улицата.

— Да проверим какво е станало с Алиса.

Двамата се отправиха към дома на лорд Инграм, надявайки се да пристигнат преди пазачите. В началото Хаерн смяташе, че преобличането им е отнело прекалено много време, но се оказа, че греши. Скоро се натъкнаха на голямо струпване от двете страни на улицата. То следваше почти петдесетината войници, отнасящи Алиса в тъмницата.

— Какво става? — промърмори Зуса. В момента двамата си проправяха път напред. — Те празнуват.

Спътникът ѝ усети нарастващия ѝ гняв и поклати глава.

— Не. Не е каквото си мислиш.

Жителите на града ликуваха, размахваха ръце и крещяха. Но те не възхваляваха залавянето на Алиса или самите войници. Не: те ругаеха елфите и одобряваха смелостта ѝ.

— Невероятно — прошепна Хаерн. Малката тълпа почитатели бе принудена да се отдръпне, защото не можеше да навлезе отвъд стената на лорд Инграм.

— Толкова много ли мразят елфите? — попита Зуса.

Така изглеждаше. Внезапно неуверени, те гледаха как войниците отвеждат градската героиня в тъмницата. А хората продължаваха да скандират името ѝ.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Около Мадлин все още сновяха слугини, които донагласяха корсета ѝ и нанасяха последни щрихи върху грима ѝ. Следваше и прическата: четири плитки, които оформяха огърлица около врата ѝ и се спускаха към гърдите.

В овалното огледало, окачено на една от стените на спалнята, тя наблюдаваше работата им. Нямахте и следа от кръвта на съпруга ѝ, оплискала го неотдавна. Да можеше да изчисти мръсотията от Ейнджълпорт със същата лекота...

Появата на Торгар развали настроението ѝ. Едрият мъж спря на прага и се облегна на рамката, скръстил ръце.

— Не съм сигурен, че това е добра идея. Улиците все още не са особено безопасни.

— Ако ти и хората ти си свършите работата, не бих имала от какво да се притеснявам.

— Не можем да удържим цяла тълпа.

Тя изви очи към него. Внимаваше да не помръдва глава, за да не попречи на двете слугини, които все още сплитаха косите ѝ.

— Няма да има тълпи. Защо им е на хората да ме нападат?

Мъжът сви рамене, но въпреки очевидното си несъгласие не каза нищо. Една от слугините дръпна прекалено силно, с което си спечели остро сгълчаване от страна на господарката.

Когато двете най-сетне приключиха, Мадлин се изправи с радост. Сега не само изглеждаше, но и се чувстваше като господарка. В последно време Лори се бе опитвал да остане скромен, но тя нямаше подобни намерения.

Тя бе красива и възнамеряваше да го покаже пред града. Нямахте да се затрудни и в намирането на нов съпруг: човек, който би се примирил с покорната си роля.

— Не забравяй да накърмиш Тори — обърна се тя към Лили.

Дойката кимна, гушнала бебето.

— Готова ли си? — попита Торгар.

— Да — с гордо отметната глава отвърна Мадлин. Скотът я изгледа остро, но не каза нищо.

Заедно с осмина телохранители, те се отправиха на улицата, която изненада вдовицата с пустотата си. Градът бе изпълнен с някакво притаено усещане, накарало я да изпита нервност още край портите на дома си. Излизането винаги я бе изнервяло, но този път познатият страх глождеше по-стръвно.

— Добре ли си? — осведоми се наемникът. Пак с онази подигравка.

— Нищо ми няма. Просто не съм свикнала да виждам града такъв. Трябваше да предположа. Жителите се нуждаят от време, за да се възстановят.

— Просто са затаили дъх в очакване на следващия удар. Който няма да бъде нанесен от тях.

Мадлин го изгледа остро. Бяха се отправили на юг, към дома на Инграм.

— Очакваш, че елфите ще нападнат? Глупости. Живеещите край горите може и да имат основания да държат вратите си заключени, но ние?

Торгар посочи напред.

— Виждаш ли оногова?

Жената видя някакъв закачулен силует с тъмнокафяви дрехи да изчезва в една уличка.

— Това елф ли беше?

— Не. Но като нищо би могъл да бъде. Всеки, когото виждаш да се крие в сенките, може да притежава необичайно заострени уши. Освен това не забравяй, че те умеят да заклинават. Чудя се колко ли от пристигналите в последно време са носели неистинни лица и дървесен сок в жилите си...

Вдовицата се постара да не обръща внимание на думите му. Той просто обичаше да раздухва нелепи истории, като всички останали простолюдни. Нямаше никакви доказателства за това. Не беше вярно.

— Затваряй си устата — скастри го тя. — Нямам намерение да слушам преувеличенията ти.

— Той само преразказва онова, което сме чули — намеси се един от другите наемници. Мадлин кипна от гняв заради дързостта му.

— В такъв случай сте чували нелепици. Глупости като приказките за сойките, разнасящи бебета, и троловете под креватите.

— В Ейнджълпорт няма тролове — намигна Торгар. — Само елфи и привидения.

Жената потръпна от гняв, но вината я накара да замълчи. Наемникът само се изсмя в отговор на острия ѝ поглед.

Пристигането я зарадва неимоверно. Докато прекрочваше отворената специално за нея порта, Мадлин нареди на Торгар да остане отвън.

— Както желаш — отвърна мъжът. Никак не изглеждаше притеснен от оставането ѝ сама сред хора на Инграм. В друг момент тази му небрежност би я подразнила, но сега тя се радваше на отърването от него.

Войникът я поведе през имението, бърборещ небрежно:

— В момента господарят е много зает, затова не се оскърбявайте, ако е прекалено лаконичен.

— Разбирам.

— Чух за съпруга ви. Станалото е ужасяващо. Човек би си помислил, че в града все трябва да са останали няколко безопасни места.

— Невъзможно е да останем в безопасност, докато враговете ни са живи — каза тя и прекрачи прага на кабинета. — Съпругът ми осъзна това прекалено късно.

Дочул гласове, Инграм повдигна глава и се усмихна уморено. Той седеше в голям фотьойл, стиснал книга в ръка.

Цялата стена зад него бе заета от стегнати свитъци и книги със скъпи подвързии. Домакинът се надигна, за да се поклони, а Мадлин отвърна с елегантен реверанс. Веднага пролича, че той е останал впечатлен от вида ѝ. А тя се постара да не издишва по време на поклона си. Веднъж Лори ѝ бе казал, че деколтето ѝ е способно да убива. Уви, не бе осъзнал, че и ръцете ѝ са не по-малко смъртоносни.

— Добре дошла, лейди Мадлин — каза той и прие протегнатата ръка, за да я целуне. — Радвам се, че дори сред скръбта си не сте изгубили усещането си за женственост.

В думите му се долавяше лека хапливост, затова тя се усмихна учтиво насреща му и попита:

— Успяхте ли да заловите виновника, причинил ми толкова мъка?

Веждите на лорд Мърбанд се свъсиха само за миг, но Мадлин забеляза.

— До този момент Привидението защитава прозвището си.

— Чух, че той се подигравал на пазачите ви, докато помагал на Стражителя да избяга и обявявал града за своя собственост. Убедена съм, че подобна арогантност скоро ще ви помогне да го заловите. Много би ме облекчило знанието, че убиецът на съпруга ми е бил заловен и е получил наказанието, което заслужава.

— Разбира се. — Инграм посочи към малка масичка, която слугите бяха отрупали с напитки.

— Бяло вино — каза тя в отговор на подразбиращия се в жеста му въпрос. Един от лакеите ѝ подаде чаша.

— Какво ви води насам? — попита лорд Мърбанд, докато тя отпиваше. Забеляза, че домакинът поглежда към корсета ѝ, затова се постара да отпива още по-бавно. Отвращаваше се при мисълта за допира му, но пък той бе изключително богат и притежаваше голяма власт: на практика отговаряше за цялата южна част на кралство Нелдар. В този случай за нея щеше да има полза да затвори очи и да го изтърпи.

— Дошла съм заради Алиса, разбира се.

Инграм въздъхна.

— Приемам, че идвате, за да настоявате за освобождаването ѝ като част от Трифектата.

Мадлин трябваше да потисне усмивката си. Тя никога не бе харесвала Мейнард Гемкрофт, а към невъзпитаната му мърла изпитваше още по-малка симпатия. Да хаби влиянието и богатствата си, за да я освободи? Как ли пък не.

— Точно обратното — каза вдовицата, старееща се да не допусне злорадство. — Не, Инграм, тук съм, за да се убедя, че ще проявите смелостта да я накажете подобаващо. Дори Трифектата не се намира над законите на Негово величество.

Инграм повдигна вежда.

— Странно е, че съпругът ви никога не споделяше това мнение, когато Тарас се озовеше в неприятности.

Споменаването на това име прободеше сърцето ѝ. Тя дискретно намести корсета си.

— Аз не съм Лори. И ще ви бъда благодарна, ако не споменавате тези имена. Раните са все още прекалено дълбоки.

Лордът побърза да се поклони:

— Понякога езикът ми се забравя. Моля да ме извините. Що се отнася до Алиса, нещата далеч не са толкова прости. Не разполагам с доказателства за същинска вина, единствено с твърденията на Лариса. Разбира се, елфическата дума няма тежест пред съда. Освен това трябва да мисля и за настроението на жителите...

Вдовицата знаеше за какво загатва той. Хората превъзнасяха Алиса Гемкрофт като героиня, първа от всички аристократи осмелила се да предприеме нещо срещу подлите елфи. Тази ситуация отвращаваше Мадлин.

— Ще я предадете ли на елфите?

Инграм се приближи до масичката, прогони слугата и сам си приготви питие, което погълна на един дъх.

— Не. — Той тръшна чашата. — Не мога.

— Защо? Уверявам ви, че никой от Трифектата няма да ви вини, дори приемникът на Алиса...

За нейна изненада лорд Мърбанд избухна в смях.

— Нима мислите, че се тревожа за Трифектата? Погледнете през прозореца, Мадлин. Вижте последиците от пожарите, които тълпите запалиха през изминалите нощи. Почти половината от града ми изгоря. А сега тези хора смятат Алиса за героиня. Бих могъл да преглътна дори това. С достатъчно време бих могъл да покажа на гражданите, че моето решение е най-важно. Но в тази игра не участвам само аз. Търговските лордове не стоят със скръстени ръце. Всеки от тях не спира да изтъква колко лош управленец съм аз и как те трябвало да застанат начело. Те казват, че никога не биха си помислили да заловят Алиса, още по-малко да я предадат на елфите. Ако сторя подобно нещо, около дома ми ще се струпат тълпи, готови да ме изгорят жив.

Той погълна втора чаша.

— Небеса, как се стигна до това? Знаете ли какво ми се наложи да правя вчера? Трябваше да хленча и да се подмазвам пред проклетия остроух посланик, че нямам намерения да се стига до насилие. И той твърди, че е един от малцината, които не искат война. Ха.

Този път Мадлин не можа да съдържа доволството си. Възможността, която бе очаквала, изникваше право пред нея.

Тя се приближи и му наля трета чаша.

— Значи търговците създават проблеми?

Инграм сви рамене.

— Всички създават проблеми, но те са особено упорити. Ако предприема нещо срещу тях, градът ще страда. Сама знаете колко сме зависими от корабите им. Боговете да са ми на помощ, ако елфите решат да ни обсадят. Не ми се мисли как ще ни прекарат търговците, ако ни се наложи да разчитаме на тях за хранителни запаси.

Тъй като той не обърна внимание на чашата, вдовицата я взе от ръката му и сама я изпразни на един дъх. Алкохолът гореше и накара очите ѝ да се насълзят, но Мадлин не трепна. Искаше да му покаже, че по нищо не отстъпва на мъжете. С оглед на онова, което се канеше да предложи, подобна представа бе особено важна.

— Тези търговци са не по-малък трън и в моите очи — каза тя. — Съпругът ми не успя да се разправи с тях, но аз ще успея. Стига да кажете, моите наемници ще нападнат домовете, кейовете и складовете им. Ще ги стъпча като хлебарки, каквито са. Те са утайката на изметта, синове на пристанищни курви и моряци. Мислят си, че парите им дават власт. Но аз ще им покажа влиянието на истинското благородство. Прекалено дълго си играха на аристократи. Аз ще им покажа какво се случва с онези, които се осмеляват да издават нареждания към стоящите над тях.

Мадлин отпусна ръка върху неговата. Можеше да долови ускорения му пулс.

— Последвалият хаос ще се проточи с месеци. Ще се наложи да се договаряме с капитаните, да сключваме нови търговски споразумения...

— Градът така или иначе е изпаднал в хаос. Освен това нищо ново не може да бъде създадено без да пролееш малко кръв и да понесеш малко болка. Това е урок, който ние, жените, научаваме рано.

Виждаше се, че той започва да отстъпва. Още малко и тя щеше да има кръвопролитие, за което копнееше. Алиса се бе осмелила да критикува методите на съпруга ѝ: още по-обидно, защото бе права. Но Мадлин нямаше да пренесе провала върху себе си. Тя щеше да го

зачеркне в едничка нощ на клане. Единственото нещо, в което Торгар бе изключително добър.

— Разполагам с повече от петстотин души — продължи тя, снижила глас. — Ако се проваля, укорете ме публично, заплашете ме, а аз ще ви предоставя част от хората си, които да обесите. Но ако успея...

Тя си помисли за думите на Торгар. Инграм щеше да е чул същите слухове. Можеше да използва и това.

— Ако успея, ще спасите града от стотиците елфи, които вече са се прокраднали зад стените му.

Лордът трепна като одраскан от ноктите ѝ.

— Откъде знаете?

— Слухове — отвърна тя. — Но понякога слуховете се оказват истина. Дайте ми разрешение. Сложете край на всичко това. Без Търговските лордове натискът за нови територии ще отслабне. Ще имаме мир.

Инграм се приближи до прозореца и се загледа към града. Вдовицата изчакваше спокойно, събрала пръсти зад гърба си.

— Сторете го — каза накрая той. — Но знайте, че сама ще понесете последиците. Няма да получите помощ от мен.

— Благодаря ви. — Мадлин направи реверанс. Един от слугите я отведе обратно при Торгар.

— Как мина? — поинтересува се наемникът.

— Пригответи всички наемници. Остави само неколцина да пазят къщата — каза му тя, закрачила бързо. — Инграм ми позволи да се разправа с Търговските лордове. Надявам се не си пропилил и малкото си умения.

Торгар се усмихна широко насреща ѝ.

— Шепа тлъсти търговци, очакващи заколение? Мадлин, ако смяташ, че не мога да се справя с тях, значи ме обиждаш.

Гол до пояс, Улрих лежеше със затворени очи. В лявата си ръка той стискаше последния си виолетов лист. Дори него бе трябвало да открадне от брат си.

Елфите вече дори не си правеха труда да се преструват. Всеки ден пристигаха доклади за нови жертви. До този момент селяните не

бяха отвърнали на атаките, но това бе само въпрос на време. Дали виолетовият лист щеше да расте и сред изпепелена гора? Ако да, то може би трябваше да променят тактиката...

Той взе последното парче, голямо колкото палеца му. Притисна го между пръстите си и несъзнателно го приближи до носа си. Билката дължеше действието си на аромата, който се отделяше при стриването ѝ между зъбите. От толкова малко късче той не очакваше нищо, особено при помирисване, но резултатът от небрежното вдишване се оказа двойно по-силен от очакваното. Улрих вдъхна отново, дълбоко, при което усещанията изпълниха цялото му тяло. Последвалият унес отнесе значението на времето. Когато то най-сетне започна да се оттича, бе заменено от осъзнаване, накарало търговеца да се раздвижи рязко и да се изтърколи от леглото.

Вдишването усилваше влиянието многократно. Щяха да се нуждаят от по-малко от една пета от очакваното, за да залезат Дезрел.

— Стърлинг! — развълнувано извика той. За момент бе му се сторило, че е видял брат си да чака в ъгъла. Със смях той нахлузи ризата си. Треперещите пръсти се затрудняваха да я закопчаят.

От долния етаж долетяха викове. В първия миг той си помисли, че това са останалите търговци, зарадвани от неочакваната вест. Но нали още не им бе казал. Тогава?

Едва тогава осъзна ехтенето на метал сред писъците. Битка? Но защо?

Той отвори вратата на балкона си и пристъпи напред. През вратата на дома му нахлуваха наемници, най-малко петдесет. Малцината му телохранители се сражаваха решително, но не можеха да надвият подобно множество.

— Мамка му — каза Улрих. И се изненада от спокойствието на гласа си.

Той бързо се прибра в стаята и затръшна балконската врата. А после опря глава на нея в отчаян опит да помисли. Да разбере какво става. Но не можеше да се сети. Кой би се осмелил да го нападне? Кралят? Трифектата? Ръцете му сами посегнаха към кесията с виолетов лист, но тя бе празна. С раздражен вик Улрих я захвърли на земята. Верните му хора, които бе заръчал на Дарил да събере, все още бяха пръснати из града и изчакваха нарежданията му. А те му трябваха тук.

Само че той оставаше сам и беззащитен. И слушаше как телохранителите и слугите му умират.

Подир минути те щяха да нахлуят в стаята му. А може би подир секунди. Беше му изключително трудно да мисли без виолетов лист.

Той си наложи да диша спокойно. Затвори очи, насили се да не обръща внимание на лудешкото пулсиране и да мисли. Домът му бе нападнат. По стълбите вече долитаха тежки стъпки. Той трябва да избяга, да оцелее, за да събере хората си. Но как?

Търговецът отвори очи и се обърна към прозореца на спалнята си.

— Защо пък не — промърмори той и се затича натам. В същия момент първият удар се стовари върху вратата на стаята. Ключалката издържа, но се разклати — нямаше да устои още дълго.

Улрих рязко издърпа завесите и притисна лице до стъклото. Той се намираше на втория етаж; первазът под прозореца бе достатъчно широк.

След като грабна меча си от стената, търговецът строши прозореца с дръжката му и се покатери навън. Лакътят му се поряза в един от строшените ръбове. Но раната остана неусетена.

От върха на покрива се разкриваше по-добра гледка. Портата на двора му бе разбита; край нея все още лежаха неколцина от пазачите му. Някои от нападателите бяха останали там, за да пазят изхода. Други обикаляха около къщата. Останалите нахлуваха вътре.

Улрих се постара да не обръща внимание на паниката си. Бе останал уверен, че наемниците ще го забележат веднага, но до този момент това не се бе случило. Той се затича към задната част на къщата.

Зад себе си той дочу викове. Бърз оглед показва първият наемник, който вече се катереше на покрива, изпълзял през прозореца на спалнята. Улрих изруга и се отправи към ръба на покрива. Но пътят му свършваше тук. Оставаше му единствено да скочи. Дори и да успееше, щеше да му предстои да се прекатери през стената. Може би щеше да успее... а може би щеше да умре, пронизан в гръб.

Улрих изтегли меча си, хвърли ножницата на земята и стисна оръжието с две ръце.

— Елате! — кресна търговецът и обърса чело с ръка. — Ще убия мнозина от вас, преди да умра!

На покрива се бяха покатерили четирима наемници, които спряха. За момент Улрих си помисли, че заплахата му ги е сепнала, но тогава видя, че погледите им са насочени някъде зад него. Макар да изпита любопитство, той стисна зъби и отказа да се обърне.

— Уплашихте ли се? — подразни ги Блекуотър. Изглеждаше именно така.

В следващия миг Привидението скочи над главата му и се приземи с леко приклякане. Оръжието му блесна, отнемайки живота на първия наемник. Останалите трима се нахвърлиха срещу него. Убиецът с лекота отскачаше сред ударите им, оставащ скрит зад наметалото си. Още един от бойците рухна. Оставащите двама се обърнаха да побегнат. Възмутен, противникът им скочи, насече ги в гръб и изрита телата им от покрива.

Подир това Привидението се обърна към Улрих, който побърза да повдигне меча си.

— Не се приближавай! Казах да не се приближаваш!

Привидението се изсмя. Само усмивката му оставаше видима сред сенките на качулката — сенки, които не се интересуваха от местоположението на слънцето. Накъдето и убиецът да обърнеше глава, видима оставаше единствено долната половина на лицето му.

— Ако искаш да живееш, прибери меча и ме последвай.

Над тях прелетя стрела, накарала и двамата да се отпуснат на колене. Улрих започна да дъвче устната си. В момента не можеше да разсъждава особено трезво, не и в сегашното си замаяно и сепнато състояние, но въпреки това изглеждаше, че не разполага с друг избор. Въпреки възнаграждението, което търговците бяха предложили за него; въпреки че бе убил Уилям Амър, Привидението проявяваше склонност да стане съюзник. Но защо?

— Да вървим — каза Улрих. — Ако ме отведеш в безопасност, ще те възнаградя по невъобразим начин.

— Ти не си способен да ми предоставиш онова, което желая. Но ще приема помощта ти за по-незначителни неща. Сега ела.

Още няколко стрели долетяха откъм двора, изстреляни произволно. Приведен, убиецът поведе Улрих към южната част на покрива. В тази посока се намираще пристанището. Вечерният сумрак бе прорязан от няколко димни колони.

— Какво става? — попита търговецът. — Да не би целият град да е полудял?

— Ти не си единственият в опасност. Изглежда Мадлин се опитва да унищожи Търговските лордове. Съмнявам се, че глупачката ще успее. Нима смее да вярва, че би могла да стори подобно нещо, без аз да забележа?

От виковете, разнасящи се из дома, ставаше ясно, че всички наемници са осъзнали позицията на Улрих. Той се чувстваше в капан, но пък сега имаше до себе си ужасяващо опитен боец и това присъствие му носеше известна надежда.

Привидението надникна отвъд покрива, а после се претърколи по гръб, полагайки меч върху гърдите си.

— Скачай — каза убиецът. — Претърколи се, когато паднеш. И намали инерцията с ръце, а не с крака. Беззащитен е за предпочитане пред неподвижен.

Улрих кимна. Привидението се понесе към земята. Трина наемници минаваха под него — и тримата бяха посечени сред експлозия ожесточение.

Разправил се с тях, убиецът му направи знак да го последва. Останал без избор, Улрих се отпусна от ръба, а после се понесе към земята. При сблъсъка дясното му коляно изпука. Преди да е успял да извика от болка, Привидението вече го изправяше на крака.

— Бягай, глупако!

Убиецът го повлече след себе си. Улрих трябваше да използва всичките си сили, за да не изостава. И най-малкият натиск върху дясното коляно го изпълваше с болка. Когато достигнаха оградата, търговецът бе започнал да се препъва. Как ли щеше да преодолее редицата шипове на върха ѝ?

Спътникът му събра ръце в стъпало.

— Стъпи със здравия си крак и скочи. Не мисли за случващото се.

Над десет наемници изникнаха от ъгъла на къщата и веднага забелязаха опитващите се да избягат. Един от тях запрати стрела, профучала съвсем близо до целта.

Това се оказа достатъчно, за да подтикне Улрих да бърза. С левия си крак той стъпи върху събраните ръце и остана смаян от непохватимостта им. Докато се напрягаше да скочи, търговецът

почувства как бива издиган. В следващия миг вече се превърташе над оградата. Приземи се по гръб от другата страна, при което си изкара въздуха. Сълзи последваха опита му да се изправи. Болката в коляното бе станала още по-силна; този път то не можеше да издържа тежестта му.

В следващия миг Привидението също се озова до него, скачайки от място. Непознатият остро изгледа Улрих. Този път усмивката бе изчезнала.

— Казах ти да подлагаш ръцете.

— Зная.

Привидението му помогна да се изправи и го подпря.

— Движи се бързо и ритмично. Трябва да те заведем при брат ти. Там битката все още кипи.

Двамата се затичаха към пристанището. Улрих, който отново се чувстваше безполезен, забеляза огромна колона дим.

— Това е домът на брат ми.

— Спокойно. Той избяга първи и събра хората си. Заради това останалите търговци може да оцелеят.

— Защо градските стражи не се намесват?

Привидението се изсмя.

— Защото Инграм подкрепя начинанието й, глупако. Двамата с Мадлин се надяват да ви унищожат. Отчаян ход, който показва колко се страхуват от вас.

Улрих ускори ход. Наученото бе породило изгаряща ярост. Може би Мадлин Кинън ги нападаше, за да защити Алиса. Онези от Трифектата винаги се подкрепяха, за да съчетаят могъществото си в близко подобие на неуязвимост. Може би Инграм й бе обещал да освободи Алиса в замяна на това нападение...

Макар че Стърлинг бе не по-малко богат от брат си, неговият дом бе по-малък. Но липсата на себеизтъкване в случая не означаваше липса на сигурност. И неговата къща бе обградена с висока каменна стена, увенчана със стоманени шипове.

Самата постройка пламтеше. Моряци и работници се сражаваха с наемниците: последните бяха двойно по-малко от противниците си. Странното бе, че хората на Мадлин се намираха между горящата сграда и тълпата.

— Стърлинг е заобиколил и ги е нападнал в гръб — одобри Привидението.

Нещо прониза гръба на Улрих, който рухна с крясък. Спътникът му веднага го пусна, за да се обърне срещу новата заплаха. Търговецът се претърколи настрани и зърна болт, потънал под ключицата му. На улицата зад тях стояха неколцина наемници, един от които презареждаше арбалет. Явно те бяха преследвали бегълците още от дома на Улрих. А може би идваха да се присъединят към тукашната битка. Нямаше значение.

Привидението лъкатушеше, за да избегне нов изстрел. Такъв действително последва, но болтът пропусна.

Сред кръвта си Улрих наблюдаваше как наемниците напразно се опитват да се противопоставят на превъзхождащите умения на качулатия убиец. Мечовете им изглеждаха безнадеждно бавни, а подбираните ходове неизменно се оказваха грешни. Още в самото начало Привидението отсече главата на първия си противник, отрази пресилен замах и се извъртя. Още двама рухнаха, плюещи кръв от разсечени гръла.

Сърцето на търговеца се сви, когато арбалетчикът стреля за трети път. Този път той улучи. Но изстрелът не спря Привидението, а само увеличи яростта му. Последните двама наемници умряха по ужасяващ начин, разчленени от ужасяващо остър меч. Подир това убиецът се отпусна на едно коляно, сграбчи болта и го изтръгна. Без да трепне или да извика. Когато пусна окървавената стрела и се обърна, отново се усмихваше.

Именно тази гледка накара Улрих да заподозре, че под тъмния плащ се крие безсмъртие.

— Можеш ли да се изправиш? — попита Привидението. — Трябва да побързаме, ако искаме да спечелим битката.

Гърбът му бе изпълнен с течна болка, почти като коляното. Търговецът се надигна предпазливо, опиращ цялата си тежест върху левия крак. Убиецът се приведе да му помогне, при което Улрих се озова съвсем близо до сенчестата качулка. Дори при това разстояние мракът си оставаше. Явно това се дължеше на магия. Брадичката се виждаше ясно, извитите в усмивка устни — също. Останалата част от лицето се долавяше замъглена от сенки, макар и смътно видима.

Докато повдигаше ръка, Улрих леко закачи ръба на качулката: достатъчно, за да надникне. Бе възнамерявал да не реагира, ала изненадата се оказа непосилна за прикриване.

— Ти?

Мечът се врязва в гърлото му. Тялото му се вцепени, крайниците започнаха да се гърчат в спазми. Пред очите му притъмня от избухналия ярък блясък. Ако не беше ужасяващата болка, той би оценил близостта на това усещане с унеса от виолетовия лист.

Гласът на Привидението долетя отнякъде далеч:

— Проклет глупак, можеше да се спасиш. И да ми бъдеш полезен...

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Сред покривите Хаерн наблюдаваше как домът на Улрих Блекуотър пламти като огромна клада.

— Що за лудост е това? — промърмори той. — Не се ли насити на предателството си, Мадлин?

Сега той носеше велдаренските си дрехи и в сенките на огъня отново се чувстваше Стражителя. Поне проклетият град не бе му отнел това, въпреки породените съмнения.

Зуса се приземи до него, стелеца наметало.

— Домът на брат му е пострадал, но не е разрушен — каза тя. — Видях още две къщи, пострадали от огъня, които също не са рухнали. Обхождат ги хора, които не са наемниците на Мадлин.

— Значи опитът ѝ се е провалил. — Хаерн повдигна юмрук до устните си, докато размишляваше. — Сега въпросът е: как ще отвърнат Търговските лордове?

— Те не са известни със снизхождението си. Сигурна съм, че в момента тя се крие в имението си, заобиколена от оставащите ѝ наемници. Зад неговите стени тя е защитена от всичко, което търговците биха могли да хвърлят насреща ѝ... ако приемем, че лорд Инграм не се намеси.

— Той е изгубил контрол над града си. Ако нещата продължат да се развиват така, ще настъпи пълен хаос.

Зуса сви рамене:

— Тогава ще вилнеем сред хаоса. Крайно време е да им покажем, че трябва да се съобразяват с присъствието ни.

— Имаш ли някого предвид? — попита Хаерн, загледан в огъня. Безликата се усмихна с нетърпение, което бе едновременно ужасяващо и вълнуващо. Сега тя не бе намотала ивици около лицето си, защото не виждаше смисъл да се прикрива.

— Към теб Инграм отправи ултиматум, но не знае нищо за мен. Алиса стоя в тъмниците му достатъчно дълго. Ако не я освободи, ще му прережа гърлото.

— Той казваше, че ако умре, войниците му ще убият всички затворници. Това включва и Алиса.

— Инграм е страхливец. — Жената изтегли кинжалите си. — А страхливците винаги захвърлят обещанията си, стига това да им позволи да оцелеят. Би трябвало да си научил това, Стражителю.

Тя се обърна и се затича към огромния дом, издигащ се на хълма.

Няколко мига Хаерн остана загледан след нея. Искаше му се да споделя ожесточението ѝ. Но сега не беше моментът за подобни размишления. Той също си имаше задача — трябваше да открие Привидението. Дълбоко в себе си Стражителя оставаше уверен, че Зуса ще успее да освободи приятелката си и сама. Но дори и тогава щеше да е нужно някакво доказателство, което да потвърждава невинността им. А това доказателство можеше да бъде предоставено единствено от човека, отговорен за вината им.

Инстинктите на Хаерн му нашепваха, че Привидението ще се навърта край пожарите, за да наблюдава. Никой, обявяващ, че градът му принадлежи, не би пропуснал масовото кръвопролитие.

Той се спусна на земята и започна да обхожда имението. Настръхнал до крайност, той не спираше да оглежда сенките. Подир втората си обиколка се отправи към следващото място, нападнато от наемниците. От първоначалното си обхождане на града бе запомнил, че въпросният дом принадлежи на Арън Голдсейл. Тамошната атака бе тръгнала най-зле за търговците. По времето, когато Хаерн бе научил за нападението, то вече бе приключило наполовина. Двамата със Зуса бяха наблюдавали отдалеч, без да се намесват. Наемниците бяха извели Арън, бяха го окачили с главата надолу за един клон и бяха разпразили корема му. Той бе умрял с навити около шията черва.

След тази гледка Хаерн бе останал убеден, че е само въпрос на време търговците да нанесат своя удар, макар и да имаше вероятност стените на имението Кинън да устоят.

Стражителя не изпитваше симпатия към нито една от страните, но подобен сблъсък бързо щеше да увлече и невинни животи. Човек като Арън Голдсейл не заслужаваше скръб, но неговите слуги и пазачи също бяха погинали. Нима всички те заслужаваха да споделят ориста на своя господар?

Не, разбира се. Но Хаерн не би могъл да ги спаси.

Всичко с времето си. За момента трябваше да се съсредоточи върху настоящата си задача.

Загледан в руините и потънал в мисли, той бе жегнат от смътно предчувствие. Внимателен поглед през рамо му показва приклепнала сянка, почти незабележима в мрака. Някой го следеше.

— Да си поиграем — прошепна Хаерн и неочаквано се стрелна надясно. Преценил, че си има работа с Привидението, той се затича с все сили. Бърз завой го отведе в страничка уличка.

Вторият поглед назад не показва преследвач, но пък това не означаваше нищо. Все още оставаше един вариант.

Хаерн рязко смени посоката си и се понесе към стена, от която се отгласна и полетя във въздуха. Както бе отгатнал, преследвачът му тъкмо скачаше от покрива, замахващ. Ударът му не уцели: ходът на Хаерн го бе изненадал. Още при приземяването си последният изтегли оръжия, присвил очи.

Това не беше Привидението.

— Защо ме следиш? — попита Хаерн, приклепнал за скок, с готови за удар остриета.

Нападателят се обърна и свали качулката си. Заострени уши стърчаха сред кестенявата му коса. Той носеше два украсени със сребро ножа. Студеният му поглед внимателно проучваше.

— Ти ли си велдаренският Стражител? — попита непознатият елф.

— Ако отговоря утвърдително, ще ме нападнеш ли отново?

— Нямам време за човешки сарказъм.

— А аз за неоснователни нападения. Върви си. Нямам намерение да те нараня.

Елфът се подсмихна.

— Няма да успееш.

Той се хвърли в атака, а Хаерн посегна да отбие удара. Едва впоследствие осъзна подвеждащата маневра. Извит под чудат ъгъл, елфът нанесе същинската си атака. Стражителя успя да отрази първия удар и сред метално стържене посегна да отгласне замаха на втория нож. Но противникът му се изправи в последния момент и наклони ножа, за да му позволи да продължи пътя си.

Чист инстинкт спаси живота на Хаерн. Той се отпусна пред полетелия към гърлото му нож: острието прелетя над косата му. В мига

на падането си той се претърколи и веднага се оттласна, с което избегна двойно промушване.

Подир отскачането си Стражителя приклепна отново и погледна елфа с уважение. Той по нищо не отстъпваше на Привидението. Единствената надежда на Хаерн се криеше в нападението, във вероятността противникът му да сгреша първи.

За момент елфът също остана неподвижен, също в привидна преценка.

Този път Хаерн се хвърли в атака, напрегнал уменията си. Той бе престанал да мисли; оставяше всичко на придобитите от обучението рефлексии. Остави мечовете си да се стрелват сами.

Елфът отвърна на първите три удара. Всеки път Стражителя се извърщаше настрани, избягвайки смъртоносните остриета. Единият от мечовете му разсече, а другият полетя в намушкване, макар че в същия момент нож прелиташе на два пръста от бузата му. Противникът успя да отрази пробождащия удар, но не бе достатъчно бърз, за да се предпази и от другия меч. Върхът на острието потъна в рамото му. Въпреки това той се извъртя, за да запази раната плитка.

Елфът направи крачка назад, а Хаерн остана на място, борец се да овладее дишането си. Налагането на това темпо изискваше огромни усилия от негова страна, а битката далеч не бе приключила. Непознатият елф дори не изглеждаше задъхан. Ако не беше кръвта, стичаща се по гърдите му, нищо не би загатвало участието му в дуела.

— Удивително постижение като за човек — каза елфът.

— Кой си ти? — попита Хаерн. И се подразни от напрегнатото звучене на гласа си.

— Заслужаваш да научиш името ми. Аз съм Диредон и съм изпратен да те убия.

Преди Стражителя да е успял да отговори, елфът отново атакува. Хаерн потисна първоначалния си инстинкт за оттегляне и на свой ред скочи, за да посрещне нападението. Сред танца на оръжията си двамата непрекъснато се изместваха в нежелание да предоставят предимство на противника си. Диредон не допускаше пролуки в защитата си — само фалшиви, по които Хаерн нямаше намерение да се подвежда.

Последният чувстваше пот да се стича по челото му. Светът около него бе ограничил обхвата си до противника насреща му и

тъмната уличка. Ако боят продължеше така, Хаерн щеше да изгуби. Вече кървеше от няколко плитки рани.

И въпреки това нямаше намерение да се предава.

Най-сетне елфът допусна грешка. Хаерн избегна поредния удар на косъм и скочи. Тялото му се изви във въздуха; коляното му блъсна брадичката на елфа и отметна главата му назад.

Замаян, Диредон се оттегли, издигнал ножове в удивен жест на защита. Но Хаерн нямаше намерение да продължава атаката си.

Наместо това той побягна. Преднината щеше да се окаже достатъчна, за да позволи укриването му. Нощите, през които бе издирвал Привидението, му бяха предоставили отлична представа за разположението на града — определено по-добра от представата на промъкнал се неотдавна елф. Хаерн лъкатушеше сред уличките, пробягваше по покривите и оплиташе дирята си, правейки я невъзможна за проследяване. Най-сетне преценил, че се е отдалечил достатъчно, Стражителя се оттегли край една пивница близо до пристанището и се просна край стената ѝ, зад три бъчви. Там дълго лежа неподвижно, за да си поеме дъх.

— Първо Привидението, сега и ти — каза той, припомнил си удивителната бързина на Диредон. — Защо целият свят ме мрази, Ашур?

Богът не му отговори. Оставаше единствено фактът, че двама противници, и двамата по-опитни от всички, срещу които Хаерн се бе изправял до този момент, го преследваха, без да предоставят причина.

След като си отдъхна, Стражителя се върна в стаичката, която двамата със Зуса бяха наели. В момента не бе в състояние да се изправи срещу Привидението; не му се мислеше какво би станало, ако се натъкнеше на Диредон отново.

Превързал раните си, той се отпусна върху сламеника и затвори очи. Надяваше се, че Зуса се справя по-добре.

— Определете три смени — нареждаше Торгар. Край него Мадлин стискаше бебето и гледаше как наемниците заемат позиции из двора и върху стената. Неколцина от тях бяха ранени, а всички изглеждаха уморени, но никой не се оплакваше. Дори Торгар се бе

сдобил с прясна рана върху и без това грозното си лице, но това не изглеждаше да го притеснява.

— Нали няма да успеят да проникнат? — попита тя. Подчинените на Торгар се разпръскваха, за да разделят хората си на смени. Едрият мъж сви рамене и ѝ направи знак да се прибере обратно вътре.

— Не виждам как. Не и с всички тези войници, които охраняват портата. Довери ми се.

— Както ти се доверих да се справиш с Търговските лордове?

Торгар издаде звук, много приличащ на ръмжене, и положи ръка върху рамото ѝ.

— Прибери се.

В друг случай тя би възразила, но сега се подчини заради бебето. За нейна изненада Торгар последва оттеглянето ѝ. Зад него вратата се затръшна.

— Вземи детето — обърна се той към дойката, която стоеше във фойето. Младата жена го погледна колебливо.

Мадлин ѝ подаде бебето и го помилва по главата.

— Доведи телохранителите ми — прошепна ѝ тя.

— Трябва да поговорим — рече наемникът. — Тук или някъде на спокойствие. Нямам претенции къде.

— Мога ли да попитам за какво става въпрос? Какво е толкова важно, че ти дава основания да ми нареждаш?

Торгар се усмихна широко и с подигравателен тон заяви.

— Привидението. И смъртта на Лори.

Нужни ѝ бяха отчаяни усилия, за да не реагира.

— Да отидем в кабинета на съпруга ми. Върви.

— Дамите с предимство — настоя Торгар.

Скована от напрежение, Мадлин се отправи към въпросната стая. Не спираше да си повтаря, че няма как той да е узнал истината и да я докаже. Но пък тази усмивка...

Когато влезе в кабинета, тя се облегна на стената и скръсти ръце. Торгар влезе небрежно, отпуснал ръка върху дръжката на меча си. Той затвори вратата с крак. Трясъкът накара сърцето на вдовицата да подскочи.

— Не зная какво си мислиш, но те уверявам...

— Мълчи — каза Торгар. Тя се подчини, което само по себе си бе достатъчно, за да я разтревожи. Наемникът крачеше пред нея, допрял потупващ пръст до устните си. И не спираше да я наблюдава.

— Каза, че искаш да поговорим. — Мадлин се овладя. — Слушам те.

— Не спирам да си мисля за случилото се онази нощ — каза Торгар. Той спря да се разхожда и се облегна върху вратата, за да напомни липсата на изход. — Убиецът е добър и умее да се прикрива, не се съмнявам. Заслужава прозвището си. Аз самият съм се сражавал с него и зная на какво е способен. Но да се промъкне в спалнята незабелязан, без да убие и едничък пазач? Това ми се струва непостижимо дори и за човек като него.

— Нямам представа как е влязъл, Торгар. Събуди ме прилепена върху устата ми ръка. Лори лежеше мъртъв до мен. Може би през прозореца?

— Строшаването на стъклото привлече вниманието ни, Мадлин. Няма как да го строши два пъти. Трябва да е влязъл през вратата и да е излязъл през прозореца. Поне така трябва. Но аз огледах прозореца и формата на счупването ми се стори чудата. Разбира се, аз не съм от най-умните, но после видях още нещо, което никак не ми хареса.

Той пристъпи по-близо. Мадлин опита да се отдръпне, но ръката му ѝ попречи. Наемникът се извисяваше над нея, усмихнат. Но в очите му блестеше ярост.

— Видях кръв в умивалника ти.

— Имаше кръв навсякъде — отвърна вдовицата. Долната ѝ устна бе започнала да трепери. Трябваше да напруга цялата си воля, за да удържа погледа му.

— Да, но не и пръсната чак там. Може би няколко капки са полетели... а може би някой се е почиствал. Но това не изглеждаше смислено. И все пак ме накара да се замисля. Как е влязъл. Как се е измъкнал. Как никой не го е видял. Разполагахме само с твоята дума, а тя не значи нищо за мен.

— Ще уредя обесването ти заради това.

— Нима? Аз не мисля така. Не и след като вече зная.

Той бръкна в джоба на жилетката си. При вида на кинжала коленете ѝ се подкосиха. Дръжката бе златна; острието все още покрито със засъхнала кръв.

— Това ти е познато, нали?

— Трябва ли да ми е познато? — каза Мадлин, преструваща се на невинна.

— Претърсих цялата спалня, Мадлин, и намерих този кинжал защит в матрака. Погледни го. Погледни го! Не е трудно да се отгатне чия кръв е потъмнила острието.

— Какво искаш?

Ако имаше друг насреща си, тя би си послужила с тялото си, за да го привлече на своя страна. Но Торгар винаги я бе смущавал. Инстинктивно Мадлин знаеше, че подобен опит от нейна страна би й спечелил единствено шамар.

Наемникът заби кинжала в стената, с което едва не накара Мадлин да подскочи. Той се приведе към нея, злорадстващ.

— Лори е мъртъв, така че сега ти си тази, която плаща. В последно време моите отговорности се увеличиха — търговци, градски стражи... И нека не забравяме заигравката ми с остроухата курва. Заслужавам далеч по-висока заплата, разбра ли?

— Мога да го уредя — дрезгаво изрече тя.

— Това не е всичко. Нямам намерение да умра, за да защитиш тайните си. Зная, че ти няма да ми позволиш да стана част от семейството, но ако искаш да си държа устата затворена, ще трябва да ме направиш кръстник на Тори.

През вратата нахлуха дузина наемници. Те не казаха нищо, а объркано се огледаха.

— Добре ли сте, милейди? — попита един.

— Добре е — усмихна се Торгар и отново се обърна към нея. — Е, какво ще бъде? Ще се наложи ли да разговарям с роднините Кънингтън или с приемника на Алиса?

— Съгласна съм — каза Мадлин. Вече обмисляше стотиците начини, по които можеше да отложи изпълняването на условията му. — Надявам се, че ще удържиш на думата си.

Торгар се засмя и се отправи към вратата, без да обръща никакво внимание на останалите наемници.

— Не бих казал, че точно ти трябва да се тревожиш от нож в гърба — подметна той през рамо.

Мадлин изстина. И едва не нареди на войниците да го убият още тук, но израженията им я спряха. Някои изглеждаха любопитни, ала

повечето лица изразяваха гняв или съмнение. Колцина ли от тях знаеха — или подозираха — истината за смъртта на Лори?

Ами ако Торгар беше споделил откритието си? Може би единствено заради него те не я нападаха.

Вдовицата забеляза, че неколцина от тях са се вторачили в забития кинжал. Това беше последната сламка.

— Добре съм — каза тя. — Вървете си по местата.

Останала сама, жената рязко изтегли кинжала и го хвърли в камината. Не се интересуваеше дали оръжието ще пламне. Просто не искаше да го вижда.

— Вървете по дяволите — промълви Мадлин. Думите ѝ бяха отправени към Торгар, към покойния ѝ съпруг, към търговците. Към всички противни жители на града, които процъфтяваха сред разрухата. Пламъците започнаха да пропукват. Върхът на кинжала проблясваше из въглените. Кръвта по острието започна да почернява. А Мадлин обмисляше начин за безопасното отстраняване на Торгар. Такъв съществуваше и тя щеше да го намери. Този път богатството на рода Кинън се намираще под неин контрол. Никой нямаше да ѝ го отнеме.

Дори и телохранителят, който знаеше тайната ѝ.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Зуса се промъкваше търпеливо, защото знаеше, че и най-малката грешка ще се окаже последната ѝ. Заради размириците, елфите и търговците пазачите в имението щяха да стоят нащрек. Към това се прибавяха и допълнителните войници, служещи да предотвратят ново посещение от страна на Хаерн или Привидението. Но пък тя бе една от безликите. Нищо нямаше да ѝ попречи да проникне. Търпението ѝ бе безгранично, сенките бяха нейни приятели.

Бягството щеше да се окаже далеч по-трудно. Тя не спираше да мисли за предишното си измъкване с Хаерн. Ако не беше намесата на Привидението, двамата никога не биха успели и в момента нямаше да се намират между живите. Или по-зле, още щяха да търпят мъчения в най-дълбокото подземие на тъмницата.

Близо до портата тя се притисна до стената и се сля със сенките, хвърляни от звездите. Дори и с умения като нейните щеше да е нужно много търпение, за да узнае бройката на тукашните патрули. На всеки петдесет крачки бяха разположени факли, за да предотвратят промъкване. Всеки прозорец бе осветен; часовите също разнасяха факли. Надали на друго място в града нощта се бе превърнала в ден.

Нещо привлече вниманието ѝ и я накара да прекрати обмислянето на маршрут. Една от сенките се простираше неестествено дълго. Тогава чернотата се раздвижи.

Под любопитния поглед на Зуса сенчест силует се отправи към стената на имението. Последваха го още шест силуета, притичващи през улицата с удивителна бързина и със смущаваща безшумност.

Елфи, досети се тя. Но дали можеше да ги сметне за съюзници?

Каквито и да бяха намеренията им, безликата трябваше да ги последва. Не биваше да им позволи да наранят Алиса.

Докато тя се засилваше, седмината преодоляха стената с лекота и се нахвърлиха върху един от патрулите. Напрегнатата Зуса очакваше да долови викове или звуци от битка, но нищо такова не последва.

Елфите бяха отстранили войниците без никакъв звук. Това повиши почитта ѝ към тях десетократно.

От по-ранното си наблюдение тя знаеше, че следващите патрулиращи ще пристигнат след около минута. Елфите трябваше да действат много бързо, за да постигнат целта си — каквато и да бе тя — в толкова малък период.

Зуса подскочи нагоре, хвана се за ръба на стената и се превъртя. Приземи се сред петимата мъртъвци от патрула, които лежаха със сходно прерязани гърла. Жената насочи поглед към имението върху хълма. Никакво движение не се забелязваше сред склона. Тя се намръщи. Колкото и бързо да се придвижваха елфите, пак трябваше да ги е забелязала. Освен...

Споходена от лошо предчувствие, безликата се затича край стената. Както очакваше, войниците от втория патрул също лежаха мъртви. Седмината елфи не се бяха отправили към Инграм. Тъмницата бе тяхна цел.

Алиса.

— Няма да успеете — прошепна Зуса. За момент си помисли да вдигне тревога, но наблизко не бяха останали войници, а къщата се намираще прекалено далеч, за да хвърли камък и строши някой от прозорците ѝ. Освен това виковете щяха да известят и елфите за присъствието ѝ.

Тя изтегли кинжалите си и се приготви за предстоящото предизвикателство. Щеше да се изправи срещу подобия на Хаерн. По време на пътуването насам двамата се бяха дуелирали редовно. Такава бързина и умение трябваше да очаква сега.

От седмина като него.

Пред входа на тъмницата лежаха двама стражи, простреляни в гърлата. Вратата зееше отворена; от вътрешността долиташе екотът на сражение. Тъй като тъмницата се намираще под земята, шумът нямаше да бъде чул. Нямаше да последва тревога — освен ако някой от тъмничарите не успееше да избяга. Но и тогава щеше да е станало прекалено късно.

За малко спасяването ѝ не приключи преждевременно. Докато прекрачваше прага, тя бе споходена от остро предчувствие. Напълно инстинктивно жената скочи напред и се извъртя, отчаяно повдигнала кинжали. Над вратата се бе прикрил елф, чийто замах с меч се връза в

кръстосаните кинжали. Зуса побърза да се претърколи назад: знаеше, че противникът ще се опита да я убие веднага, преди да е успяла да възстанови равновесието си. Звукът на метал, остъргващ пода на косъм от нея, потвърди правотата на догадката ѝ.

Тя достигна стената и се извъртя, облегнала гръб на нея. Елфът се хвърли напред, насочил меч към сърцето ѝ. Зуса отново посрещна острието с кръстосани кинжали и го тласна встрани. Но врагът запази устрема си: макар че мечът потъна в стената, а не в плътта ѝ, кракът му полетя към стомаха ѝ. Когато безликата се опита да го удари, той се изви и стовари пестник в лицето ѝ.

Макар и с разкъравен нос и болящ корем, Зуса отново повдигна кинжали и се усмихна.

— Очаквах нещо по-добро — каза тя.

Лицето на елфа бе покрито с черно-сива боя. Сред нея кафявите му очи проблясваха. Той също се усмихна в рязък контраст с черните си устни.

— Опитен човек — отбеляза той. — И все пак нищо в сравнение с нас.

Противникът завъртя меча си в сложна последователност от движения, целяща да я обърка, но Зуса не обръщаше внимание на острието, а само на положението на крайниците му. Когато той се напрегна, готов за удар, безликата потъна назад в сенките на стената и изникна от срещуположната страна. Мечът му изкънтя срещу стената, породил искри, а Зуса скочи към елфа. Коленете ѝ блъснаха гърба му, кинжалите ѝ пронизаха меката кожата броня.

— Щом казваш — просъска тя в ухото му и извъртя остриета.

Тялото му се свлече на земята, а Зуса трябваше да се облегне на стената, за да прогони внезапно нападналото я замайване. Не биваше да разчита на скачането си през сенки, защото то я оставяше изтощена.

От носа ѝ още се стичаше кръв, пренесла се и върху избърсващата длан. *Счупен. Прекрасно.* Стомахът още я болеше. Звуците на битка вече заглъхваха.

Оставаха ѝ още шестима елфи.

Умението, което бе забелязала със собствените си очи, и презрението, което бе чула в гласа на надвития си противник, показваха, че останалите няма да очакват атака в гръб. Изненадата бе

най-доброто ѝ оръжие, може би единственото ѝ оръжие. Зуса се затича навътре. Още на първото разклонение забеляза мъртъвците.

Тъмницата бе разделена на три. Алиса можеше да се намира във всяко едно от тези отделения. Елфите със сигурност се бяха разделили, което не ѝ оставяше време да размишлява, а само да реагира.

Безликата се затича право напред, надявайки се, че Алиса е била затворена в килията на Хаерн.

Затворниците около нея крещяха оживено. Повечето от тях изразяваха доволството от смъртта на пазачите.

— Мъртва си, момиче! — подвикна един от тях към Зуса. Тя трепна, защото пред нея двама от елфите бързо оглеждаха килиите. Викът не ги накара да се обърнат, като това позволи на безликата да се нахвърли върху тях. Кинжалите ѝ полетяха със свирепостта на ноктите на див звяр. Тя се съсредоточи само върху единия: ако нападнеше и двамата и не успееше да ги убие, те щяха да се обърнат срещу нея. Кръв оплиска ръцете ѝ; тя изрита трупа, за да си освободи място.

Спътничката на убития се нахвърли върху нея. Тя бе пристегнала косата си в болезнена плитка, а челото ѝ кървеше — мълниеносен удар, който Зуса бе успяла да ѝ нанесе подир убиването на другия елф.

Макар да имаше насреща си меч и кинжал, които разсичаха въздуха в съвършен синхрон, Зуса не отстъпи и не се впечатли от бързината им. Елфът се оказа по-бавна от Хаерн, а и само едно от оръжията ѝ имаше по-голям обсег.

Безликата бързо навлезе в ритъм. В продължение на цели десет секунди двете си разменяха удари, взаимно парирани. Другата жена ставаше все по-объркана: изглежда се затрудняваше да осмисли уменията на противницата си. Зуса се възползва от този момент, за да нанесе завършващ удар. Кинжалите ѝ се промъкнаха между двоен удар, целял да я разсече странично. Но елфът отстъпи назад, издърпвайки остриета.

Въпреки това Зуса все още можеше да атакува с ритник в лицето. Тя стори именно това. За момент противничката ѝ залитна. Безликата се възползва от това, за да я подсече.

Не последва очакваното тежко приземяване, което щеше да изкара въздуха на елфа: тя се приземи с претъркулване. Кинжалите на Зуса уцелиха единствено камък. Безликата изруга и се хвърли напред. Другата отново скочи на крака и също се впусна в атака. Четирите

остриета се сляха в белезникав облак движение, постижим само за най-добрите.

Но Зуса щеше да бъде по-добра. Трябваше. Тя не спираше да си мисли за Алиса. Тревогата и яростта ѝ придаваха сила. При първата открила се възможност тя пое инициативата и избягна оръжията от ръцете на противничката си. Другата се опита да побегне, но не получи тази възможност. Безликата поде подвеждащ удар, в следващия момент стовари петата си върху коляното ѝ. По време на падането разсече гърлото ѝ с кинжалите си.

Елфическата кръв се разля върху камъка.

— Алиса? — подвикна Зуса и с леко залитане продължи към края на коридора. Най-сетне достигна килията, в която бе лежал Хаерн, но я намери празна. Вътре имаше единствено ивица светлина. Сърцето ѝ се сви при тази гледка. Бе сгрещила в преценката си.

Безликата се затича обратно. Не спираше да се надява, че по някакъв чудодееен начин ще успее да стигне навреме. Не се интересуваше кой от боговете ще обърне внимание на молитвите ѝ. От значение беше единствено Алиса. Решетките прелитаха край нея. Подвикванията достигаха до нея като далечното жужене на мухи.

При първото разклонение тя ги видя — четиримата елфи бързо се отправяха към изхода. Един от тях бе метнал Алиса на рамото си. Те бяха с гръб към Зуса, но явно бяха забелязали отсъствието на другарите си, защото изглеждаха нащрек. Един от тях се обърна и спря, стиснал дълъг меч. Боядисаното му лице излъчваше омраза. Останалите трима извикаха нещо на своя език и се затичаха към изхода.

— Ти ли си убила Селия и Трейарх? — попита той.

— Не забравяй и страхливеца, който се беше свил над прага — отговори Зуса и се усмихна широко, тласкана от лудост и отчаяние.

Лицето му потъмня още повече.

— Ще се погрижа за болезнена смърт.

Замахът му прелетя досами лицето ѝ и отрязва няколко косъма. Този елф беше по-бърз, а Зуса бе изхабила голяма част от ожесточението си. Тя започна да отстъпва, но противникът не я оставяше. Кинжалите ѝ непрекъснато трябваше да политат встрани, за да спират устрема на меча, извиван в едно неспирно движение. Все по-трудно ставаше да запазва съсредоточаването си. Тя нямаше време за

това сражение. А вече усещаше, че губи. Елфите щяха да избягат и да отнесат Алиса.

Зуса се бе провалила.

Елфът я притисна в ъгъла. Край лицето ѝ пламтеше горещината на факла.

— Ти си отнела животи, видели отминаването на стотици години — изрече той. — Вашият народ е най-големият грях, който измъчва този свят.

Мечът му не спираше да танцува, а Зуса не беше добра партньорка. Притисната, тя не разполагаше с място за маневри срещу много по-бързия си противник. Всеки път, когато безликата се опиташе да атакува на свой ред, елфът отскачаше назад, изтласкваше оръжието ѝ встрани, а после нанасяше удар, осланящ се на предимството си. С всеки изминал момент изтощението ѝ нарастваше. Противникът нанасяше нови и нови рани. Веднъж дори го видя умишлено да извърта острието, за да не я разсече то сериозно. Той ѝ се подиграваше. Обидата бе нетърпима.

Насълзена, тя се отпусна върху стената.

— Довърши ме — промълви Зуса.

Елфът се навъси, видимо разочарован. Той се приближи, насочващ върха на острието към гърлото ѝ. Този път не каза нищо. Само в очите му се четеше смърт.

Когато мечът полетя, Зуса изблъска острието встрани и неволно извика, защото върхът се вряза в лявата ѝ буза. Другата ѝ ръка се стрелна напред. Боецът понечи да избегне намушкването, но тя не целеше подобен удар. Кинжалът излетя от ръката ѝ и го прониза. Раната не бе фатална, но го забави достатъчно дълго. Жената грабна факлата и замахна към лицето му. Елфът успя да се защити, издигнал меч навреме. Безликата повтори движението, а после го потрети. В следващия миг захвърли факлата. Възползвала се от временното заслепение на противника си, тя скочи към него и го обгърна със свободната си ръка. Острието на оставащия ѝ кинжал потъна в сърцето му.

Безликата пусна трупа и го заплю.

— Не искам и да чувам за грехове.

Тя се затича към изхода. Пътеката бе празна, осветявана единствено от звездите. Скоро щяха да започнат да пристигат войници,

но те нямаше да заловят елфите. Нито нея.

Отварянето на вратата събуди Хаерн. Един поглед към Зуса бе достатъчен, за да отстрани сънливостта му. Почти всички ивици плат, обгръщащи жената, бяха подгизнали от кръв.

— Зуса? — Той се надигна от леглото. Безликата направи несигурна крачка напред и рухна в прегръдките му.

— Те я отведоха.

— Алиса? Кой я е отвел?

Тя бе притиснала ръце към гърдите си и се тресеше. В първия миг Хаерн реши, че тя трепери от слабост. Тогава видя очите ѝ. Не ставаше дума за слабост, а ярост, която кипеше и заплашваше да избухне.

— Елфите. Те ще я убият. Зная го. Ще я убият, но аз ще ги накарам да си платят. Всички ще си платят. Целият този проклет град ще ми плати с кръв.

Хаерн я прегърна. Тя притисна челото си към брадичката му.

— Не ме е грижа какво ще стане с това място — прошепна тя. — Просто искам да я спасим. Само това. Без нея...

Хаерн я притисна към себе си. В този момент тя изглеждаше уязвима.

— Ще я намерим. Не всичко е изгубено. Ще я намерим и ще я спасим, обещавам ти.

Зуса се отдръпна.

— Не давай обещания, които не си способен да изпълниш — каза тя и започна да се разсъблича. — Сега ми помогни да се превържа. Не разполагаме с време за губене. Има само едно място, където елфите може да са я отвели.

— Кое е то?

Тя го изгледа с удивление.

— В гората им. Веднъж отведаш ли я там, никаква човешка армия не би могла да я спаси.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Алиса се събуди насред повръщане. Веднага след това последва главозамайване. Тя веднага затвори очи и осъзна, че се намира върху нечие рамо. Тих шепот на непознат език — явно елфически — долиташе от двете ѝ страни.

Жената отново се осмели да погледне. Похитителите ѝ тичаха. Със странно злорадство тя установи, че е повърнала върху ботушите на носещия я елф.

При опита си да повдигне глава усети опън около врата и китките си. Сложен възел ги бе обвил. Раздвижването на ръцете едва не я задуши. Напразно би било да се мятат.

Тя се постара да се отпусне и да се огледа, без да се раздвижва. Надяваше се да види нещо, което да ѝ позволи да разпознае къде се намира. Но не видя никакви постройки, по които да се ориентира. Обгръщаха я хълмове, тревисти и тук-там дървета.

Сърцето ѝ се сви. Елфите я бяха отвлекли и тайно я бяха извели извън града. Вече не можеше да разчита на защитата, която затворът бе предлагал.

— Къде ме водите? — попита тя.

Елфът трепна; отворотното поклащане от тичането му спря. Земята се извъртя около Алиса и в следващия миг се издигна под нея, за да я посрещне в болезнен удар — похитителят безцеремонно я бе захвърлил сред тревата. Жената остана да лежи неподвижно по гръб: ръцете ѝ бяха привързани ниско и зад нея. Трима елфи с боядисани лица стояха пред нея — двама мъже и една жена. Дрехите им също бяха тъмни. Тъй като бяха свалили качулките си, родовата им принадлежност бе невъзможна за събъркване.

— Нямах правото да задаваш въпроси — каза онзи, който я бе захвърлил на земята. Той бе най-висок, с дълга златиста коса, стигаща почти до пояса му.

— Защо? — попита Алиса. Знаеше, че единствената ѝ надежда се крие в предразполагането им.

— Нима касапинът обяснява на прасето къде възнамерява да го отведе? — попита елфът.

— Аз не съм прасе.

— Мнозина други биха настояли на противоположното.

Третият елф остро им направи забележка, която ги накара да замълчат. Той бе по-нисък от жената и имаше изумруденозелени очи. Той коленичи пред Алиса и сграбчи брадичката ѝ, за да обърне лицето ѝ към себе си.

— Ще получиш привилегията да направиш посещение, което никой човек не заслужава. Ще ти позволим да коленичиш пред нашата принцеса и да чуеш присъдата ѝ. Ти изпрати своя главорез след нея, разчитайки, че ние не познаваме злината, която се таи в сърцето на човечеството. Сред нас може и да има и такива, които са достатъчно наивни да търсят мир, но не и ние. Ти ще умреш, Алиса. Трупът ти ще бъде изгорен, а праха му ще отнесем в горите си, за да ги подхрани и изкупи предателството си.

Той се приведе още по-близо.

— Или бихме могли да изпратим главата ти обратно в Ейнджълпорт, за да разберат вашите първенци, че децата на Селестия повече няма да търпят глупавата им алчност.

Алиса си послужи с целия опит, натрупан през досегашния ѝ живот, за да си придаде презрително изражение.

— Ако принцесата ви сглуми да ме убие, пригответе се да останете последните деца на Селестия. Ще последва война, която вие няма да преживеете.

Елфът внимателно докосна бузата ѝ с длан и се усмихна.

— Силни думи. Силни и празни. Изправи се.

Тя бавно се подчини и сгърчи лице заради болката, пронизала кръста и краката ѝ. Бърз поглед назад показва светлините на Ейнджълпорт на повече от миля. Жената се постара да скрие смущението си. Разстоянието нямаше да има значение за Хаерн и Зуса. Двамата щяха да узнаят за отвличането ѝ и щяха да дойдат да я търсят.

Но щяха ли да я заварят жива?

Елфът със смайващо зелените очи сръза въжето на глезените ѝ.

— Бягай, ако желаеш — каза ѝ той. — С радост бих се възползвал от повода да те убия.

Алиса се изправи с цялата гордост, която оставащите въжета ѝ позволяваха. Нямахте да позволи на елфите да я унижат.

— Води — каза тя. — Не се страхувам от принцесата ви или от ориста, която тя ще ми отреди.

Високият елф се изсмя, а спътничката му взе срязаното въже, пристегна единия край около шията на пленената и я поведе.

— Надувай се колкото си щещ, кучко — заяви тя. — Пак ще пристигнеш на каишка.

Пътят им ги отвеждаше все по-далече от Ейнджълпорт, към малка горичка, обградила езеро. Всеки звук караше Алиса да изостря уши. Всяка сянка се бе превърнала в обещание, от което можеше да изскочи Зуса. Шумоленето на тревата можеше да крие стъпките на Стражителя. Но никой не се появяваше. Те се приближаваха все по-близо до горичката. Неочаквано Алиса осъзна, че езерото в действителност представлява илюзия, прикрила голяма шатра и лагерен огън.

Няколко елфи бяха обградили пламъците. Сред тях се намираще и Лариса, облечена в елегантна рокля. Жълтата светлина не скриваше синините върху лицето ѝ. Едната страна на одеждата ѝ бе леко издута, прикрила превръзка. Кожата ѝ бе придобила белезникав цвят. Гледката накара Алиса да се почувства отвратително. Наранената красота ѝ се струваше осквернение срещу самата природа. Сега можеше да разбере гнева на елфите. Но това не успя да промени настроението ѝ. Сега животът ѝ зависеше от убедителността ѝ.

— Приветствам ви, лейди Лариса Синистел — високо изрече тя, когато светлината на пламъците се разля върху нея. — Бях останала с впечатлението, че сте се завърнали в Келасар. Чувствам се изненадана приятно да бъда ваша гостенка, както вие ми гостувахте неотдавна.

Трепването на елфическото лице показва, че принцесата е останала жегната от думите ѝ. Алиса знаеше, че голяма част от аристократичните традиции на човечеството водят произхода си от древния елфически етикет. По тази причина елфите не биха понесли да изглеждат отстъпващи в каквото и да било отношение.

— Развържете я — нареди принцесата. — Тя не представлява заплаха и трябва да свидетелства, преди да произнесе присъда.

Лейди Гемкрофт не откъсваше очи от нея. Когато ръцете ѝ се оказаха свободни, тя разсеяно разтри гърлото си. То бе започнало да се

протрива от острите нишки.

Тя все още носеше същата простовата рокля, с която бе избягала от дома на Кинън. С тази мръсна и окъсана одежда тя щеше да изглежда като просякиня сред елегантните елфи. Дори похитителите ѝ, облечени в кожени брони, изглеждаха по-представително.

Лариса се обърна към един от тримата похитители, за да отпрати питане. Отговорът я накара да се намръщи. Тъй като размяната на реплики бе протекла на елфически, Алиса не можа да разбере нищо.

— Познаваш ли жена със смугла кожа? — попита принцесата. — Тя носи черна и къса коса, облечена в странни дрехи. Тя твоя слугиня ли е?

Въпросът изненада пленничката, но тя не се осмели да излъже. Елфите бяха известни със способността си да долавят неистините. А и над лагера може би бе хвърлено някакво заклинание. Много вероятно бе всяка изречена лъжа да поражда облачета дим.

— Това описание прилича на моя спътничка на име Зуса. Защо питате?

Отново Лариса се обърна към тримата похитители и се намръщи още повече.

— Защото тя е убила четирима от бойците ми. Престъпленията ти срещу мен непрекъснато се увеличават, Алиса.

— Тя е смятала, че ме защитава — отвърна лейди Гемкрофт. — Какво друго заключение би могла да си извлече, виждайки елфи да се прокрадват в човешки затвор и да ме отвличат? Аз не съм се заклела във вярност пред вас, Лариса. Прекланям се единствено пред справедливостта на краля. Само той има право да съди. В нашите земи вие нямате никаква власт и никакво право да отсъждате над негова поданица.

Това породи оживление сред елфите. Още по-объркващ бе фактът, че те не реагираха изцяло с гняв. В гърдите ѝ припламна надежда. Може би дори и тук се намираха елфи, които не споделяха пълно единомушие? Човеците рядко постигаха пълно единомислие. Логично бе същото да се отнася и за елфите, пък макар и в по-малка степен. Сега повече от всякога ѝ се искаше да бе отделила време да научи езика им. Някогашният ѝ съветник много пъти бе изтъквал подобна нужда, но Алиса винаги бе отказвала, защото това ѝ се бе струвало безсмислено. Сега, заслушана в звучната реч край себе си, тя

можеше да осъзнае грешката си. Със закъснение, както винаги ставаше.

— Опитяхме се да подирим правосъдието ви — заговори Лариса, с което сложи край на спора. — Също както се опитахме да запазим мира. Инграм обеси онези, за които твърди, че са убили Силдур, но аз зная, че това е само припряно предположение от негова страна, с което той се надява да ни залъже. Ейнджълпорт прелива от измама, гняв, алчност и страхливост. Но тук, сред пустошта, ние ще прибегнем към нашата справедливост. Може и да не приемаш нашия съд, но престъпленията ти напуснаха границите на твоето кралство. А що се отнася до войната...

С оттласкване Лариса се изправи. Макар ръката ѝ да трепереше, тя пусна стола си и се изправи в цял ръст, за да изгледа пленничката отвисоко и да поклати глава.

— Ние не се страхуваме от човешките оръжия. Ние сме децата на Селестия. Когато вашите богове са вдъхвали живот на пръстта, създавайки нищожните си слуги, моят баща вече е бродел из земята. Ние гледахме как изникват от пепелта. Ще бъдем тук и когато се завърнете сред нищото, където и ви е мястото. Вие никога не научавате нищо и не постигате нищо. Изтръгвате единствено разруха.

В края на кратката ѝ реч елфите започнаха да ликуват, а надеждите на Алиса угаснаха. Тя вече не беше изправена на съд. Тя бе избрана да понесе наказание за всички престъпления на своя народ, минали и бъдещи. Невинността ѝ не беше от значение. Думите ѝ не биха променили нищо. Елфите искаха кръв заради посегателството над Лариса и убитите от тълпите. Произволните обесени простолюдни нямаше да заситят жаждата им. Само нечия благородническа смърт можеше да постигне това. Смъртта на влиятелен човек. Човек като Алиса.

Оставаше ѝ единствено да се надява, че екзекуцията ще бъде бърза и безболезнена.

— Погледни ме — продължи принцесата и я изтръгна от мислите ѝ. — Още си спомням думите, които ми бяха прошепнати, когато лежах на улицата и се задушавях под нахлузената ми качулка. Видях символа, очертан до мен със собствената ми кръв. Ти беше изпратила своя Стражител да ме нападне. Това се случва с онези, които обръщат гръб на приятелите си. Така ми каза той. Какви други доказателства са

ми нужни? Нима с отказа си да рискуваме живота си за теб сме те разгневили толкова?

Алиса стоеше гордо изправена, без да обръща внимание на облеклото си и мръсотията, която престоят в тъмницата бе оставил върху кожата ѝ.

— Когато тълпата ви е нападнала, аз се криех в храма на Ашур. Не съм изпращала Стражителя да ви напада. Дори и в този момент вие се подвеждате по измамата на глупците, за които се изказахте така презрително. Смятате ли, че щяхте да останете жива, ако бях изпратила Стражителя да ви убие? Смятате ли, че той би сглупил да остави символа си? Не, вие се вкопчвате в лъжите с такава готовност, защото копнеете за мъст, а аз бих станала отлична мишена за тази мъст. Вие искате да вярвате, че всички човеци са безнадеждно покварени предатели и убийци. Дори и онези от тях, които ви помагат, накрая се обръщат срещу вас — това искате да вярвате. То ви е нужно, за да оправдаете цялата онази кръв, която жадувате да пролеете.

Лейди Гемкрофт извърна глава и плю, отлично осъзнавайки колко обиден е този жест в присъствието на елфическата принцеса.

— Но аз няма да участвам и няма да приема вина. Никога не съм ви предавала. Вие бяхте тази, която ме предаде. Аз никога не съм ви нападала. Вие изпратихте бойците си да ме отвлекат, избивайки безразборно. Аз се опитвах да предотвратя въоръжен конфликт, а вие го подклаждате с всяка изречена дума и с всяка изстреляна стрела. Дори и да ме екзекутирате, аз ще умра невинна. А войната, към която така се стремите, ще унищожи и последната надежда за мир между нас. Така да бъде, Лариса. Убийте ме. Покажете ми омразата, невежеството и ожесточението в очите си, за да умра със знанието, че между човеци и елфи няма никаква разлика.

Лагерът притихна. Алиса можеше да усети разпръснатата се студенина, но въпреки това се усмихваше саркастично. Вече не се интересуваше. Толкова дълго бе помагала на елфите, бе се опитвала да постигне компромис, който ще сведе до минимум излишните убийства. Щом те възнамеряваха да я убият за награда, нека го сторят, тя си го заслужаваше. Болеше я, че щеше да умре, без да види Натаниел за последно, но пък светът бе жестоко място. Бе научила това много отдавна, в тъмниците на собствения си баща.

— Коленичи — каза Лариса.

Алиса не помръдна. Двама елфи се приближиха и натиснаха раменете ѝ надолу, за да я принудят да изпълни командата. Един от тях нави косата ѝ около пръстите си и я накара да сведе глава.

— Алиса Гемкрофт, намирам те за виновна. Ти заговорничеше срещу моя народ, подклаждаше бунтове и за малко не отне живота ми. Заслужаваш дълга и мъчителна екзекуция, но заради ранга ти и предишното ти съдействие ти се полага бърза смърт.

Зеленоокият елф плавно изтегли меча си и повдигна главата на Алиса, за да я накара да погледне принцесата. Режещият ръб се допря до шията ѝ. Останалите елфи затаиха дъх.

— Някакви последни думи, които би искала да предадем? — попита Лариса. — Може би искаш да се сбогуваш със сина си?

Главата на Алиса бе болезнено опъната назад.

— Нямам намерение да се сбогувам — отвърна тя, забелязала движение зад елфите.

Зуса скочи иззад едно от дърветата и — преди останалите да са успели да реагират — кинжалът ѝ се притискаше до шията на принцесата. Останалите изтеглиха оръжия и посегнаха към лъковете си, но Лариса ги спря.

— Умно момиче — прошепна Зуса в ухото ѝ. — Сега освободи Алиса, преди да съм усилила натиска.

— Не — отвърна принцесата. Лейди Гемкрофт почувства как острието се врязва по-остро в шията ѝ. От разкъсаната кожа започна да се стича кръв. — Когато тя се отдалечи, ти ще ме убиеш.

— Ще те убия, ако не я пуснеш. Това не са преговори.

Надвисналото над лагера напрежение бе почти осезаемо. Зуса се бе промъкнала по съвършен начин и планът ѝ бе отличен, но изглеждаше, че Лариса няма намерение да сътрудничи.

— Не съм сама — високо изрече Зуса. Със свободната си ръка тя придърпа принцесата към себе си. — При първото грешно движение Лариса умира, а вие ще се изправите срещу Стражителя.

— Ще страдаш много — каза принцесата. — Аз не съм заложница. Пусни ме или Алиса ще умре.

Безликата погледна към елфа, който държеше Алиса, и му заговори:

— Ако Алиса умре, аз губя работодателката си. Ако Лариса умре, ти губиш принцесата си. Кой ли от двама ни ще страда повече?

— Не я слушайте — настояваше принцесата. — Достатъчно отстъпвахме пред изнудването им.

Алиса можеше да усети, че елфът се колебае. Той дърпаше косата ѝ още по-силно, но бе отслабил натиска зад мечата си. Зуса огледа лагера. Елфите имаха значително числено превъзходство. Заплахата над живота на принцесата не им позволяваше да нападнат, но и не бе спечелила свободата на Алиса. Заплахата с Хаерн също не се бе оказала ефективна.

Някакъв далечен вик накара Алиса да трепне, разранявайки гърлото си. Искаше ѝ се да се обърне, но не можеше. Можеше да чуе свличането на тяло и последвалите Хаернови думи:

— Той се канеше да запрати стрела — обясни Стражителя. — Глупаво решение.

И двете страни бяха склонни да се сражават, но нито една от тях не бе склонна да рискува живота на зложницата си. Алиса се опитваше да измисли решение, но не можеше. Искаше ѝ се да избяга, но не виждаше начин. Не очакваше, че ще избяга жива.

— Лариса!

Този глас ѝ бе познат. Посланикът нахлу в лагера, побеснял. Той изкрещя нещо, а подир това започна да ги мъмри. Лариса започна да отвърща, но Гревен не я доизслуша, а се обърна към Алиса и се поклони.

— Простете ни ужасното недоразумение — каза той. — Уверявам ви, че тези елфи по никакъв начин не представляват Келасар.

— Някак ми е трудно да повярвам това — рече Зуса.

— Ако искаш да останеш жива, трябва да повярваш. Те няма да те наранят, но трябва да освободиш принцесата ни.

Алиса погледна към Зуса, която сви рамене. Зеленоокият елф понечи да възрази, с което си навлече крясък от страна на посланика. Последният отново се поклони.

— Доверете ми се, Алиса. Това е единственият начин.

Лейди Гемкрофт се молеше, че е взела правилното решение, докато нареждаше на Зуса да отстъпи. Принцесата бързо се отдалечи и рухна в прегръдките на друг елф. От превръзката ѝ бе започнала да се процежда кръв. След няколко тихи, но авторитетни думи от страна на Гревен, насочени към елфа до Алиса, притиснатият до гърлото ѝ меч

изчезна, заедно с опъна на косата ѝ. Посланикът ѝ помогна да се изправи.

— Елате с мен — каза той, поглеждайки към Хаерн и Зуса. — Не се притеснявайте, никой няма да ни последва.

Последните думи очевидно бяха насочени към принцесата, която остро го изгледа в отговор.

Зуса започна да крачи редом до Алиса, хванала ръката ѝ.

— Радвам се да видя, че си добре — каза безликата.

Другата жена се усмихна.

— Аз също.

Хаерн вървеше от другата ѝ страна, поизвърнал глава, за да наблюдава лагера.

— Това беше неочаквано лесно — промърмори той.

— Прав си — каза Гревен. Елфът ги водеше към главния път, отвеждащ до Ейнджълпорт. — Единствено моето присъствие ви пази. Останалите няма да се откажат да ви преследват.

— Как така думата ви натежа над тази на принцесата? — попита Алиса.

— Защото ѝ бе наредено да се завърне в Келасар и да предостави на мен преговорите. Ако с неподчинението си тя бе предизвикала война, рискуваше да си навлече прогонване при евентуално недоволство.

— А би ли изникнало недоволство?

Гревен се извъртя невероятно бързо.

— Няма да ви лъжа, с тази постъпка изложих репутацията си на голям риск. Възгледите ми са достатъчно добре известни на нашите благородници и също тъй непопулярни. Мнозина смятат, че вашата смърт би предотвратила война, и изпитват съмнения към верността ми. Край мен не ви заплашва нищо, но в мига, в който ви оставя, те ще се отправят да дирят справедливост, знаейки, че с нищо не бих могъл да ги накажа.

Той се обърна и продължи.

— Инграм отказа да ви предаде, защото знаеше, че неотдавнашните бунтове бяха бледнели пред яростта, с която жителите бяха реагирани на евентуална негова постъпка. Много от моите колеги в Келасар изпитват същите категорични чувства към вас, но на срещуположния полюс. И не биха се поколебали да се отправят срещу

Ейнджълпорт, за да въздадат справедливост. Вие сте се превърнали в символ на човешката агресия срещу елфите. Още много ще умрат преди Инграм да си възвърне контрола над града, а моят народ най-сетне да приеме очевидната истина.

— И каква е тази истина? — попита Хаерн.

Посланикът се обърна и го погледна по начин, останал неразбираем за Алиса.

— Че ние чезнем. Властта ни над Дезрел отдавна е изчезнала. Ние ставаме все по-малко, а с всеки изминал ден човеците стават все по-силни. Един от вашите крале вече прогони наши сънародници и изпепели града им. — Той поклати глава. — Някой ден същите факли ще се понесат и към нас. Трябва да направя всичко по силите си, за да предотвратя това. Или поне да го отложя. Не искам да видя близките си да погиват по такъв начин. Няма да допусна трагедия като тази в Дезереа да се случи отново.

Вече бяха достигнали пътя. Алиса също започна да се обръща назад.

— Няма да ги видите — рече Гревен. — Но ви уверявам, че те ни следват. Имаме малко време.

— Трябва да има нещо, което да направя — каза Алиса. — Някакъв начин да предотвратя всичко това.

— Има. — Гревен погледна към града. — Ако изчезнете. Моите сънародници ще ви търсят, разбира се, и ще вярват, че Инграм ви крие. Но пък това ще ми предостави по-голяма свобода на действие в сравнение със сигурното знание, че вие се намирате под негова опека. На свой ред лорд Мърбанд ще обвини нас в лъжа, защото елфи са нахлули в тъмницата му. Това ще бъде трудно за заглаждане. Но докато вие оставате скрита, вярвам, че ще успея да удържа нещата под контрол.

— Трябва да се върнем във Велдарен — каза Хаерн, допрял длани върху дръжките на мечовете си. — Само там ще бъдеш в безопасност.

— Не — настоя Гревен. — Никога няма да успеете да пристигнете. Елфите ще наблюдават пътищата и ще ви проследят с лекота. Далеч преди да достигнете портите на Велдарен, десетки стрели ще са полетели към вас. Елате с мен обратно в Ейнджълпорт. Зная място, където да се скриете. Преодоляването на градските стени

ще забави преследвачите ни достатъчно, за да изгубят дирята ви. А ако имаме късмет, може и да открием кой стои зад атаката над Лариса.

Прехапала устна, лейди Гемкрофт погледна към двамата си спътници. Хаерн сви рамене, а Зуса леко стисна рамото ѝ.

— Стори онова, което смяташ за правилно — каза безликата.

Алиса си припомни напрегнатия миг в лагера и появата на посланика. Тя кимна.

— Да вървим — обърна се тя към Гревен. — И да се надяваме, че някой от боговете ще ни помогне да предотвратим войната.

Посланикът се усмихна и отново се поклони ниско.

— Разбира се, милейди. Последвайте ме.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Оцелелите Търговски лордове се бяха събрали на обичайното място, за да оценят ситуацията си. Масата пред тях бе отрупана с бутилки твърд алкохол, които непрекъснато подрънкваха. Нямаше значение, че от изгрева на слънцето бе изминал едва час. Сега не бе време за трезвеност.

— Аз имам късмета да държа богатството си във водата — каза Уорик Сън, облегна се назад и склочи ръце над корема си. — Наемниците на Мадлин опожариха дома ми, но това не е голяма загуба. Мъчно ми е единствено за картините. Бяха рисувани по поръчка.

— Със сигурност Арън би искал също да се отърве тъй леко. — Стърлинг изпразни поредната чашка. — Видя ли какво бяха направили с трупа му? Огърлица от собствените му черва. Негодници. Радвам се, че аз и моите хора не им останахме длъжни.

— Това е защото имаш нереален късмет — отбеляза Дурго Флин. — Аз изгубих пет кораба и много добри моряци. Но пък си нямах Привидението да защитава дома ми.

Споменаването на убиеца ги накара да замълчат за момент.

— Нереален късмет? — повтори Стърлинг. — Седмица подир погребението на дъщеря си се натъквам на братовия си труп в един пасаж. Това ли наричаш късмет?

Флинт Амър се размърда неловко.

— Ние побягнахме, когато видяхме наемниците. Нямаше какво да направим. Те избиха всичките ми братя.

— Не се съмнявам — подметна Стърлинг. — Какво съвпадение.

Флинт се изчерви и надигна чашата си, вместо да отговори.

— Съдействието на Привидението е изключително странно — каза Уорик и почеса нос със сбръчканите си ръце. — По-рано той ни напада, а сега идва да ни защити, макар че сме определили награда за главата му. Не разбирам игричките му.

— Ако това е игра, бих искал да получа хода си. — Стърлинг запрати чашата си към стената, където тя се разби на по-малко от педя от главата на един прислужник. — Загубите ни възлизат на стотици хиляди златни монети. Изгубихме и двама от съдружниците си, а Инграм не прави нищо. Мадлин спокойно си стои зад крепостните стени на дома си, а нашият градоначалник пет пари не дава за справедливостта.

— Справедливостта в Ейнджълпорт винаги е била въздавана от нас самите — търпеливо каза Уорик. По принцип Стърлинг бе спокоен и разсъдлив, но погиналите му близки го бяха направили непредсказуем. — Освен това все още разполагаме с достатъчно хора. Ако бяхме знаели за плана на Мадлин, щяхме да отблъснем наемниците и да ги изколим. В този случай тя имаше предимството на изненадата. Но ние не бива да допускаме подобно нещо да се случи отново. И няма да го допуснем. Трябва да я отстраним, относно това няма спор. Тя е заплаха. Остава въпросът: как да я отстраним?

— Останали са й прекалено много наемници, за да нападнем дома й. — Стърлинг се беше поуспокоил. — А и с подобно открито нападение рискуваме намесата на градската стража. Инграм с радост би се възползвал от повода.

— Бунтовете ни го наплашиха — каза Уорик. — С това те изпълниха предназначението си. При първата негова погрешна стъпка ще го свалим и жителите на Ейнджълпорт сами ще предоставят града в ръцете ни. Така че Инграм няма да посмее да се намеси.

Дурго се изправи и стовари огромния си юмрук върху масата. Изненадващото му избухване раздразни Уорик.

— Повече не бива да се държим като страхливци — каза Дурго Флин и изгледа събеседниците си. — Инграм, Мадлин и градът да вървят по дяволите. Време е да спрем да се боим от реакциите и плановете им и да действваме според собствените си желания. Мадлин трябва да умре. Без значение е какво си мисли Инграм. Аз предлагам да съберем всичките си сили и да ударим. Когато окачим трупа й на пристанището, благородниците ще разберат какво се случва с онези, които се изправят срещу нас.

Подигравателно бавно ръкопляскане последва думите му. Търговците се обърнаха към вратата, където тъкмо пристъпваше закачулен непознат. Усмихнат.

— Добре казано — рече Привидението. — Храбро, но глупаво. Точно каквото бих очаквал от Търговските лордове.

Стърлинг скочи на крака и сграбчи меча си. Дурго също изтегли оръжие, а Флинт не помръдна. Уорик бе развеселен от опита за театрална поява.

— Ти — ужасено промърмори Флинт. — Как така пазачите те пуснаха?

Привидението скочи върху масата и се усмихна по-широко.

— Убих ги, разбира се.

— Не искаме неприятности — напрегнато каза Стърлинг. Посетителят се обърна към него.

— Което е странно, предвид възнаграждението, което предлагате за главата ми. Все още ли се цупите, че убих Уилям? Неговият заместник, макар и още млад, изглежда далеч по-компетентен. Смятах, че ще се зарадвате на промяната.

Уорик би побеснял, ако някой си позволеше подобен коментар към баща му. Но Флинт само седеше вцепенен на стола си, доказвайки, че предишното му перчене е било без покритие. Уилям Амър си имаше недостатъци, но никога не би се напикал при вида на убиец. Останалите съдружници се бяха радвали на смъртта му, но те не бяха в състояние да оценят истинската му сила — способността за напълно обективен поглед върху нещата.

— Защо си тук? — попита Уорик. — Прекалено съм стар за гатанки. И не съм достатъчно глупав да се зальгвам, че бихме имали шанс, ако си дошъл да ни убиеш. Говори или изтегли меча си.

Привидението се поклони, а Уорик сдържа усмивката си. Значи убиецът не бе дошъл да убива. А по-подходящо място за преговори и сделки не би могъл да намери.

— За ваш късмет аз също не обичам да губя време. Трябва да призная, че плановете ви за мъст са забавни, но не биха променили нищо. Мадлин Кинън не е най-големият ви проблем. Лорд Инграм е този, когото би трябвало да окачите с главата надолу.

— Той разполага с истински войници — каза Стърлинг. — Мнозина от тях са били престъпници, преди да постъпят на служба при него. Дори и с обединени сили не бихме могли да се изправим насреща му, особено без валидна причина. Крал Едуин би побеснял от посегателството срещу един от благородниците му.

Сега Привидението се усмихваше леко снизходително.

— Дребни хора, дребни идеи. Не искам да сваляте Инграм, а да го спасите.

Стърлинг сбърчи чело, а Уорик замислено наклони глава.

— Как така? — попита възрастният мъж.

Гостът им скочи от масата и се отправи към една от стените, украсена с картина на пристанището. Пространството край кейовете бе изпълнено с красиви кораби, които гъмжаха от моряци.

— Тази нощ елфите ще подемат масирана атака над града — поде той, разглеждащ картината. — Не се тревожете за стените, елфите вече са вътре. Те ще убият всички в дома на Инграм и в тъмниците му. Ще се отправят и към вас. Това е техният последен опит, надеждата да спечелят войната преди да е започнала.

Уорик се облегна назад в креслото си, събрал пръсти пред брадичката си. Мисълта му започваше да се раздвижва.

— Защо се обръщаш към нас? — попита Стърлинг и погледна към другите, за да прецени мнението им. — И защо да помагаме на Инграм?

— Моите дела не ви касаят — отвърна Привидението. — А се обръщам към вас, защото елфите не бива да спечелят. Съберете хората си. Пригответе се за битка! Нека елфите се натъкнат на засада, вместо на тлъсти търговци и безпомощни слуги. В противен случай...

Той извади нещо от джоба си, потри пръсти и докосна картината. Платнището бе обхванато от огън, който се разпростря мълниеносно. От красивите кораби остана единствено пепел.

Привидението отново се обърна към домакините си. Червеникавият проблясък зад гърба му придаваше на усмивката му демонични черти.

— Дайте им отпор. Убийте ги. Или гледайте как богатствата ви се превръщат в пепел.

— Благодаря ти за предупреждението. — Уорик бавно се изправи. — Думите ти ни предоставиха много неща, над които да разсъждаваме и обсъждаме.

Гостът се поклони доземи.

— Старая се да помагам. — Той отново се усмихна към Флинт и се отправи към вратата. Но на прага се обърна отново. — Ако решите да съдействате, подготвил съм ви подарък. Сигурен съм, че той ще ви

хареса. Давам ви един час за размисъл; подир това ще се върна, за да чуя отговора ви.

С тези думи той напусна залата. Макар нито веднъж да не бе посягал към меча си, присъствието му бе изпълвало помещението с обтегнатост. Едва сега Стърлинг се върна на стола си. Останалите си разменяха погледи, но мълчаха.

— Ще му се доверим ли? — попита накрая Стърлинг.

— Той е убил прекалено много. — Дурго поклати глава. — И не би се поколебал да излъже.

— Мисля, че казва истината — рече Уорик.

Стърлинг кимна. Макар и раздразнен, той също смяташе така:

— Елфите знаят за настоящето ни желание да получим част от земите им. Когато приключат с Инграм, ще дойдат да се разправят и с нас. Може би трябва да се подготвим и да последваме съвета на Привидението?

Сбръчканото лице на Уорик се раздвижи в усмивка. Събеседниците му забелязаха блясъчето в очите му. То бе породено от удоволствието, че му предстои да манипулира човек, който се бе смятал за недосегаем.

— Да последваме съвета му? — повтори Сън и поклати глава. — Не, не съвсем.

Брадата на Дарил бе покрита с бирена пяна. В момента той не бе в настроение за разговори и това личеше по погледа му. При други обстоятелства би отвел на кораба си две-три от навъртащите се наоколо жени.

При рязкото си посягане той събори халбата си. И още повече се раздразни при осъзнаването, че на масата му се е настанил неканен гост.

— Какво искаш? — тросна се капитанът.

— Трезвен събеседник — отвърна Стърлинг и се навъси. — Но явно искам прекалено много.

Дарил го напсува в отговор и махна на една от брантите да му донесе нова чаша. Погледът на Блекуотър не позволи на девойката да се приближи, оставяйки капитана на сухо.

— Трябва да поговорим — каза Стърлинг. — Бих предпочел да насочиш вниманието си към мен, а не към халбата.

— Доколкото зная, ти не си ми никакъв — каза Дарил. — Работех за брат ти. Как е той, впрочем? А, да. Мъртъв. Мизерник. Дали пък не ми е завещал нещо, някой кораб например? Не, разбира се. Нямам нито злато, нито екипаж, защото той искаше да останем тук да се сражаваме, наместо да разнасяме товар, каквато ни е работата.

— Голяма част от наследството на Улрих принадлежи на мен. — Стърлинг Блекуотър се облегна назад. — Това означава, че бих могъл да ти върна *Гарванова сянка*, ако преценя, че решението е добро.

Съзнанието на Дарил беше замъглено от алкохол, но и в това си състояние той успя да осмисли чутото. Той се поразмърда и реши да се държи малко по-учтиво.

— Плавам от деветгодишен — поде той и се опита да обърше брадата си: безнадеждна задача. — Познавам си екипажа, кораба и всички подли номерца, които морето има навика да погажда. По-добър капитан няма да намериш.

От усмивката на Стърлинг капеше снизхождение. Дарил се постара да не показва, че е забелязал.

— Не се притеснявай, *Гарванова сянка* е твоя — рече Стърлинг. — Но преди това искам да направя нещо за мен. Брат ми ти имаше доверие. Ти никога не си го предавал. Надявам се, че аз също ще мога да разчитам на теб.

— Устните ми винаги си остават запечатани — рече капитанът. — Дори на курвите не казвам нищо. Много неща прощавам, но не и нарушаването на дадената дума. Трябва ли ти нещо, изпълнявам го.

Стърлинг се почеса по врата и го огледа. Подир това махна на едно от момичетата. Когато към разговора се присъединиха две пенести халби, Дарил се усмихна широко.

— Какво ти трябва? — попита той, вземащ една от чашите. — За някакъв специален товар ли иде реч? Съобщение? Тяло, което трябва да изчезне?

Стърлинг се усмихна.

— Човек, когото трябва да убиеш.

Инграм не спираше да крачи и да си мърмори.

— Къде се е дянал проклетият елф?

— Възможно е изобщо да не се появи — каза Йор. До креслото му се намираше купа с череша, от които той непрекъснато похапваше и оставяше костилките направо върху полираната дъбова масичка.

— Невъзможно! Той е техен посланик. Негови сънародници са проникнали в тъмницата ми и са убили пазачите ми. Гревен трябва да се намира тук, на колене, готов да нашепва извинения в задника ми от зори до здрач.

Едгар се бе облегал на стената, скръстил ръце.

— Ако не се появи, това може да означава, че елфите са избрали война.

Инграм за пореден път погледна към вратата. Търпението му ставаше все по-обтегнато.

— Не биха. Все още е рано.

Едгар се задоволи да свие рамене. Йор продължаваше да яде, а Инграм не устоя на натиска и се зае да си забърква коктейл, в който преобладаваше алкохолът. По време на половината изпиване един от слугите му плахо надникна.

— Елфическият посланик Гревен моли да го приемете.

— Крайно време беше. Води го.

Няколко мига по-късно през вратата пристъпи самият посланик, изненадващо неугледен. Робата му бе намачкана, косата — разрошена. Той се поклонил ниско. Заради вида му непогрешимата усмивка губеше част от блясъка си.

— Приветствам ви, господа — каза той. — Искане ми се да бях доведен от по-приятни обстоятелства.

— Не се съмнявам — каза лорд Мърбанд. Йор се изправи и избута купата. — Нямам време за глупости. Да говорим по същество. С какво ще обясните фактът, че елфи са прескочили оградата ми, убили са мои войници и са отвлекли един от затворниците ми?

Гревен въздъхна и събра ръце зад гърба си.

— Сред сънародниците ми съществува малка фракция, която не е доволна от начина, по който протичат преговорите. И трябва да призная, че не мога да виня принадлежащите към нея. Те собственоръчно се нагърбили да изправят Алиса на съд.

— Признавате? — смаяно изрече Йор.

— Не признавам нищо, само представям истината. Тяхната постъпка не е извършена от името на всички елфи, нито е знакова за настроенията, преобладаващи в Келасар. Уверявам ви, че аз съм не по-малко възмутен.

— Сигурно. — Едгар прокара ръка през къдрите си. — Знае ли се кои са въпросните елфи? Ще ни ги предадете ли?

Посланикът се размърда неспокойно.

— Те бяха изпратени обратно към горите ни, където ще понесат полагащите се последици.

Едгар открито се изсмя. Инграм се присъедини към израза на презрение.

— О, разбира се — рече лорд Мърбанд. — Изпращате убийците на стражите ми в Келасар, за да отговарят пред вашия съд, а същевременно се възмущавате от желанието ни Алиса да бъде изправена пред собственото ни правосъдие. Зная, че елфите ни смятат за несъвършени, и съм склонен да се съглася: ние никога не бихме могли да овладеем подобно лицемерие.

Върху лицето на Гревен бе изникнало смущение.

— Разбирам ви, но ви уверявам, че се старая да правя най-доброто, което би могло да бъде постигнато в тези обстоятелства. Заради случилото се с придружителите на Лариса ситуацията сред сънародниците ни е обтегната.

— Със стрелите си вие сте убили много повече — каза Йор. — Всеки ден в града пристигат семейства, надяващи се да намерят по-добър живот. Живот, в който излизането за работа не носи риска от смъртоносно прострелване.

— Убийства, които биха спрели, ако постигнете споразумение с нас и престанете да настоявате да получите части от земите ни!

Инграм обърна гръб на посланика, за да се успокои и отново да напълни чашата си.

— Ами Алиса? — попита лорд Мърбанд. — Ще я върнете ли?

— Ако можех, щях да го сторя.

Инграм отново се обърна към него. Не беше изненадан.

— И защо? — презрително попита той.

— Мога само да кажа, че в момента тя се намира зад стените на Ейнджълпорт, в безопасност. Правя това за нейна собствена защита.

— Да бе — намеси се Йор. — Използвате я по някакъв начин.

Вратата бе открената колебливо.

— Простете, милорд — нервно каза лакеят. — Прецених, че бихте желали да знаете. На пристанището става нещо интересно.

Инграм повдигна вежда, а останалите двама благородници свиха рамене. Домакинът се отправи към един от прозорците и дръпна шнура на завесите. Лорд Мърбанд се сепна при откритата се гледка.

— Какво става? — промърмори той.

Почти всички кораби от пристанището, малки и големи, се бяха отделили от брега и изпълваха морето. Но те не се бяха отправили на северозапад към изгубеното крайбрежие или на запад към Кер, а оставаха недалеч, закотвени в някакво странно бдение. Малкото останали край пристана кораби пламтяха. Димът им се издигаше към небето.

Останалите трима се присъединиха към домакина. Гревен се навъси:

— Чи корабии са били подпалени? — попита елфът.

— Не мога да видя от толкова далече — каза Едгар. — Какво означава това, Инграм?

— Не зная — отвърна лорд Мърбанд и погледна към посланика. — Ами вие? Ще благоволите ли да демонстрирате пословичната елфическа мъдрост?

Гревен поклати глава.

— Това е меко казано неочаквано. Сещам се само за две неща. Или очакват атака, или самите те възнамеряват да нападнат.

Инграм скръцна със зъби. Всички онези кораби в далечината го изпълваха с гняв.

— Вървете си — обърна се той към посланика. — Върнете се при сънародниците си. И им кажете, че ще обявя война от името на крал Едуин Велор ако дори и едничък елф извърши някаква проява на агресия срещу града ми. Не ме интересува с какво ще се оправдаете и колко ще се извинявате. Вече изчерпахте търпението ни. Ако подобни преговори бяха водени срещу човешко кралство, отдавна щяхме да сме изпратили войниците си. Това е последният ви шанс да запазите мира. Не го пропилявайте. А що се отнася до Търговските лордове... — Мърбанд кимна към корабите. — С тях имам много за обсъждане. Считайте исканията им към земите ви за отхвърлени. Не искам компенсации или територии. Просто спрете убийствата. Все още ни

предстои да достигнем някакво споразумение за дървосекачите ни, но за това ще говорим впоследствие. Не искам война. Казвам го искрено. Поне веднъж се вслушайте в думите ми.

За момент посланикът го погледна сепнато, а после се усмихна и се поклони.

— Благодаря ви. Ще сторя всичко по силите си.

Когато той се оттегли, Инграм Мърбанд стовари юмрук върху перваза, но не погледна към пристанището.

— Какво ще правим сега?

— Не ми хареса това, което чух — навъси се Едгар. — Имаш ли представа колко много от селяните ми са убили тези елфи? А ти им предлагаш мир без дори да изискаш извинение?

— Първо трябва да мисля за града си! Уорик и останалите търговци са решили да подемат въстание. В този момент шепа селяндури са последната ми грижа. Повтарям, какво ще правим сега?

— Ще бягаме.

Инграм и Едгар изгледаха Йор невярващо.

— Какво каза? — рече Едгар.

— Препоръчах да бягаме. — Йор посочи към огромното стъкло. — Те са събрали хората си, корабите им също са готови. Те са като червей, проял сърцевината на Ейнджълпорт. Трябва да се отдалечим от тях. Търговците не разполагат с истинска армия, с обучени хора. За месец бих могъл да събера няколко хиляди войници. Зная, че и ти, Едгар, би могъл да сториш същото. Няма значение какво ще правят наемниците. При завръщането си ще смажем бунта, ще им вземем корабите и веднъж завинаги ще сложим край на заплахата.

— Да не си се побъркал? — попита Инграм. — Искаш да избягам като пълен страхливец?

— Един работнически бунт, предвождан от търговци, не е шега работа — настояваше Йор. — Съобщи във Велдарен за ставащото. Уведоми и благородниците от северните земи. Подобно въстание е заплахата срещу всички ни и трябва да бъде потушено незабавно.

Едгар пристъпи към него, напрегнат.

— Искаш да побегнем, да изоставим морската си перла и с подвити опашки да избягаме при краля за помощ?

Йор сви рамене:

— Това е доста грубо описание, но да.

Още една стъпка.

— И колко ти платиха търговците, за да ни посъветваш това?

Йор го погледна объркано. Това му състояние се влоши, когато Едгар изтегли една от рапирите си.

В следващия миг острието бе полетяло към шията му в елегантен замах. Благородникът се свлече на земята, оплисквайки убиеца си и килима с прясна кръв. Едгар извади носната си кърпичка и се зае да почиства острието.

Инграм го наблюдаваше втренчено.

— Това пък защо? — измърмори той, шокиран.

— Той ни умоляваше да извършим измяна. — Едгар приключи с почистването. — Крал Едуин предостави Рамерата под твоя защита, а Ейнджълпорт е център на властта ти. Ако изоставиш града и позволиш на търговците да го завладеят, подобно унижение ще нанесе непоправими щети, без значение колко дълго те се задържат на власт — ден, месец или година. Ще останем и ще се сражаваме. Готов съм да заложа живота си, че Йор е бил подкупен от Търговските лордове.

Инграм погледна към трупа и кимна.

— Прав си. Колко бойци си довел със себе си?

— Около стотина войници.

— Доведи ги тук. — Лорд Мърбанд бързо се отправи към вратата и започна да призовава началника на стражата си. — Когато корабите им подемат атаката си, ние ще бъдем готови. Искам всички налични бойци да се съберат в имението. Не ме интересува колцина главорези са събрали търговците. Стените на дома ще ги спрат.

— Ами градът?

Другият сви рамене.

— Да изгори до основи. Когато атаката им се провали, ние ще се впуснем насреща им. Ще завладеем корабите и ще избесим всички Търговски лордове. И пътят може да се отбием при Мадлин, напомняйки й собствения й неуспех срещу търговците. Трифектата също ни създава проблеми прекалено дълго. С твоя помощ ще си върнем изцяло града.

— Разбира се. — Лорд Едгар се поклони ниско. — Заемам се веднага.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Стаята, до която Гревен ги беше отвел, се намираше в едно от спокойните кътчета на Ейнджълпорт, близо до една от вътрешните стени. Тя имаше пръстен под, който оставаше влажен.

Хаерн не го свърташе вътре.

— Не очаквах, че вие ще се погрижите за настаняването ни — бе казал елфът на Алиса по пътя им насам. — Самият аз бях уредил това помещение. Когато вие предложихте помощта си, аз прецених, че трябва да запазя мястото в случай на извънредни обстоятелства.

— Каквито настъпиха — лаконично бе отвърнала Алиса.

Стаята си имаше прозорци, но те бяха покрити с дебели завеси. Макар да беше пладне, стаята си оставаше сумрачна.

Тримата не разполагаха с почти никаква храна — само с малък самун, който Хаерн бе купил от пазара. Но пък и не бяха гладни.

— Мъчително е просто да седим и да чакаме — обади се Зуса, легнала върху единствения креват. Алиса бе приседнала край него и изглеждаше изключително уморена. Тя носеше красива елфическа рокля със сребърни нишки.

— Какво друго бихме могли да правим? — попита лейди Гемкрофт. — Инграм би ме затворил, търговците биха ме убили, а елфите биха ме отвели на съд с предизвестен край. Ще чакаме и ще видим какво ще измисли Гревен.

— Не ми харесва да залагаме оцеляването ти на други — каза Хаерн, който в този момент надничаше през цепнатина между пердетата. Грубият плат подобаваше на настроението му. — Тази вечер трябва да те изведем от града.

— Гревен каза, че елфите ще ни открият.

Хаерн сви рамене:

— Аз не се боя от елфите. Съмнявам се, че и Зуса се плаши от тях. Трудно би могла да си намериш по-добри телохранители от нас. Трима лесно биха пътували незабелязани.

Алиса се премести до Зуса върху леглото и отпусна ръка върху челото си.

— Зная. Прав си. Трябва да се върна във Велдарен, където ще мога да се погрижа за Мадлин. Освен това Натаниел ми липсва. Нека поне изчакаме Гревен да се върне. Не искам да изчезна неочаквано. Това не само ще го разтревожи, а и би представлявало обида.

Стражителя въздъхна.

— Щом настояваш.

Той пусна завесата и се отправи към вратата.

— Къде отиваш? — попита безликата.

— Навън.

Със сведена глава, плътно обвит в плаща си, той по нищо не се отличаваше от останалите бедни работници, кръстосващи града. В началото Хаерн пое безцелно, воден единствено от усета си. По-рано бе обещал на Привидението, че ще проучи Ейнджълпорт по-обстойно, но в действителност нямаше нищо за проучване. Всички искаха власт. Всички желаеха да унищожат определен противник. Дори Алиса не бе напълно невинна, макар че нейните намерения изглеждаха далеч по-благородни, сравнени с тукашните.

За своя изненада той установи, че се е озовал пред храма на Ашур. За момент гневът му припламна.

Хаерн не можа да се сдържи и влезе. Миещият пода Лоугън се обърна да го посрещне, но поздравът му секна, когато видя лицето на посетителя. Пребледнял, юношата изпусна парцала си.

Стражителя повдигна пръст към устните си.

— Нито дума. Върви в стаята на Нол, заключи се и излез след един час. Разбра ли?

Момчето побърза да кимне и бързо изчезна зад олтара. А Хаерн се отправи към коленичилиия в молитва свещеник. По-рано той не би се осмелил да го прекъсне, но в случая нямаше намерение да търпи набожността му.

Чул приближаващите се стъпки, жрецът отвори очи и погледна. Реакцията му почти не се отличаваше от тази на Лоугън.

— Ти. — От изненада той седна тежко на пода. — Моля те, не ме убивай.

Хаерн се почувства уморен. Не можеше да събере гнева, който другият заслужаваше.

— Кажи ми — наместо това каза той, — спокоен ли е сънят ти?
Нол бе започнал да диша тежко през носа си. И се огледа колебливо, объркан от въпроса.

— Не — призна свещенослужителят. — Не и откакто...

— Откакто ни предаде?

Жрецът прочисти гърло.

— Да.

Хаерн се взираше в него в неосъзнат опит да прозре същината на онова, което се криеше под бялата роба, страха и собствения му гняв.

— Защо? Ние ти се доверихме.

— Лоугън ми каза за предложеното възнаграждение — каза Нол и въздъхна. — Ако продадох тези земи, щях да издигна великолепен храм. Светилище, което да изпълва с гордост влизащите в него. А вие бяхте издирвани престъпници. От мен се искаше единствено да ви предам.

— Не би се поколебал да издигнеш храм с мръсни пари?

— Не разбираш ли? Огледай се. Това място е празно. Всеки ден отправям молитви към Ашур, но чувствам единствено изолация. Бремето на цял един град лежи отгоре ми. Този път видях нещо различно от обичайното безсилие. Сторих го в името на онези хиляди души, Хаерн! Какво значение има една прошепната дума, сравнена с всички онези, които ще бъдат спасени в Златната вечност?

Хаерн стисна юмруци.

— Така ли служиш на Ашур: като злоупотребяваш с оказаното ти доверие и заобикаляш моралните му повели?

— Нима ти си по-добър? Познавам те. Чух какво се говори за теб. Ти си притискал велдаренските крадци. Убивал си, за да предотвратиш убийства. Има ли кръв по моите ръце? Чии животи съм отнел? Виждам в очите ти, че си готов да ми прережеш гърлото.

Младият мъж наистина изпитваше подобно желание, но въпреки това поклати глава.

— Градът заслужава нещо по-добро от теб.

Нол се засмя горчиво.

— В това сме на едно мнение.

Хаерн се отправи към изхода, където се обърна.

— Инграм даде ли ти обещаните земи?

Нол поклати глава и бавно се изправи.

— Не. Ами ти? Ти донесе ли мир на Велдарен? Или нощите му все още са изпъстрени със смърт?

Искаше му се да има готов отговор, хубав отговор. Наместо това Хаерн си помисли за мъртвото дете, което бе отнесъл при гробаря.

— Не. Невинните все още умират.

Свещеникът посочи към празния храм.

— Ние не сме хора, на които се пада да спят спокойно. Бих искал да променя миналото и да ми простиш момента на гордост. Дори и ако преизградях тези стени от най-скъп мрамор и обвих тавана с коприна, това нямаше да промени нищожността ми. Никаква конструкция не би могла да промени това.

— Тогава защо продължаваш да проповядваш?

— Защото пак има шанс, че ще спася макар и един живот. Това е всичко, което има значение. А и няма кой друг да ме замести.

Хаерн положи ръка върху вратата, притискан от тишината в светилището.

— Поне това мога да разбера — рече той и излезе. Посещението не бе му донесло облекчение.

Стражителя се обърна на юг и застина, доловил миризмата на дим. Със стиснати юмруци той се вгледа в отдръпващите се от кейовете кораби. Само няколко съда все още стояха закотвени, но те горяха.

— Сега пък какво става? — промълви той и се затича. В нормални обстоятелства гражданите щяха да се стичат към пристанището, за да гасят пожара, само че сега те далеч не бяха нормални. Покрай бунтовете, обесванията и сраженията между наемници и търговци, местните жители се бяха изпокрили по домовете си.

Край последния закотвен кораб стояха неколцина подпалвачи, които хвърляха факли и разпръскваха кофи светилно масло.

Трополяц по дъските на кея, Хаерн изтегли мечовете си. Символът, изрязан върху корпуса на съда, оказваше принадлежността му към семейство Кинън. Изглежда Търговските лордове най-сетне отвърщаха.

Само един от подпалвачите успя да извика уплашено — останалите бяха твърде заети. Хаерн прониза стомаха му, извъртя острието и рязко го издърпа, за да се нахвърли върху оставащите

трима. Двама от тях рухнаха веднага, още преди да са осъзнали случващото се. Стражителя умишлено не уби третия: гол до кръста смугъл моряк, който измъкна широк нож. Оръжието му бе хубаво; за съжаление стопанинът му не умееше да си служи с него.

Хаерн избегна тромавите му удари и поряза китката му в обезоръжаване. Два ритника в лицето накара моряка да започне да се олюлява, а замах през глезена го повали на земята. Стражителя притисна мечовете си към гърлото на поваления.

— Какво става? — попита той, доближил лице.

— Нищо няма да ти кажа.

Мечовете се оказаха притиснати по-силно.

— В такъв случай ще умреш като приятелите си. Защо корабите се оттеглиха? Възнамеряват да си играят на нашественици?

Макар да изпитваше видима болка, морякът се изсмя.

— Нашественици? Нищо не си разбрал, уроде. Не ние ще се сражаваме тази нощ. Ние просто се оттегляме.

Хаерн се надигна, но не отдръпна остриета. Отвратително предчувствие започваше да го вцепенява. И макар да бе сигурен, той все пак отправи питането.

— Защо се оттегляте? Кой ще нападне града?

Морякът изплю кръв, изгледа го остро и отговори.

С вида си Гревен успя да сепне Алиса. Елфът изглеждаше объркан и страшно припрян.

— Станало ли е нещо? — попита тя, приседнала върху леглото.

— Не — отвърна посланикът. Но бе очевидно, че лъже. — Нищо.

— Тогавя защо това *нищо* те притеснява? — попита безликата. Тя бе започнала да се разтяга в средата на стаята, защото бездействието я влудяваше. Елфът се отправи към една от лавиците и започна да тършува.

— Търговците сториха нещо интересно. Трябва да се опитам да отвърна на новите обстоятелства. Те пуснаха корабите си в открито море и опожариха онези, принадлежащи на семейство Кинън.

— Какво означава това? — попита лейди Гемкрофт.

— Не зная. Това възнамерявам да открива. Моля ви, останете тук тази нощ. Имам предчувствие, че тя ще бъде опасна за всички. — Той

се огледа. — Къде е Стражителя?

Зуса сви рамене.

— Излезе.

Гревен се приближи до Алиса и взе ръцете ѝ. Дланите му бяха меки и изпотени.

— Моля ви — настоя той. — Обещайте ми, че ще останете. Вашата безопасност е моя отговорност. Не искам да понеса срама на неизпълнението ѝ. Особено след всичко, което се случи.

Жената не отговори веднага: ситуацията бе изключително деликатна.

— Ще остана — накрая изрече тя. — Но само защото вие бяхте тъй мил. Късмет, Гревен.

Елфът се усмихна.

— Няма да ми е нужно пожеланието ви, Алиса.

Той се поклонил и излезе. Зуса се приближи до нея и я прегърна; двете жени се загледаха през прозореца.

— Не е безопасно — прошепна безликата.

— Да останем тук или да отпътуваме?

— И двете?

Другата въздъхна.

— Зная. Но какво мога да направя? Нищо чудно, че Лори изпитваше такива затруднения с тукашната ситуация. Излезе, че и аз самата не се справих по-добре от него. Сгреших, като дойдох тайно. Трябваше да отпътувам открито, повела хиляда бойци със себе си. Изглежда, че тук всеки си има телохранители, наемници и биячи. А аз с какво разполагам?

Зуса се засмя.

— С мен и Стражителя. Толкова ли сме лоши?

Алиса хвана ръката ѝ.

— Не, но бих предпочела да изгубя хиляда наемници, отколкото теб.

Хаерн пристъпи в стаята, навъсен. Ботушите му бяха опръскани с кръв.

— Случило ли се е нещо? — попита Алиса.

— Пристанището — отвърна Стражителя. — Всички кораби са отплавали. Без тези на Мадлин Кинън, които в момента горят.

— Знаем — рече безликата. — Гревен ни каза.

— А каза ли ви причината?

Алиса поклати глава:

— Предполагам, че търговците планират...

— Не планират нищо — прекъсна я Хаерн и изтегли един от мечовете си, за да им покаже окървавеното острие. — Натъкнах се на неколцина от подпалвачите им. Търговските лордове не подготвят нападение, а се оттеглят в открито море, за да останат незасегнати от клането, което предстои.

Алиса знаеше какво загатва той. И все пак трябваше да попита.

— Какво клане?

Мъжът се намръщи още повече.

— Елфите. Тази нощ те възнамеряват да нападнат.

Скривалището им внезапно им се стори изключително тясно, а тази част на града вече не изглеждаше уединена и безопасна. Лейди Гемкрофт обви ръце около себе си, за да спре неволно потръпване:

— Трябва да са те излъгали. Ако елфите убият Инграм, крал Едуин ще обяви война в мига, в който научи за смъртта на своя васал.

— Морякът, когото разпитах, казваше истината — рече Хаерн. — А и случващото се сега спокойно може да бъде определено като война. Какво бихме могли да направим?

Зуса посочи към кинжалите си, които бе оставила върху пода.

— Да ги спрем.

Хаерн погледна към нея и кимна.

— Не зная на какво можем да се надяваме — каза им Алиса. — И не зная какво мислите за причините ми да дойда тук. Но повече от всичко желая да спася стотиците хиляди, които биха погинали в този конфликт. Направете всичко по силите си. Спасете ни от нас самите.

Зуса и Хаерн приготвиха оръжия, пристегнаха плащове, прикриха лица и поеха сред улиците на Ейнджълпорт, където слънцето се отправяше към залез.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Грегъри държеше ръка върху дръжката на меча си, без да вади оръжието: харесваше му успокояващият допир на студен метал.

В даден момент от нощта щеше да му се наложи да си послужи с него.

— Мислиш ли, че онези търгаши ще се осмелят да нападнат? — попита стоящият до него пазач, мрачен бабаит на име Тък. Той отказваше да си служи с обичайния меч: наместо това използваше огромна брадва, която в момента почиваше на гърба му. Тък я обявяваше за семейна реликва.

— Надявам се, че не — отвърна Грегъри. — Но пък иначе не виждам защо ще отплават. Сигурно знаят, че няма да ги щадим, когато най-сетне предприемат нещо.

Тък се почеса по брадичката.

— Все тая. Но ние ги очакваме. Защо им е да ни нападат, когато сме подготвени?

Грегъри въздъхна. Всеки от свиканите войници бе получил партньор, редом до когото да се сражава. Тък бе неговият партньор. Очевидно добър и силен жребий. Освен това не за пръв път им се случваше да дежурят заедно. Другарят му имаше само един недостатък: бе лош събеседник.

— Може би са уверени в победата си?

Тък се засмя.

— В такъв случай наистина са глупаци. Погледни колко хора сме събрали.

Така беше, помисли си оглеждащият се Грегъри. Понастоящем градските стени бяха охранявани от най-малкия възможен брой войници — всички останали бяха призвани да пазят дома на лорд Инграм Мърбанд. Над хиляда души изчакваха в двора, а още стотина стояха на пост върху бойниците. Тревата в градините бе превърната в кал. Прозорците, зад които не се криеха арбалетчици, бяха заковани.

Край портата, където вражеският натиск щеше да бъде най-голям, изчакваха елитните бойци на лорд Едгар.

От мястото си Грегъри не можеше да види пристанището. Но порано през деня войниците бяха сковали стълби. Дватама също разполагаха с една.

От върха ѝ вече можеше да погледне пристанището.

— Все още не помръдват — рече той. Корабите се бяха превърнали в огромни тумбести сенки, полегнали върху водата.

Някакви викове, долетели от западната част на града, привлякоха вниманието му. В далечината, близо до портите, някаква сграда се беше подпалила.

— Какво става? — попита Тък.

— Има пожар.

— Лошо. Ще излизаме ли да го гасим?

Грегъри сви рамене. Съмняваше се. Подир няма и минута откъм къщата долетя изревано нареждане, което различните началници подеха. Никой не биваше да излиза. Жителите на града трябваше да се оправят сами.

Грегъри не се изненадваше. Той знаеше малко за лорд Мърбанд, но и тези му бегли впечатления бяха достатъчни, за да знае, че Инграм с радост би оставил целия град да изгори, стига самият той да оцелее.

Но личността на подпалвача оставаше под въпрос.

Втори димен стълб се издигна към звездите, този път изникнал по-близо до центъра на града. Грегъри изруга.

— Сега пък какво? — попита Тък.

Грегъри му отстъпи мястото си. Когато видя пожарите, другият войник руга значително по-звучно.

— Някъде там ли живееш? — попита Грегъри.

— Не. Обаче *Конската глава* се намира наблизо. Това е любимата ми пивница. Да не би голтаците пак да са се разбунтували?

Димът продължаваше да се издига, този път от трето място. Войниците започнаха да се учудват.

— Корабите все още ли не помръдват? — попита Грегъри. Тък се обърна нагам и кимна.

— Тогава какво по...

Той млъкна рязко, защото от другия край на стената долетяха викове. Стиснал дръжката на меча, войникът започна да се оглежда.

— Какво става? — Тък се обърна на стълбата.

— Тихо — каза другарят му, заслушан. Още викове, а също и болезнен писък. Нападение.

— Но как са се върнали? — почуди се брадвоносецът. — Корабите още са си там.

Неочаквано той политна назад, рухвайки от стълбата. Грегъри веднага се озова край него и потръпна: от гърдите на другия войник стърчеше дебела стрела.

— Проклети негодници — каза Тък, вторачен в перата ѝ. — Простреляха ме.

Край стената избухна хаос. Патрулиращите крещяха от болка; разнасяше се оглушително дрънчене на метал. Събраните край портите изтеглиха оръжия. От всички посоки долитаха тревожни викове.

— Трябва да те отнесем вътре — каза Грегъри и понечи да свали нагръдника му, за да огледа раната.

— Никакви такива. — Другият тласна ръката му встрани. — Няма да се оставя някакво си елфче да ме убие.

Елфи? Грегъри се отдръпна, а Тък строши стрелата на две. Едва сега другият войник разпозна специфичната ѝ направа. Все още невярващ, той сграбчи напречниците на стълбата и бързо се изкатери, за да надникне отвъд стената.

Над тридесет тела лежаха на земята, почти всички носещи униформи на градската стража. Около двадесетима все още се сражаваха, но бяха обградени.

Противниците им бяха петнадесет елфи с боядисани лица и ръце. Те размахваха дълги и извити остриета, които с лекота разсичаха метала на броните. Един от остроухите забеляза надничаящия пазач и посегна към лъка си. Грегъри побърза да слезе. В следващия миг стрелата прелетя през мястото, където се бе намирала главата му — елфът бе невероятно бърз.

Внезапно численото превъзходство и стените престанаха да имат значение.

— Можеш ли да се изправиш? — попита той и протегна ръка към другаря си. Тък я пое със сумтене и се надигна. И оповести състоянието си с еднословен отговор на болка.

Вече долитаха заповеди за гъсто групиране. Напълно очаквано. Бройката бе единственият начин за надвиване на подобни противници.

От видяното пред стените Грегъри знаеше, че предстоящата битка няма да изправи умение срещу умение.

Заради раната си Тък не можеше да тича. Двамата се отправиха с бърз ход към предната порта. Около тях войниците от градската стража вършеха същото.

По средата на пътя те дочуха дрънчене на метал. Грегъри се обърна назад и видя въже да прелита над стената, привързано към тежка тризъба кука. Само след миг елфите вече се спускаха в двора.

— Бързо! — кресна Грегъри и започна да бута спътника си. Двамата се присъединиха към група от петдесетина души: все бойци, оттеглили се от стените. Той изтегли меча си, а Тък свали огромната брадва от гърба си. Някакъв капитан им изкрещя да удържат устрема. Насреща им се отправяха десет елфи. Те нападаха безразборно, водени от мълниеносен устрем.

Грегъри се приготви за сблъсък, като не спираше да си повтаря да не трепва и да не се паникьосва. От прозорците на къщата полетяха залп, насочен срещу елфите. Но последните го избегнаха, сякаш разчели мислите на скритите арбалетчици.

— Посечете ги! — изкрещя началникът им. — Покажете, че сте мъже, негодници!

Срещу обикновен противник битка с толкова неравностойни сили би приключила за секунди. Но елфите се врязаха в редиците им и започнаха да си проправят път дълбоко сред тях. Един от тях се приближаваше към позицията, която бе заел Грегъри.

Войникът позволи на спътника си да атакува първи. Докато бравдата политаше и елфът отскачаше, за да намушка Тък, Грегъри се хвърли напред. Острието му потъна в плът, при което той възкликна възторжено. Елфът инстинктивно се обърна, при което разшири раната си. С рев другият войник размаха бравдата си. Противникът им не успя да се отдръпне навреме и се оказа разсечен като цепеница.

— Отдръпни се! — извика Грегъри. Тък последва съвета му веднага, без да се замисля. Отскокът му го изведе встрани от пътя на елфическото острие. Новият нападател се извъртя, за да се хвърли отново. Бравдата успя да отрази първия замах, но не и последвалия. Мечът на елфа потъна сред ребрата на едрия пазач.

Грегъри се надяваше, че другарят му не е ранен фатално. Той замахна към гърба на елфа, целейки се да прекъсне гръбнака му. Но

противникът му се извъртя, при което отрази и брадвата, и меч. Войникът не можеше да се надява да постигне същата смайваща бързина; не можа да извърти меч си в желаната позиция. Планираното като смъртоносно намушкване се оказа слабо разсичане. Елфът неочаквано се хвърли към него и с лекота отблъсна въоръжената му ръка. Отчаян, пазачът посегна да спре вражето оръжие с левицата си.

Неочаквано елфът залитна и рухна: арбалетен болт надничаше от врата му. Откъм прозорците на къщата долетя ликуването на някакъв стрелец.

За всеки случай Тък стовари брадвата си в гърдите на умирация елф.

Елфите се отдръпнаха, с което породиха объркване сред оставащите тридесет войници. От първоначалните десетима бяха останали шест. Със сходни плавни движения те свалиха лъковете си, приготвиха стрели и стреляха. Грегъри се извърна настрани, за да се прикрие, но елфите не се бяха прицелили към тях, а към прозорците. Два залпа по-късно войниците най-сетне се отърсиха от унеса и се хвърлиха в атака — преди елфите да са насочили изстрелите си към тях. Грегъри възнамеряваше да бъде сред първите атакували, но партньорът му залитна още на втората крачка, затова той спря, за да го изчака.

— Проклетата стрела — промърмори Тък и изкашля кръв, а подир това се отпусна на едно коляно.

Грегъри изостави неуспешните си опити да му помогне да се изправи и се обърна към битката. Пред очите му елфите посякоха първата редица пазачи. Войниците започнаха да губят построението си. Само след секунди дисциплината изчезна. Обърналите се да побегнат умираха наръгани в гръб. И това не беше най-лошото. Иззад имението изникваха над двадесет елфи, които се присъединиха към шестимата и започнаха да избиват оставащите човеци.

— Оттегли се в къщата — каза Тък и изблъска другаря си. — Там ще имаш шанс.

— Няма да те...

— Върви!

Тък отново го блъсна. Това едновременно убеди и насочи Грегъри към имението.

Докато тичаше, той хвърли един последен поглед към разкъсаните редици. Сам не можеше да стори нищо. Зад него Тък успя да се изправи и решително повдигна брадва срещу приближаващите се елфи. Грегъри се извърна, тъй като нямаше намерение да гледа екзекуцията му. Поне се надяваше, че другарят му ще намери утеха в отвъдното.

Сред разпръснатите тела той се чувстваше сам на бойното поле.

Край къщата се бяха събрали предимно бойци от градската стража — към двеста. Те се бяха преместили от портата, която елфите бяха подминали. Самата порта бе отворена: тази гледка вцепени Грегъри. От елитните войници на лорд Едгар нямаше и следа.

— Къде е Едгар? — извика той.

— Избяга, кучката страхлива — каза командирът. — Колко са?

Грегъри посочи с глава зад себе си.

— Към тридесетина.

Началникът изруга.

Елфите се появиха от две страни — онези, които Грегъри бе видял, и още четиридесет. Дори и при това положение човеците ги превъзхождаха по брой, четирикратно, но войниците не си правеха илюзии.

Някои от стражите се стараеха да окуражават другарите си. Въпреки това, когато елфите приготвиха лъковете си, Грегъри знаеше, че ситуацията им е отвратителна. Трябваше или да разкъсат редици и да се впуснат в атака, или да се изложат на обстрела. И двата варианта заплашваха със смърт.

Този път войниците не помръднаха. Малцината, носещи щитове, се постараха да прикрият другарите си.

Изчерпили стрели за смъртоносни залпове, елфите изтеглиха мечове и с вик се хвърлиха напред.

Грегъри никога не се бе смятал за човек, боящ се от смъртта. Сега, изправен срещу нападащите елфи, той се опитваше да си припомни тази си особеност. Той стоеше сред първите редици и подготвяше удара си. Вече бе видял невъзможната бързина на елфите, затова възнамеряваше да замахне по преценка, а не като се опитва да уцели врага си.

Ударът му срещна единствено въздух, но не заради погрешен разчет на времето: пространството пред него неочаквано избухна във

вихрушка от сив и червен плат. Устремът на елфите изгуби остротата си, защото сред тях бяха изникнали двама нови противници и бяха започнали да ги секат ожесточено. Тъй като не смееше да пропусне подобна възможност, Грегъри скочи напред. Дори не осъзнаваше, че крещи с цяло гърло.

Останалите войници също се впуснаха в атака. Много от ударите им бяха отразени или отбити, но те приличаха на вълна: на мястото на всеки повален изникваха двама, които вече замахваха.

Грегъри успя да посече един елф, който бе прекалено зает да избягва друга атака. Друг от елфите спря устрема му с частично замахване, сетне се обърна да побегне. Единият от неочаквано притеклите се на помощ — жена с черно наметало, обвита в стегнати ивици плат — се хвърли подир бягащия елф и заби кинжалите си в гърба му. Грегъри нямаше представа коя е тя. Но същото не важеше за спътника ѝ. Един поглед към облеклото му бе достатъчен.

— Стражителя? — учудено промърмори войникът. Без да се замисля, той се отправи към мъжа в сиво. Неговите наметала се бяха врязали в мястото на най-оживената битка, без да се притесняват от размахваните елфически оръжия. Остриетата му започнаха да посичат наред, изненадвайки противниците. Само за секунди той си проправи път до градските пазачи, за да се присъедини към тях. Грегъри го следваше, защото знаеше, че този човек е единствената им надежда да оцелеят. И далеч не беше единствен. Войниците се струпаха около Стражителя, който поведе настъплението им. Този път то не се разби. Този път напливът им разкъса редиците на враговете.

Грегъри се стараеше да не изостава и да помага, но не се налагаше. В повечето случаи му оставаше единствено да доубие противниците, които сивият плащ оставяше да лежат.

Без някакъв видим сигнал елфите се обърнаха в бягство и се оттеглиха. Това накара Грегъри да размахва меч си и да извика възторжено. Бързината на бягащия противник обезсмисляше преследване; самият Стражител също нямаше намерение да ги следва, а се обърна. Почти нищо не се виждаше от лицето му, но малкото видимо показваше усмивка.

Оцелелите възлизаха на една трета от първоначалните двеста, но пък те бяха удържали и отблъснали елфите.

Грегъри погледна към имението — как ли се оправяха неговите защитници? Край един прозорец той долови някакъв проблясък, а сетне различи камуфлажна боя. Без да се замисля, войникът скочи напред.

Стрелата потъна в гърдите му. Докато рухваше, той чу войниците да подемат викове и да се отправят към къщата, където елфите се бяха промъкнали. Войникът бе разкъсан от наплив на кашлица, но го потисна заради болката.

Стражителя се надвеси над него и изрече някакъв въпрос. Грегъри осъзна, че не може да чуе думите му.

Той се опита да отвърне, да му каже, че именно неговия живот Стражителя бе спасил преди няколко нощи. Неконтролируемите спазми на мускулите му попречиха.

Пред очите му притъмня. Много скоро той щеше да се присъедини към Тък.

Мадлин наблюдаваше пожарите от прозореца на спалнята си, притиснала спящата Тори към гърдите си. Появата на Торгар я накара да си прехапе езика.

— Охраната на стените ни е подсилена — рече той и се облегна на рамката. — Изглежда, че ние не сме целта им.

— Не би и трябвало. Все пак Лори им помагаше. Търговските лордове са наш общ враг.

Наемникът изсумтя. Вдовицата отказваше да поглежда към него, а продължаваше да се взира към града, леко полюляваща бебето, за да прикрие смущението си от присъствието на Торгар.

Но след като той продължаваше да стои на вратата, тя се обърна.

— Имаш да ми кажеш нещо?

— Да. Макар да зная, че ти няма да се вслушаш. Търговците отплаваха с всичките си кораби. Повече от ясно е, че са взели на борда и хората си. Знаеш какво ще последва, нали? Елфите ще убият Инграм. Тогава корабите ще поемат обратно към брега. И Ейнджълпорт ще смени властта си. Колко дълго ще оцелеем при новите условия?

Думите му породиха едновременно гняв и паника. Как смееше да я плаши така?

— Няма да посмеят — настоя жената. — Кралят би побеснял от подобна постъпка и...

— Кралят ще чуе, че елфите са извършили убийството — прекъсна я Торгар. — Всеки, който би могъл да разясни допълнително обстоятелствата, хора като теб и мен, отдавна ще е изгубил главата си.

— Не. Инграм разполага с много бойци. Няма да се остави да го убият. Елфите няма да успеят. И тогава ще си платят за глупостта. Също както търговците ще си платят за страхливостта.

Торгар поклати глава и заговори по-остро — търпението му се изчерпваше:

— Дори и ако Инграм оцелее, той пак ще иска да знае причината, поради която не сме му помогнали. Защо сме останали тук и сме наблюдавали как нашият суверен се бори за живота си. И в двата случая рискуваш смъртта си. Трябва да се присъединим. Позволи ми да взема половината от хората ни. Ако битката е несигурна, появата ни може да се окаже достатъчна, за да наклони везните в правилната посока. Тази нощ се решава съдбата на Ейнджълпорт. Не можем просто да останем тук и да бездействаме!

— Можем и точно това ще направим! — тросна се Мадлин. — Аз заповядвам тук, аз съм господарката на дома. Аз стоя начело на рода Кинън, а не ти. Ти си само един глупав наемник, който почти никога не изтрезнява и разполага единствено с догадки!

Торгар не се раздражни от избухването ѝ, а се усмихна широко.

— Изглежда бързо забравяш — каза той. — Случайно да си забравила да ме обявиш за кръстник на Тори?

Тя инстинктивно притисна бебето по-близо до себе си.

— Ще накарам съветниците си да изготвят нужните документи — каза тя.

Наемникът поклати глава.

— Не, без повече отлагания. Ще го направиш веднага. Още тази вечер.

— Тази вечер? — Тя го погледна изумено.

— Да. — Усмивката му започна да изчезва. — Тази вечер. Освен ако не искаш да проведе определен разговор с хората си.

Мадлин осъзна, че двамата са напълно сами. Дори дойката я нямаше, за да свидетелства при нужда. С пресъхнало гърло тя кимна.

— Щом настояваш.

Торгар я последва към долния етаж. Там Мадлин откри един от съветниците си да наблюдава случващото се и му нареди да ѝ донесе перо и пергамент. И хващайки надигналия се за рамото, отправи допълнително искане:

— Доведи и неколцина войници за свидетели.

Съветникът я погледна разтревожено, преди да кимне. Той, естествено, знаеше, че думата на тези наемници не би означавала нищо в съда. Тази молба бе само претекст.

В предния салон Мадлин откри Лили и ѝ връчи бебето. Торгар пак остана край вратата.

— Вземи я — тихо каза вдовицата. — Отнеси я на безопасно място.

Съветникът се върна, понесъл поискания пергамент, а също и водещ след себе си шестима войници. Те останаха зад него, отпуснали ръце върху оръжията си.

Торгар им се ухили:

— Хубаво е, че сте тук. Сега да приключваме по-бързо. В случай че някой все пак реши да прескача стените.

Сред телохранителите Мадлин се чувстваше по-спокойна. Докато потапяше перото, тя попита:

— Какво искаш да напиша?

— Очевидното. Заявяваш, че аз съм неин кръстник.

Жената приседна на пода, пред една ниска масичка. Факлите мъждукаха и я принуждаваха да присвива очи, докато пише. Обичайно би възложила на някого от секретарите си да състави документа, но знаеше, че Торгар би приел единствено собствения ѝ почерк.

Приключила, тя се подписа и подаде листа на Торгар. Той го взе, погледна към телохранителите и протегна пергаментата към един от тях.

— Дженсън. Ти можеш да четеш. Кажи ми какво пише.

Войникът взе документа, наклони го леко и се навъси.

— Казва се, че на теб е възложено да защитаваш Тори — рече Дженсън. Торгар цъкна с език, поклати глава и взе листа обратно.

— Това не е достатъчно, Мадлин. Постарай се да напишеш нещо по-конкретно. Иначе като нищо някой може да изникне и да заяви, че той е истинският кръстник. Някой като Стърлинг Блекуотър, да речем. Нали не искаш един от Търговските лордове да отглежда Тори?

Дори те са за предпочитане пред теб, помисли си Мадлин. Но на глас каза:

— Извини ме. Не съм свикнала да съставям подобни документи.

Едрият мъж прихна.

— Разбира се. Тъкмо ще имаш възможност да се научиш.

Този път тя състави документа правилно, решавайки, че по всяко време би могла да го анулира. Когато проблемът с елфите и наемниците бъдеше разрешен, щеше да дойде ред и на досадния наемник. В противен случай рискът оставаше прекалено голям. Мадлин подаде документа направо на Дженсън, който го прочете на глас. Торгар биваше обявен за кръстник и попечител на внучката й. Всяка дума, прочетена от войника, пробуждаше гръбнака й. Въпреки това тя се успокои с мисълта, че това е само временно. Временна отстъпка.

В края на четенето Торгар кимна.

— Отлично. Това ще свърши работа.

Юмрукът му се стовари право в брадичката й. При падането Мадлин си удари главата в същата масичка, която преди малко бе използвала за опора. Пред очите й избухнаха звезди. Задави я собствената й кръв, бликаща от разцепена устна.

— Стражи! — глухо проплака тя. Войниците не помръдваха.

Торгар се приближи към нея. Вече не се усмихваше. В очите му личеше единствено студенина.

Ритник в зъбите предотврати следващия вик.

— Видяхте ли? — каза Торгар към войниците. Едва сега Мадлин започваше да осъзнава грешката си. Тя се опита да се изправи. Остана си с опита: трети удар лиши дробовете й от въздух. — Онзи проклетник, Привидението! Как е успял да се промъкне тук!?

Нов ритник я превъртя по гръб. Торгар се приведе и я сграбчи за косата.

— Почти е невъзможно да бъде спрян — продължи наемникът. Двама от войниците се изсмяха. Мадлин се бореше с гаденето си.

— Моля те — прошепна тя. — Моля те, не прави това.

— Ти нямаш право да се молиш — процеди Торгар. — Лори беше добър човек, силен човек. Той заслужаваше нещо много по-добро от съдбата, която го застигна заради теб. Собствената му съпруга да му

пререже гърлото? Наместо да ми се молиш, трябва да ми благодариш, че не съм строил всички войници в имението да ти се изредят.

— Не наранявай Тори — продължи да хленчи вдовицата. — Каквото и да правиш, не...

Торгар отново се усмихна, което само увеличи притеснението ѝ.

— Тарас ми беше като син. Край мен той отрасна много по-добре, отколкото ти сама би го отгледала. Тори е и моя внучка. Можеш да умреш спокойна със знанието, че и косъм няма да падне от главата ѝ. Аз ще я пазя и напътствам, нали съм неин кръстник. Това означава, че докато тя не навърши пълнолетие, това имение и всички богатства на рода са мои.

Осъзнаването болеше много повече от ударите му. А в следващия миг Торгар изтегли кинжал от колана си и го заби в гърдите ѝ. Оръжието беше познато: това беше същото острие, с което бе убила съпруга си. Пепелта от камината все още покриваше дръжката.

Тя не успя да изрече нищо. Последните ѝ мисли бяха насочени към внучката ѝ — и към личността, в която Тори щеше да се превърне под наставничеството на човек като Торгар.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Крачещ сред хората на лорд Едгар, Инграм се обърна за пореден тъжен поглед към имението си.

— Трябваше да го сторим — каза Едгар Мос. — Едно е да си имаме работа с моряци и нехранимайковци, съвсем друго — с елфи.

Инграм Мърбанд се навъси. Самият той осъзнаваше нуждата от оттегляне, но това не означаваше, че постъпката му се нрави.

Още в самото начало на нападението Едгар бе изтичал вътре в къщата и бе открил Инграм да наблюдава случващото се. Идеята на лорд Мос се бе оказала проста и ефективна, макар и малко страхлива. С помощта на един набързо нахлупен шлем, ризница и щит, лорд Мърбанд се бе слял с останалите бойци на своя васал. И те се бяха оттеглили, макар и отнесли значително количество ругатни от войниците на градската стража.

— Не е изключено елфите да продължат да търсят, когато не ме открият вътре — каза Инграм и с усилие извърна глава напред. Непрекъснато очакваше домът му да избухне в пламъци.

— Не могат да останат в града безкрайно. Развиделяването няма да се окаже в тяхна полза.

Улиците бяха пусти — всеки що-годе разумен човек бе осъзнал, че тази нощ не е подходяща за шляене. Хората на лорд Едгар се отправяха към портите на града. Инграм реши, че планът включва напускането на града, с което спътникът му ще обезсмисли по-ранното си възмущение от измяна. Но в един момент войниците поеха встрани, успоредно на стената.

Едгар посочи към невзрачен дом. Къщата имаше единствен прозорец, счупен и закован с дъски.

— Тук ще останеш в безопасност.

Инграм колебливо пристъпи напред.

— Какво е това място?

— Убежище, което подготвих още от времето, когато Привидението започна да убива. Побързай. Не бива да се застояваме

дълго, иначе ще ни забележат.

Вратата се оказа отключена. Тя отвеждаше в малка стая с кръгла маса и камина. Върху масата потрепваше свещ; огнището също бе запалено. В отсрещния край на помещението имаше стълбище, което водеше към втория етаж.

В стаята имаше още и два стола. В единия от тях седеше някакъв непознат. Това накара Инграм да посегне към оръжието си — и да осъзнае, че не разполага с такова. Носеше единствено щит. Но не помнеше да е оставял кинжала си. Беше ли го взел, докато му бяха обличали ризницата?

Зад него вратата се затвори.

— Кой си ти? — попита Инграм, който бе започнал да настръхва.
— Какво става?

Непознатият се надигна. Той бе смугъл, с брада и дълъг белег от устната до челюстта. В едната си ръка държеше бутилка, а в десницата му проблясваше дълъг нож.

— Радвам се да видя човек, който си държи на думата — отбеляза мъжът и остави бутилката върху масата.

Инграм свали щита от гърба си и за момент остана вцепенен. Непознатият се засмя; в същото време вратата се отвори отново.

— Не се размотавай, Дарил — каза Едгар. Гласът му се бе променил; сега звучеше много по-мрачен и гневен. — Предстои ни още много работа.

Подир това Инграм отново остана насаме с негодника.

— Предател — процеди Мърбанд. Брататият се засмя в отговор на думите му.

— За теб той може и да е предател — рече въпросният Дарил и подхвърли ножа. Усмиваше се щастливо, като дете, получило отдавна жадувай подарък. — Но ние му плащаме от години. Мога да те уверя, че той е един от най-верните хора в града.

Инграм повдигна щита си, вкоравил лицето си в маска на страх. Дарил замахна с дългия нож. Лордът отрази в последния момент.

Брататият разочаровано поклати глава.

— Ще бъде прекалено лесно.

Той се подготви да нанесе завършващ удар. По време на подготовката Инграм не му предостави основания да се усъмнява в преценката си. Но когато ножът полетя напред, Мърбанд също скочи.

Острието се блъсна в средата на щита и бе отведено встрани. Преодолял разстоянието, лордът замахна с коляно, а едновременно с това стовари свободната си ръка върху брадичката на противника си. Онзи залитна назад.

— Мизерник! — кресна Дарил, сграбчи ножа си с две ръце и замахна. Този път Инграм не бе разчел движението си добре: щитът му се оказа издигнат прекалено високо. Острието удари ризницата му. Металните брънки го спряха, но самият сблъсък се оказа достатъчен, за да изкара въздуха на благородника и да го запрати назад върху масата.

Лорд Мърбанд захвърли щита си и се свлече на земята. Ударът, който трябваше да е отнел живота му, потъна в плота на масата. Самият Инграм се бе озовал пред нея и се възползва от позицията си за нов ритник между бедрата на противника, този път с пета. Дарил рухна на колене и се вкопчи в ръба на масата. Макар че се затрудняваше да диша (заради счупени или пукнати ребра), благородникът скочи към него и се вкопчи във врата му. Борбата им ги отведе пред камината. Там брадатият се бе озовал над Мърбанд, който го срита в ребрата, за да се освободи.

Тъй като знаеше, че не би имал шанс в проточила се битка, Инграм отново атакува врата на противника си. Позицията му бе по-добра: едрите пестници на непознатия не можеха да му попречат. С рязко движение лорд Мърбанд тласна лицето му към огъня. Досегът с живите въглени породи нечовешки вой от страна на брадатия. Подир миг благородникът вече не можеше да го удържа, затова го пусна и запълзя към намиращ се недалеч на пода предмет: бутилката, от която Дарил бе отпивал.

Опърленото лице вече се надигаше. Инграм сграбчи бутилката за гърлото, извърна се и замахна с две ръце. Стъклото се сблъска най-напред с носа му и го накара да хлътне. Едва тогава то се строши на свой ред, а тъй като не разполагаше с кръв, разплиска алкохол. Спиртната течност се разля по лицето и брадата. В последната тя намери няколко въглена, които пламнаха веднага. Огънят се разпростря и към дрехите.

Лорд Мърбанд остави противника си да се гърчи на земята и със залитане се отпрати към стълбището. Несъмнено Едгар бе останал да

наблюдава входа и нямаше да си отиде, докато не видеше тяло. Но може би горният етаж щеше да крие някакъв изход...

Заради наклонения покрив това помещение бе дори още по-малко. Тук имаше скрин, легло и отворен прозорец. Върху леглото спокойно изчакваше Привидението.

— Ти не умря веднага — каза убиецът. — Това трябва да бъде зачетено.

С едно бързо движение мечът му разсече гърлото на Инграм. Благородникът се свлече, стиснал шията си в напразен опит да спре кръвта. Привидението се надвеси над него. Тъжна усмивка надничаше изпод качулката.

— Можех да те спася, Инграм. И действително възнамерявах да го сторя. Но тогава ти омекна и предложи мир. С което ме разочарова.

Умиращият гледаше как Привидението се обръща и изскача през прозореца.

Диредон бе разкъсван между ярост и чувството за дълг. Сънародниците му, които нападаха имението на Инграм, не действаха по заповед на Гревен или своя владетел. Несъмнено това бе дело на Лариса, както похищението в затвора. Тази атака представляваше чисто обявяване на война — нещо, което лейди Синистел нямаше правомощията да подема.

Но в същото време той виждаше как елфи, които бе познавал в продължение на стотици години, погиват под ударите и арбалетния обстрел на човеците. От видяното му се повдигаше. Той бе коленичил върху покрива на една недалечна къща, от която се откриваше гледка над стената.

— Това е твое дело — промълви Диредон и поклати глава. — Няма да ти помогна да започнеш война, Лариса.

Той искаше да се махне, но не можеше да се откъсне от случващото се. И продължаваше да наблюдава развитието на битката. В началото тя се развиваше изцяло в полза на елфите, въпреки острото числено неравенство. Човеците се събраха пред къщата в последен отчаян опит да удържат, преди да погинат под мълниеносно летящите елфически оръжия.

Но тогава се появиха *те*.

Диредон виждаше жената за пръв път, но сивото наметало на спътника ѝ не можеше да бъде сбъркано. Движенията му бяха прекалено плавни; уменията му далеч надхвърляха демонстрираното от останалите човеци. Това промени нещата. Диредон нямаше намерение да подкрепи Лариса в опита ѝ да поведе безсмислена война. Но нямаше и намерение да остави онзи, който едва не бе убил принцесата, да посича безнаказано сънародниците му...

Той скочи от покрива, приземи се с претъркулване и се затича. Дългите ножове сами се озоваха в ръцете му. Искаше му се да разполага с лъка си, но бе скрил огромното оръжие извън Ейнджълпорт, защото с него само щеше да привлече внимание. Нищо, и ножовете щяха да се окажат достатъчни. Макар Стражителя определено да притежаваше умение — малцина се сблъскаха с Диредон и оцеляваха — този път той щеше да намери смъртта си.

Макар да се придвижваше бързо, елфът напредваше прикрит — искаше присъствието му да остане тайна за всички, включително и собствените му сънародници. Ако се разчуеше, че той е присъствал на битката, а не е помогнал, щяха да се намерят мнозина, склонни да го обявят за предател и страхливец. Диредон нямаше намерение да се забърква в политически нелепости.

По средата на пътя му от прозорците на имението се изви дим, а елфите започнаха да изскачат. Една от враждуващите страни бе запалила къщата — коя, Диредон нямаше представа. Той побърза да се скрие сред сенките и зачака.

Стражителя прескочи стената, спуснал се да преследва бягащите. На свой ред Диредон последва него. В една уличка човекът забави ход, изгубил жертвата си. Следотърсачът продължи да тича със същата бързина. Честта не му позволи да наръга противника си в гръб. Притежаващият подобни умения заслужаваше да умре в честен бой.

— Стражителю! — извика елфът, миг преди да скочи в атака. Човекът се извъртя рязко. В очите му изникна тревога, което леко развесели Диредон. Дори и такъв противник се страхуваше от него.

Остриетата им се сблъскаха. Този път елфът бе подготвен за бързината на врага си и се впусна в ритъм на непрекъсната офанзива. При откритата се възможност, когато Стражителя се опита да нанесе бърз контраудар, Диредон се възползва от пролуката в отбраната. Кракът му блъсна брадичката на противника.

— Удар за удар — обяви елфът и се усмихна. Много скоро човешки армии щяха да се отправят към горите им, но в момента това нямаше значение: той бе намерил достоен противник, който заслужаваше смърт.

Стражителя не споделяше веселието му. Той отскочи и побягна към една от близките постройки, за чийто покрив се вкопчи и се понесе нагоре. Диредон възнамеряваше да го последва, но не го стори, неочаквано разубеден от инстинктите си. Същите инстинкти го накараха да се извърти рязко и да издигне ножове в защита.

Кинжалите на непознатата жена изкънтяха върху остриетата му и се впуснаха в бърза поредица от удари. Нейната бързина почти се равняваше на тази на Стражителя. Но най-силно впечатление му направи гъвкавостта ѝ — струваше му се, че има насреща си сънародничка. Но умението ѝ с кинжалите далеч не бе толкова добро. Диредон премина в настъпление, за да не ѝ позволи да го притисне към някоя от околните къщи. В един момент той отрази насочен към него удар и на свой ред замахна с десницата си. Жената се извъртя: би избегнала удара му, ако той бе истински, а не подвеждащ. Елфът се възползва от грешката ѝ, за да пристъпи напред, изблъска кинжалите ѝ и поде завършващия си удар.

Двойният ритник на Стражителя не му позволи да нанесе въпросния замах. Блъснат в рамото, Диредон се претърколи, за да избегне двата меча, а после направи голям скок назад, за да се сдобие с пространство.

Сега той имаше насреща си двама противници, стиснали оръжия. Подобна обединена сила представляваше заплаха дори и за неговите умения.

— Нямам нищо срещу теб — обърна се той към непознатата.

— Нито аз към теб. — Тя се отпусна по-ниско. — Но няма да ти позволя да убиеш Хаерн.

Жената скочи напред, последвана от Стражителя. Кинжалите ѝ танцуваха като змии, а елфът можеше да се отбранява само с лявата си ръка.

До този момент Диредон не се бе изправял пред подобно изпитание. Жената нападаше все по-ожесточено, но елфът успя да се отскубне с помощта на подвеждащ ход и скочи към Стражителя. За

момент на мястото на двамата изникна виелица от метал и ритници. Полетяха кървави пръски.

Диредон бе този, който се отдръпна. Върху гърдите му личеше плитка рана. От своя страна Стражителя бе получил два плитки разреза върху лявата си ръка.

Непознатата отново се нахвърли върху него, неуморима. Елфът спря двойния ѝ замах и успя да я удари с дръжките на ножовете си. Съпроводи полета ѝ назад с ритник в стомаха. Със слаб вик жената се превеи.

Диредон се възползва от възможността да се отдръпне и да си поеме дъх. Стражителя изглеждаше готов за поредна атака, приготвен за скок.

— Защо ме преследваш? — попита човекът. Той непрекъснато местеше оръжията си, за да не позволи на Диредон да разгадае типа на следващата му атака. — Тази нощ за пръв път нападнах елфи.

— Ти си ранил Лариса и си я оставил да лежи сред кръвта си. Време е справедливостта да възтържествува.

— *Справедливост?*

Объркването му позволи на елфа да нападне изневиделица. Жената се опита да се намеси, но бе принудена да отскочи назад, за да не се натъкне на остриетата му. Диредон се претърколи и се отгласна в скок, приготвил ножове. Стражителя вече го очакваше, без страх. Металният звън огласи уличката.

Крайниците на елфа разсичаха въздуха със самия предел на способностите си. Дори и сега противникът му оставаше способен да се противопоставя. Двамата си размениха по още два удара, плитки рани, които единствено кървяха.

Проклетата жена отново се включи, принуждавайки Диредон да раздвои вниманието си. Този път Стражителя не се подведе по маневрата на елфа, с която последният опита да отскочи. Двамата му противници непрекъснато настъпваха и не му позволяваха да си поеме дъх и да отстъпи.

Най-сетне дочакал момент, в който те допуснаха грешка, Диредон се опита да побегне, наместо да атакува. Оказа се, че е подценил бързината им. Ритникът на жената го повали; втори ритник в ребрата го запрати към една стена, в която елфът болезнено си удари

главата. Той се приповдигна, макар и замаян, за да отрази последния удар, но той не последва.

— Справедливост — задъхано повтори Стражителя. — Аз не съм нападал Лариса, глупако. Каква справедливост ще донесе смъртта ми? Как така?

— Знакът ти. — Диредон бавно се изправи. Стараеше се да остане спокоен въпреки неспокойния си стомах. — Ти си го очертал с кръвта й.

— Моят знак? Откъде знаеш това? Кой ти каза?

Объркването му започваше да заразява и самия Диредон. Той бе сметнал, че символът е всеизвестен.

— Нашият посланик — отвърна елфът. — Той каза, че отвореното око е твоят символ.

Стражителя погледна към жената, която изрече името Алиса. Мъжът отпусна оръжията си:

— Слушай внимателно, елфе. Не съм използвал този знак от почти две години. А когато си служех с него, то това беше в град на стотици мили разстояние. Човешки град. Единственият в Ейнджълпорт, използвал този символ, е убиецът, наричащ себе си Привидението. Кажете ми, Диредон, откъде посланикът ви знае, че това е бил мой символ? Откъде?

Объркването бе пуснало корени и в Диредон. Нито жената, нито Стражителя възнамеряваха да го убиват. Елфът поклати глава, навъсен заради болката. Не, това, което човекът загатваше... невъзможно.

— Не съм дошъл тук, за да разпаля война — настоя Стражителя. — И не съм нападал Лариса. Повярвай ми.

— И защо да вярвам на един човек?

Стражителя се загледа в далечината.

— Защото мога да докажа невинността си. — Той отново повдигна меча си. — Какво решаваш?

Диредон отново огледа противниците си, изправи се и даде своя отговор.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Хаерн търчеше с цялата бързина, която можеше да изцеди от уморените си нозе. Малко след него тичаше Зуса, все още накуцваща заради получения ритник. Двамата се стараеха да открият най-късия път сред уличките: разполагаха с изключително малко време. А и имаше вероятност вече да са закъснели.

Пред скривалището Стражителя поспря за момент, за да си поеме дъх. Със свито сърце той бутна вратата и пристъпи вътре. В другия край на стаята, със скръстени ръце, стоеше Привидението. Под качулката личеше обичайната усмивка. От Алиса нямаше и следа.

— Крайно време беше — отбеляза домакинът. — Очаквах ви много по-рано.

— Защо? — попита Хаерн. Зуса изникна до него. — Как можа да ни предадеш по такъв начин.

Привидението смъкна качулката си и заговори с истинския си глас.

— Ама че неопределен въпрос. — Гревен изтегли меча си. — Постарай се повече.

— Къде е Алиса? — попита Зуса и направи крачка напред. Елфът насочи усмивката си към нея.

— Каква загриженост. Ти се оказа неочакван проблем, Зуса, но не чак толкова голям. Ако търсиш Алиса, ще я откриеш да виси вързана на пристанището. Много скоро търговците ще се върнат. Не се съмнявам, че когато я открият, те ще ѝ се зарадват неимоверно.

Безликата изтегли кинжалите си. Те трепереха в ръцете ѝ.

— Бях останал с впечатлението, че искаш мир. — Хаерн отпусна ръце върху собствените си оръжия. — Че искаш да предотвратиш войната.

— Не обръщай внимание на думите, изречени от тази ми роля, Стражителю, и си спомни какво ти каза в тъмницата истинската ми същина. Този град е прокажена рана върху лицето на Дезрел. Пълен е с омраза и смърт. Когато улиците му се изпълнят с виолетов лист,

покварата му ще се усили. Аз сторих нужното, за да го излекувам. Всяка стъпка, която предприемах, дори като посланик, ни отвещдаше по-близо до войната. Ние ще изпепелим целия Ейнджълпорт. И за теб все още не е късно да се присъединиш към мен. Не е нужно да бъдем врагове.

— Трябва да отида до пристанището — прошепна Зуса. Хаерн кимна.

— Върви. И нека Ашур да ни закриля.

Гревен пристъпи напред и подигравателно изрече:

— Не можеш да ме победиш сам.

— Зная.

През вратата, оставена отворена от Зуса, пристъпи Диредон, стиснал ножове. Гревен тъжно поклати глава.

— Ти така и не успяваш да изпълниш и най-лесните възложени ти задачи.

— Защо ме доведе тук? — попита Диредон. — И защо си повдигнал ръка срещу принцесата ни? Нима си готов да убиеш дъщерята на Середон, за да постигнеш целите си.

— Не съм я докосвал! — За пръв път в очите на Гревен проблесна гняв. — Възползвах се от случилото се с нея, за да помогна на каузата си. Дори и тази ми намеса ме отвращаваше. А що се отнася до първия ти въпрос... Самият ти си живял сред човеци. Познаваш рушителната им същина, греховете и жестокостта им. Трябва да разбираш стореното от мен и нуждата от това, което предстои да бъде сторено. Онези, които се стремят към мир, заслужават да страдат за заблудите си. Дори и ако са наши сънародници.

В отговор Диредон повдигна ножове. Другият елф въздъхна отново.

— Не можеш да ме надвиеш — каза той и вдигна качулката си. Сенките отново скриха почти цялото му лице, гласът му се промени. — Винаги съм бил по-добър от теб, но позицията ми не ми предоставяше шанса да го докажа. Би било унижително да предизвикам простолюден. Затова се надявах, че Стражителя ще те убие. Нямах представа с какво наслаждение щях да разпространя вестта, че си намерил края си от ръцете на човек.

Диредон се хвърли в атака, а Хаерн остана да изчаква подходяща възможност. Стаята би затруднила трима да се сражават едновременно.

Мечът на Гревен посрещна ножовете. Ожесточеният сблъсък на трите остриета породи искри. Двамата започнаха да си разменят мълниеносни удари, наблюдавани от Стражителя. Той познаваше уменията на Диредон — съвсем неотдавна бе получил възможност да ги изпита върху себе си. И въпреки това посланикът бе казал истината. Превъзходството на Гревен бе видимо. Неговият меч се движеше като част от самия него. Докато Диредон се оказваше в неизгодна позиция при всеки свой удар и замах. Не с много — винаги успяваше да коригира или да избегне фаталния удар. Но при първата допусната грешка щеше да се озове на пода, кървящ. Подобен противник не прощаваше.

Това означаваше, че Хаерн трябва да му помогне. При поредното отстъпване на Диредон той атакува, въпреки че не очакваше изненадващата му маневра да се увенчае с успех. Гревен отби удара му, принуди го да издигне мечове, за да се защити от удар, оказал се подмамващ, и отново нападна сънародника си. Двамата елфи си размениха още няколко удара, единият от които успя да пореже ръката на Диредон. В следващия миг Стражителя отново се присъедини. Посланикът се изправи срещу четири остриета. Той можеше да противопостави само едно, но пък размахвано с удивително умение. Сега той не приличаше на боец, а на творец.

И все пак тясното пространство го поставяше в неизгодно положение. И елфът отлично знаеше това.

Точно преди двамата му противници да го притиснат в ъгъла, посланикът замахна към Хаерн, сепвайки го с ожесточената бързина на движението си. Стражителя не успя да спре меча: съумя единствено да измести траекторията на удара — наместо в сърцето, върхът на оръжието посече рамото му. Сред отвратителната болка човекът се отдръпна, за да спечели няколко мига одих. Но Гревен не се нахвърли върху него с нови атаки, а се стрелна към вратата, следван от Диредон. Хаерн стисна рамото си, прогони болката от съзнанието си и се затича след двамата. Знаеше, че не би могъл да ги надбяга. Но трябваше да опита.

Привидението трябваше да умре тази нощ.

Соленият въздух жегваше кървящите рани по ръцете на Алиса. Тази болка бе първото, което тя усети при идването си в съзнание. Второто бе осъзнаването, че тя виси във въздуха, овързана за китките. Това обясняваше ужасното напрежение в раменете ѝ.

Третата, най-остра мисъл бе споменът за предателството на Гревен — постъпка с рядка жестокост.

Елфът бе изникнал посред нощ. Тя бе седяла върху кревата, неспособна да заспи.

— Какво става вън? — бе попитала тя. В отговор посланикът се бе усмихнал, бе протегнал ръка, а после с другата си я бе ударил по лицето. Подир още два удара тя бе потънала в мрак.

Алиса отвори очи, за да види огромни сенки, носещи се над водата. И въпросните сенки се приближаваха. Търговските лордове бяха поели обратно към брега.

— Помощ! — ужасено проплака Алиса: отлично осъзнаваше какво я очаква. Жената започна да се мята, за да се обърне към града. — Помощ!

Вторият писък прозвуча по-ясно, но пак бе слаб. Градът бе обгърнат в тишина. Улиците бяха пуссти. Никой нямаше да дойде да я спаси.

Това беше. Ето така щеше да приключи животът ѝ. Тя не разбираше причината за предателството на елфа, но подозираше, че то е свързано с търговците. Може би те му бяха предложили възнаграждение за нея. А може би елфите сами бяха сметнали, че е достатъчно тя да умре, без значение от чия ръка. Може би Гревен не бе толкова уверен в невинността ѝ. Нямаше значение.

От значение беше единствено победоносната усмивка на Уорик Сън, който първи пристъпи на кея. Следваха го въоръжени моряци и наемници.

Уорик не остана да дочаква останалите кораби, а се отправи към вързаната. Тя висеше от един стълб, с умело овързани китки — мятането ѝ само пристягаше въжетата.

Грубата шепа на стареца обхвана лицето ѝ, за да я накара да го погледне. Жената не скри отвращението си при допира му.

— Виж ти, Алиса — каза той. — Тъкмо имаме нужда да поговорим по работа. Надявам се нямаш нищо против.

Тя не отговори. Слезлите от останалите кораби също се отправяха насам. Някои от тях ѝ бяха познати.

Стърлинг поклати глава.

— Не мога да повярвам, че Привидението удържа на думата си. Прекрасен подарък.

— Освободи я — обърна се Уорик към един от хората си.

Морякът изтегли ножа си и започна да сече нишките на въжето. Когато дебелината му най-сетне се предаде, той побърза да подкрепи жената — не от желание да ѝ помогне, а заради възможността за опипване.

Алиса бе оставена на земята, където сама освободи ръцете си и се изправи. С вирната брадичка тя се обърна към Уорик и заяви твърдо:

— Какво означава това? Какво се надявате да спечелите?

— Много — отвърна Уорик Сън. — Тази нощ ще празнуваме въздигането си до първенци не само на Ейнджълпорт, а и на цялата Рамера. Има и друг повод. Ще празнуваме пълното разрушаване на Трифектата.

Алиса се постара да не издава страха си.

— Смъртта ми няма да ви донесе нищо. Синът ми е все още жив. Той никога няма да забрави стореното от вас.

С почти отегчен вид Стърлинг я зашлеви през лицето. Алиса го заплю в отговор, макар да усещаше, че страната ѝ започва да отича.

— Постарай се да не бъдеш толкова късогледа — каза ѝ той.

— Ами ти? — каза Алиса. — Собствената ти внучка ще страда заради това, а наричаш мен късогледа?

— Тя ще получи наследството си по-рано, отколкото очакваш — отвърна Блекуотър. — Свободна от вас, Тори ще живее много по-добре. Сега ние ще я защитаваме, а не твоето семейство или Кънингтънови. В Ейнджълпорт тя ще процъфтява, свободна от влиянието ви, свободна от игричките, които играете във Велдарен.

— Какво те кара да мислиш...

Уорик тактично прочисти гърло и пъкна ръка във вътрешния си джоб, за да ѝ подаде тежък, незапечатан свитък. Алиса неохотно го пое и го разгърна. Нечия внимателна ръка, вероятно самата десница на Уорик, с прости думи заявяваше, че този документ слага край на обединението между трите семейства. Участвалите в Трифектата родове се отказваха от всичките си досегашни споразумения и

обещаваха да не сключват подобни каквито и да било обединения за период от двадесет години.

Писмото бе адресирано до крал Едуин Велор.

— Този документ няма да означава нищо, не и подписан под принуда — каза тя. — Останалите първенци на Трифектата ще узнаят. Гневът им ще бъде страховит.

— Страховит? — усмихнато попита Уорик. Усмивката му бе грозна, надупчена от липсващи зъби. — Нима? И кой би могъл да отрече това, ако бъде потвърдено от ключов свидетел?

— И кой ще да е този ключов свидетел?

— Покровителят на богатството на Кинън.

Поредното предателство. Първо Мадлин се бе опитала да я убие, а сега бе готова да унищожи Трифектата, без да се съобразява със стотиците години, в които този съюз бе просъществувал? Защо? Що за лудост я беше обзела?

Тя се зае да разтърква китките си и се обърна към улицата. Голяма група наемници се приближаваше към тях. Ако Лори бе останал жив... той нямаше да допусне нещо подобно да се случи.

Алиса очакваше да види вдовицата сред войниците, но начело им вървеше единствено Торгар.

— Къде е Мадлин? — попита тя, когато наемникът се приближи до тях и кимна.

— Случи се нещо ужасно — каза Торгар и се усмихна широко. — Тя също намери смъртта си в ръцете на Привидението. Сега малката Тори стои начело на семейството. Но докато навърши пълнолетие, аз, като неин опекун, ще бдя за интересите ѝ.

Алиса се вторачи невярващо в него. Богатствата на рода Кинън се намираха в ръцете на този пияница? Не, Мадлин действително се беше побъркала. Като насън тя наблюдаваше как Уорик взема свитъка от ръцете ѝ и заедно с малка мастилница го подава на Торгар. Наемникът драсна неграмотния си подпис и подаде документа обратно.

— Не ни е нужна помощта ти — каза Торгар на Алиса. — Гний си във Велдарен, заедно с Кънингтънови. Тук за нас се намират много по-добри приятели. Не е ли така, Стърлинг?

Блекуотър скръсти ръце в отговор. Той не изглеждаше особено доволен.

— Очаквам, че Тори ще получава всички необходими грижи. Освен това двамата с теб имаме много да обсъждаме.

— Разбира се — съгласи се наемникът. — Време колкото щеш.

Алиса все още оставаше вцепенена от леда, който течеше сред вените ѝ. С доброволния подпис на Торгар и нейното принудително съгласие двама от първенците на Трифектата приемаха разпадането. Дори ако роднините на Кънингтън най-сетне определяха свой представител, който да застане начело, нямаше да могат да сторят нищо. Граденото с векове щеше да рухне. А търговците с готовност щяха да съберат парчетата.

— Вече разполагаме с необходимите свидетели. — Уорик отново се обърна към Алиса. — Ще подпишеш ли, или ще се наложи да те убеждаваме?

Те нямаше да се поколебаят да я измъчват. И тя щеше да се пречупи. След достатъчно дълги мъчения всеки щеше да се пречупи.

Но тя не искаше да отстъпва. Не и пред отрепки като тях.

— Няма. Не ме интересува какво ще направите. Няма да подпиша. Синът ми ще наследи богатството, което заслужава, а не мизерията, която вие бихте оставили след себе си. Считай това за отказ.

— Упорита както винаги — каза Стърлинг и направи знак на един от хората си. — Но много скоро ще осъзнаеш достойнствата на предложението ни. Вържете я и я отнесете до водата.

Алиса не им достави удоволствието да се мята. Тя не помръдна, докато китките ѝ отново бяха пристегнати и около кръста ѝ бе омотано въже. Едрият моряк я завлече до ръба на кея. Там жената рухна на колене, повалена от силен удар. Последвалият ритник ѝ изкара въздуха. Глезените ѝ също бяха привързани.

— Приятно плуване — каза морякът и я изрита. Алиса се плъзна върху дъските и в следващия миг се озова сред водата. Тя бе шокиращо студена. Натискът около кръста ѝ се усили; нещо започна да я издърпва нагоре, но само до половината. Краката ѝ изникнаха над водната повърхност; долната половина на тялото ѝ остана потопена. Жената започна да се гърчи, стиснала зъби. Изгарящо усещане бе започнало да разяжда дробовете ѝ. Заради студенината тя започваше да губи чувствителността си. Пред очите ѝ изникваха цветни петна.

Настъпи момент, в който тя не можеше да се сдържа повече и се нагълта с вода. Очакващото въздух тяло се сгърчи възмутено. Алиса се озова издигната изцяло.

Уорик приклепна до ръба на кея, където тя кашляше и плюеше ледена соленина.

— Какво мислиш за предложението ни сега?

Тя изрече нещо, но устните ѝ трепереха. Дробовете ѝ бяха прекалено заети да се издуват, за да отделят дъх за говорене. Търговецът се приведе по-ниско.

— Би ли повторила?

— Негодник.

— Така си и знаех.

Морякът я потопи отново. И този път Алиса не успя да се подготви. Студът бе приветствано усещане, което успокояваше с обезчувствяване. Само гърдите ѝ не ликуваха. Те отново пламтяха. Жената стискаше зъби в отказ, за да не отпие смъртта си.

По време на изваждането тя успя да си поеме достатъчно дъх. Но третото потапяне се оказа далеч по-мъчително. Главата ѝ бе започнала да пулсира заради оттичащата се в нея кръв, краката ѝ трепереха и се тресяха, а ноздрите бяха започнали да я болят заради нахлувалата в тях вода. Вече бе престанала да мисли за борба. Те щяха да продължат да я потапят, дори цяла нощ, ако се наложеше, докато не я прекършеха. Това беше едва третият път, а тя вече започваше да се огъва. Дали щеше да изтърпи още десет минути? Двадесет? Ами час?

Правя го заради Натаниел, помисли си тя. Заради сина си. Дори ако това означаваше позорна смърт. Неговото богатство щеше да оцелее.

Кратките изваждания от водата представляваха блажен отдих, който никога не беше достатъчен. В момент, когато безчувствието бе започнало да обхваща и ума ѝ, тя се оказа извлечена върху дъските, където остана да трепери. Уорик отново се приведе над нея. Алиса видя, че той допира ръка до бузата ѝ, но не почувства докосването му.

— Не искам нищо несправедливо, мила ми Алиса — каза той. На наводнените ѝ уши се стори, че той се опитва да говори с бащинска топлота. — Трифектата е властвала твърде дълго. Време е и за останалата част от кралство Нелдар да започне да търгува и живее по избор, който не е налаган от вас. Вие следвахте потеклото си и се

осланияхте на богатство, трупано от вашите предци. Но нищо не може да трае вечно. Може да се присмивате на името, което сме си избрали, но ние наистина сме лордове. Макар да не притежаваме собствени владения и благороднически произход, никой не може да се сравни с влиянието ни в Рамерата. Вие не можете да се сравнявате с нашата гъвкавост, с нашата решителност и с безкомпромисността ни. Ние се развиваме и процъфтяваме, защото сме по-добри, а не защото сме получили предимство по рождение. Ние сме бъдещето, а не вие, Алиса. Сега ще подпишеш ли?

Алиса лежеше на една страна, притиснала буза към грубите дъски. Зачервените ѝ очи забелязаха сянка да пролазва по покривите.

— Няма — дрезгаво изрече тя. — И ти няма да успееш да ме принудиш.

— Нима? — осведоми се Уорик Сън. — И на какво се дължи тази ти увереност?

— Защото ще умреш.

В този миг Зуса се приземи сред тях. Остриетата ѝ пръснаха кръв от околните тела. Движенията на безликата представляваха истински спектакъл: тя бе скочила сред тълпа от почти петдесетима. За цялото време, през което я познаваше, Алиса не я бе виждала да се сражава по подобен начин, дори и срещу тъмния паладин. Тя не се стараше да блокира удари, а се осланяше единствено на бързината си. Тя се извиваше, отскачаше, стрелваше, а кинжалите ѝ разсичаха гърла, гърди и очи.

— Спрете я! — изкрещя Стърлинг. Прекалено слаба, Алиса се опита да измести глава, за да продължи да наблюдава битката. Подир първоначалната изненада моряците се бяха прегруппирали и атакуваха на свой ред. Безликата вече не нападнаше със същата бързина; много от ударите ѝ пропускаха или биваха отблъснати. Но въпреки това телата около нея продължаваха да се увеличават. Това даваше надежда на Алиса.

Паникьосаният Стърлинг я сграбчи за косата и притисна кинжал до гърлото ѝ.

— Това няма да я спре — промълви лейди Гемкрофт. Изглежда и търговецът осъзнаваше това.

Сега Зуса бе принудена да премине в защита. Много от ивиците ѝ бяха прерязани и подгизваха от кръв. Въпреки това тя продължаваше

да се сражава. Изглеждаше, че противниците са я обградили и не са ѝ оставили път за бягство. Тя им показа, че грешат, като подскочи високо във въздуха. Скокът ѝ я отведе досами Алиса: последната можеше да я докосне, ако ръцете ѝ не бяха завързани.

В следващия миг Торгар изникваше край тях. Огромният му пестник блъсна слепоочието на Зуса. Безликата се олюля и бе повалена с ботуш в лицето. Наемникът изтегли меча си и се приготви да нанесе удар.

— Не! — изпищя Алиса.

Торгар спря и погледна към нея, а подир това изрита кинжалите от ръцете на Зуса и стъпи върху гърлото ѝ. Уорик Сън сграбчи вързаната жена за врата и я изправи с неподозирана за годините му сила.

— Не цениш своя живот, но трепериш над нейния? — попита той. — Тогава подпиши още сега, иначе ще те накарам да гледаш как този скот одира кожата ѝ на ивици. И подир това ще те обвия с тях, Алиса, също както твоята приятелка е обвита в ивици плат.

Зуса замаяно се взираше към небето. През насълзени очи лейди Гемкрофт наблюдаваше как Торгар се усмихва широко и забива меча си в дланта на Зуса, за да породи писък. Алиса на свой ред изпищя.

— Ще подпиша! — изкрещя тя. — Моля ви, не я убивайте. Ще подпиша.

Уорик се усмихна до уши.

— Умно момиче. Донесете ѝ перо.

Китките на Алиса бяха развързани. Един от моряците трябваше да я издигне и подпре, иначе тя нямаше да може да остане права. Тъй като ръцете ѝ не спираха да треперят, Стърлинг доближи факла до тях. През цялото време жената не откъсваше поглед от лицето на Зуса, сгърчено в болка заради прободената длан. Без причина — с изключение на злорадство — Торгар завъртя острието. Безликата не извика. Алиса също запазваше мълчание, макар че стоплящите се пръсти бяха започнали да болят ужасно.

Когато тя можеше да държи перото, търговците ѝ поднесоха свитъка. Преди тя да е успяла да подпише, един от моряците извика. Останалите се обърнаха на север. Гледката отново разпали надеждите на Алиса: към тях се отправяха войници, носещи герба на Едгар Мос, един от най-верните васали на лорд Мърбанд. Те бяха готови за битка.

Нямаше съмнение срещу кого: Инграм най-сетне бе изпратил хората си да изтребят Търговските лордове. Най-сетне бе избрал да докаже, че той е господар на Ейнджълпорт, не само на хартия, а и в действителност. Лейди Гемкрофт искаше да им извика, да ги приветства, но не се осмели, защото Торгар все така притискаше гърлото на Зуса с крак и приковаваше ръката ѝ.

А Уорик оставаше спокоен, което сепна Алиса. Войниците спряха на известно разстояние и се разделиха, за да пропуснат господаря си. Лорд Едгар бавно се отправи към търговеца, изтегли оръжие...

И се отпусна на едно коляно.

Едновременно с този му жест умряха и последните надежди на Алиса.

— Градът е ваш — каза Едгар и се изправи. — Инграм е мъртъв.

— Ти ни служи добре — каза Уорик, отново ухилен широко. — Службата ти винаги е била възнаграждавана подобаващо, сегашният случай също няма да представлява изключение. Хората вече се стичат към нас. Ние ще донесем спокойствие и ред сред хаоса. Само въпрос на време е и кралят да приеме и утвърди новата ми позиция начело на Ейнджълпорт. Още от този момент мога да ти обещаая, Едгар, че ще останеш доволен от възнаграждението си.

— За начало можеш да ми дадеш земите на Йор — каза Едгар. — За момента те остават без стопанин, защото предишният им господар бе убит.

— Разбира се — развеселено отвърна възрастният търговец. — Разбира се.

Лорд Едгар Мос погледна към Алиса и се поклони ниско.

— Простете, ако прекъсвам нещо — усмихна се той.

— Не си прекъснал нищо — рече Стърлинг. — Алиса тъкмо се канеше да подпише едно дребно споразумение. Един допълнителен свидетел е винаги добре дошъл. В случай че впоследствие ѝ хрумне да се отмята.

— За мен ще бъде удоволствие. Хайде, Алиса. Подписвай. Чакаме само теб.

Тя се чувстваше безпомощна. Със свободната си ръка взе пергамента, за да го прочете още веднъж.

Всеки ред от този документ представляваше унищожаването на години търговия. Означаваше края на всички минимални цени за стоките им. Означаваше края на общата им сила. Обединените до неотдавна щяха да останат сами, вкопчени в борба за оцеляване и възстановяване. А междувременно Търговските лордове щяха да залепят и северните земи.

Но ако не подпишеше, това щеше да означава не само нейната смърт, а и тази на Зуса. И никога повече нямаше да види сина си. В този момент всички останали мисли бяха изгубили значението си.

Тя доближи перото до пергаментата, надраска подписа си и разтвори пръсти.

— Вече имате исканото — каза Алиса и подаде документа на Уорик. — Сега ни пуснете да си вървим.

— Промяна в плана — рече Уорик Сън и кимна на Торгар. Огромният наемник прихна, извади мечата си от ръката на Зуса и разсече стомаха ѝ.

Алиса изрева от гняв и се хвърли към Торгар. Той пусна мечата и я сграбчи за шията.

— Мислиш, че ще можеш да ме нараниш ли, кучко? — попита Торгар и стовари пестник в стомаха ѝ. Лейди Гемкрофт се преви, задавена. Думите на Уорик, отправени към лорд Едгар, долетяха до нея отнякъде далеч.

— Изпрати я при елфите — каза търговецът. — Трябва да ги успокоим, за да затвърдим контрола си над земите. По-хубав дар надали са очаквали.

— Не — промълви Алиса. Не можеше да повярва, че е възможно да се случва нещо толкова несправедливо.

— Чу ли? — попита Торгар и я дръпна към себе си, за да изръмжи досами ухото ѝ. — Ще си изгубиш главата, задето си нападнала онази елфическа повлекана. И знаеш ли кое е най-забавното? Аз я подредих така. Ти ще понесеш вината от моята постъпка, мърло, а аз ще се разполагам с богатството на Лори Кинън. Просто не мога да си представя по-подходяща съдба за наперена аристократка като теб.

— Достатъчно, Торгар! — извика Стърлинг, когато наемникът понечи да я удари отново.

Алиса сведе поглед. Зуса лежеше недалеч, притиснала едната си ръка над стомаха, а другата протегнала към нея. Лейди Гемкрофт също протегна ръка към нея. Пръстите им се докоснаха.

— Толкова съжалявам — прошепна Алиса.

— Водете я — каза Стърлинг, обърнат към трима от хората си.

Няколко ръце сграбчиха Алиса и я повлякоха — към градската тъмница. Преди да изчезне зад първия ъгъл, жената успя да се обърне. Зуса оставаше да лежи сред локва от собствената си кръв, забравена.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Привидението търчеше сред улиците, а Диредон го преследваше. В този момент повече от всякога му се искаше да беше взел лъка си. За противник като Гревен най-разумно оставаше обезвреждането от разстояние. Но сега не разполагаше с тази възможност. Оставаше му единствено да тича. На няколко пъти посланикът продължаваше бягството си сред покривите, принуждавайки преследвача си също да се изкатерива.

И в момента двамата тичаха сред покривите. В тази част на града домовете бяха разположени близо един до друг, оформящи неравен път.

При поредната уличка Гревен се напрегна в привиден скок, а в следващия момент се обърна. Диредон подхвърли ножовете си. Той бе смятан от мнозина за най-опитния елфически боец. Колкото и умел противник да имаше насреща си, нямаше да прояви страх или колебание.

Този път двамата имаха далеч по-голямо пространство за маневриране. И макар че покривите бяха наклонени, на открито Диредон се чувстваше по-уверен. Притежаването на две оръжия трябваше да му предостави предимство, ала посланикът не му предоставяше възможност да се възползва: ударите на Гревен бяха прекалено силни и не подлежаха на отразяване. Разузнавачът бе принуден да ги отбягва и да разчита на контраатаки. Но всеки път, когато избегнеше някой замах и понечеше да атакува, намираще противника си отстъпил или вече подемащ поредна атака.

Въпреки това Диредон не възнамеряваше да се отказва. Въпреки че кървеше от раните, получени от предишния им сблъсък и в битката с Хаерн и Зуса. С напредването на битката той осъзнаваше онова, което винаги бе подозирал: Гревен по нищо не отстъпваше на способностите му, може би дори ги надхвърляше.

Мечът полетя в нисък удар; Диредон успя да блокира с ножовете си и понечи да пристъпи напред, за да се озове близо до противника.

Посланикът запази натиска и рязко замахна глава, при което стовари челото си в носа на другия. Замайаният следотърсач отстъпи назад, но не достатъчно бързо, за да избегне последвалия удар с юмрук — и третия с ръка в гърлото. Давещ се, Диредон замахна слепешком: и напразно, изблъсканите при последния удар ножове не разсякоха нищо. Гревен Трил се превъртя във въздуха, стоварвайки крак в брадичката на съперника си. Под удара зъбите му изтракаха и парче от езика се откъсна. Устата му започна да се изпълва с кръв.

Диредон рухна на едно коляно и изплю парчето. И повдигна очи към приближаващия се Гревен.

— Ти си позор за всички ни.

— Правя това, което трябваше да бъде сторено. Кое то трябваше да сме сторили още преди векове. Вече не можем да се преструваме, че не забелязваме заплахата, която представляват за нас човеците, и извечната злина, която носят в сърцата си. Погледни какво сториха те с братята и сестрите ни от Дезереа. Тамошните елфи не можаха да се спасят нито с помощта на магията си, нито благодарение на превъзхождащите си способности. С огън и меч човеците ги принудиха да бягат. Аз бях там, Диредон. Гледах как димът се разпръсква, за да обхване стотици мили. Гледах как децата ни погиват под неспирни залпове. Сега същото е на път да се случи и тук. А въпреки това сред нас се намират такива, които са готови да коленичат пред човеците, които не зачитат свещените ни граници, и милозливо да преклонят глави за по-лесно отсичане. Аз няма да допусна това да се случи. Няма.

Диредон изстреля ножовете си на пътя на вражеския замах. Сблъсъкът разтърси мускулите на ръцете му; те продължиха да треперят и в борбата си да удържат натиска. Гревен влагаше цялата си тежест зад острието, стъпил по начин, който да му позволи избягването на евентуален опит за поваляне. Върхът на меча неумолимо се приближаваше към лявото око на разузнавача. И тогава той полетя напред, тласнат от неочаквано движение. Ръбовете на трите оръжия се врязаха един в друг с отвратително стържене.

Върхът потъна в керемидите, изтласкан от Диредон в последния момент. Той замахна към коляното на Гревен, макар че кракът му срещна единствено въздух. За момент и двамата останаха с нарушено равновесие.

Посланикът се възстанови пръв. Два бързи замаха прокараха кървави линии върху гърдите на Диредон. Също тъй бърза крачка му позволи да нанесе удар и към крака. Избухналата болка бе невероятна. Разузнавачът отново рухна на колене. Опита се да се защити от тази си позиция, което се оказа неуспешно: пренебрежителен удар отведе ножовете му настрани. Бе последван от пореден удар, този път разсякъл плътта на ръката.

Диредон полетя назад и рухна по гръб. Извисилият се над него елф се подсмиваше под качулката.

— Казах ти, че аз съм по-добрият — заяви посланикът. — Само жалко, че никой друг няма да узнае.

Разузнавачът опита изненадващ двоен удар. Него Гревен изблъска встрани и със същото движение зашлеви противника си по лицето с плоската страна на меча: укорен жест срещу дързък ученик.

— Може и така да е — каза Диредон и отпусна глава върху покрива. — Само че пропускаш нещо.

Сред шумолене на плащове изникна Стражителя. На фона на изсветляващото небе двамата с Гревен приличаха на близнаци.

С разтуптяно сърце и изтеглени оръжия Хаерн се приземи върху покрива. Очевидно беше, че Диредон е бил надвит, но поне беше още жив. Той се подготви да атакува в мига, в който посланикът понечи да удари поваления.

— Отдръпни се — нареди Стражителя. Гревен само се изсмя.

— Защо? Да не би да те е грижа за него? Нима си го срещал по-рано? Той е обикновено ловджийско куче, което насъскваме да дири. Смъртта му не би трябвало да те натъжава.

— Казах да се отдръпнеш.

Гревен Трил допря върха на меча си до гърлото на Диредон.

— Не мисля, че в настоящата си позиция можеш да отправяш каквито и да било искания, Стражителю.

Хаерн направи крачка напред, без да откъсва очи от двамата елфи. Още една крачка: върхът на меча опъна кожата заради натиска си.

— Това няма да свърши по желанието от теб начин — каза Хаерн.

— Аз пък смятам точно обратното.

Диредон го погледна в очите и кимна едва доловимо. Това беше знак за атака.

Хаерн скочи напред. Преди посланикът да е успял да пререже гърлото на поваления си сънародник, следотърсачът сграбчи острието и го изблъска встрани, без да се притеснява от дълбокия прорез в дланта и пръстите си. И едновременно с това започна да се търкаля настрани. Гревен не можеше да го последва, защото трябваше да се обърне към връхлитащия Стражител. Сблъсъкът на трите остриета породи звън, отекнал като вещаеща смърт камбана в съзнанието на Хаерн. Инстинктите на боец отново го обзеха. Мечовете му полетяха в двоен удар, високо и ниско. Посланикът спря единия удар и приклепна под другия. Едновременно с това той се извъртя, за да замахне към коленете на Хаерн. Последният избегна раняване, като запрати плаща си към лицето на Привидението.

Щом възстанови равновесието си, Гревен отново премина в атака. Неговият меч бе по-дълъг и той се стараше да използва това.

С помощта на остриетата си Хаерн отрази няколко удара, старая се да се синхронизира със смъртоносната бързина на противника си. Той също не възнамеряваше да отстъпи инициативата. Мечовете му полетяха във внезапна атака. Внезапна, но пак неправилно разчетена.

Посланикът спря удара и замахна с лакът към гърлото на Стражителя. Нанесе и втори удар към зададения си противник, този път с дръжката на меча по главата. Това повали Хаерн на колене. Той стисна зъби в очакване на мълнията болка, която щеше да сложи край на живота му. Но тя не дойде.

Гревен стоеше пред него, извън обхвата на мечовете.

— Защо се бием? — попита той. — Слепотата ти понякога ме удивлява, човеко.

— Ти си безсърдечен убиец. — Хаерн се изправи. — Каква причина бих имал да те оставя да живееш?

Посланикът се засмя.

— Ти няма да сложиш край на живота ми. Не виждаш ли колко си приличаме двамата с теб? Огледай се. Не осъзнаваш ли какво съм постигнал?

На много места из града димяха пожари, около имението на лорд Инграм Мърбанд обикаляха войници, а на пристанището висеше

Алиса и се надяваше Зуса да я спаси. Да, Хаерн отлично осъзнаваше.

— Между нас няма нищо общо.

— Опитай да прогледнеш. Може би тогава ще си промениш мнението.

Стражителя пристъпи встрани, поде подвеждащ удар, а после скочи напред, замахващ с цялата си сила.

— Какво би могъл да знаеш за мен? — извика той. Нощта се изпълни с метален трясък. С ловки движения на китката Гревен спокойно отбиваше ударите.

Започналият да се отчайва Хаерн опита да приложи сложна поредица от резки намушкващи удари, която бе научил от един от многобройните обучавали го майстори. Идеята на тази последователност бе засипването на противника с множество атаки. Същевременно прилаганият я запазваше позиция, която му позволяваше да вложи сила в първия преодолял вражеската защита удар. Но Гревен не беше обикновен противник: той веднага неутрализира техниката, отстъпвайки назад при всеки удар. Отбиваше само когато Хаерн настъпеше.

В мига, в който Стражителя прекрати атаката си и понечи да отстъпи, Гревен атакува.

Хаерн веднага издигна мечовете си пред посоката, от която долиташе ударът. Това го остави уязвим и без възможност да спре последвалото от противоположната посока подсичане. Той тежко се стовари по гръб, при което си изкара въздуха. И този път очакваният завършващ удар не дойде. Гревен се отдръпна и отегчено завъртя меча си.

— Зная много за теб, Хаерн. Зная ролята, която си изиграл в конфликта между гилдиите и Трифектата. Когато научих за края на тази нищожна война, постигнат благодарение на намесата на единствен човек, аз не повярвах. Но мирът продължаваше да цари, затова инкогнито пристигнах във Велдарен. И от парчетата слухове сглобих историята ти. Слушах начина, по който тамошните отрепки говореха за теб. Ти се превърна в надежда за мен, във вдъхновение. С всеки изминал ден моят народ чезне, притискан от množащата се чума на човечеството. Но вашето съсредоточие на сила — градовете — са и най-голямата ви слабост. Успееш ли да унищожи тях, ние щяхме да

оцелеем. Имах доказателства, че това е постижимо: бях открил човек, подчинил цял град на волята си.

— А Ейнджълпорт посягаше с кървавите си пръсти към горите ни. Сред всички замесени страни, дори и своята, аз започнах да избивам онези, които желяеха мир, които бяха склонни да сключват споразумения и да правят отстъпки, но не и да осъзнаят същината на конфликта. Когато за пръв път използвах символа ти, аз го сторих в знак на почит, а не като повик. Но за моя приятна изненада ти се появи. Смятах, че ще ми помогнеш, че сам ще съзреш нуждата от моите мерки. Велдарен е цвете в сравнение с този град. Тук виреят единствено алчност и омраза.

Хаерн се изправи на крака и се оказа атакуван с неочаквано ожесточение. Наложих му се да започне да отстъпва. Дългото острие непрекъснато разсичаше въздуха.

— Ти стъпка противната злина на Велдарен — продължи елфът. — Уби стотици, за да предизвикаш решаващ сблъсък и подчиниш виновните. Помогни ми да сторя същото и тук. Всичко, което сторих с цел да породя войната, целеше да подтикна замесените към трезвен поглед. Моите сънародници ще изпепелят този град в пречистване, от което и елфи, и човеци се нуждаят.

— Аз не съм като теб! — изкрещя Хаерн и опита контраатака, оказала се бързо парирана. — Няма да убивам невинни!

— Самите ти постъпки са причинили смъртта на невинни, глупако. Заради делата ти деца са умирали от глад, съпруги са оставали без защита, а отслабените гилдии са били унищожавани от конкурентите си. Кълна се в Селестия, как е възможно да си толкова наивен?

Хаерн искаше да заглуши думите, които повтаряха собствените му мисли и събуждаха носена с години и потискана вина. Страданието му не оставаше скрито за Гревен. Елфът са сражаваше от съвсем близка дистанция. При една размяна на удари той се възползва от бързината си и нанесе плитка рана върху гърдите на Хаерн. Стражителя залитна назад, а посланикът изтръска кръвта от меча си. Същата кръв попиваше в разкъсаната риза на Хаерн.

— Ние с теб си приличаме, Стражителю. Аз съм твой огледален образ, хвърлена пред теб сянка, следващата стъпка от пътя, който ти си избрал. Не захвърляй живота си. Погледни какво е успял да постигне

всеки един от нас. И си представи какво бихме могли да постигнем заедно! Бихме могли да излеем светлина върху мрака на човечеството. Да открием зловонните кътчета, които пораждат развала, и да ги унищожим. Помогни ми. Присъедини се към мен. Двамата имаме едни и същи цели, използваме едни и същи методи. Не проумяваш ли?

— Методите ни може и да са сходни — каза Хаерн, започнал да събира последните си сили, — но аз никога не съм целял да унищожа Велдарен, а само да го спася. Няма да бъда чудовището, в което искаш да се превърна.

Гревен поклати глава.

— В такъв случай Велдарен ще бъде следващата ми цел. Ще завърша започнатото от теб. Ще убия всички твои близки и познати. Никой не може да ме предава, Стражителю. Аз ще унищожа наследството, което си оставил, и ще го заменя с моето.

Докато стискаше оръжията си, Хаерн почувства времето да забавя ход. Той си представи как Привидението вилнее из Велдарен и убива жреци, крадци и наемници, за да породи хаос. Усилията от всички онези години, които Хаерн бе посветил на делото си, щяха да изгубят значението си. Крехкият мир щеше да рухне, за да отстъпи място на безпрецедентна жестокост. Тарлак и Бруг щяха да погинат в ръцете на елфическия убиец. И Делисия...

— Не. — Стражителя леко приклезна. — Няма.

Елфът завъртя меч си.

Помогни ми, Ашур. Моля те не заради себе си, а за всички тях.

Посланикът скочи. Хаерн също се хвърли напред. Двамата се срещнаха напред въздуха, където ритници и удари се сляха. Елфическото острие посече бедрото му. Петата на Стражителя блъсна брадичката му, а острието на едно от оръжията поряза кокалчетата му. Двамата се приземиха с гръб един към друг. Гревен замахна назад, извъртайки горната половина на тялото си. Хаерн се изви, пропуснал вражия меч над гърдите си. В същия миг той изстреля остриетата си в намушкване, което елфът изблъска.

Двамата се обърнаха и продължиха дуела си. Стражителя бе тласкан от граничещ с лудост гняв. Той непрекъснато атакуваше, изпълващ със съвършенство всяко свое движение. Неволно си помисли, че баща му би се гордял, ако можеше да го види в този миг. Сред песента на насилие, лееща се от оръжията му, измъчвалите го с

години съмнения бяха изчезнали. Някога той се бе смятал за чудовище, но сега виждаше, че е грешал. Сега виждаше насреща си истинско чудовище, което се интересуваше единствено от смърт и разруха; за което животът заслужаваше единствено да бъде отнеман, но не и запазван. Въпреки болката от раните и изтощението, въпреки кръвта, попиваща в плащеницата, Хаерн се стараеше да отстрани досегашните граници на възможностите си.

И въпреки това Гревен оставаше несломен. Стражителя усещаше изчерпването на силите си. Оставаше му само един ход: танцът с плащове, на който се бе осланял през годините. По-рано елфът бе успял да го надвие, но въпреки това Хаерн изпитваше увереност — знаеше как ще реагира противникът му този път.

Той се отдръпна назад и рязко се завъртя. Плащовете му се разделиха и се издигнаха в трептяща завеса, зад която позицията на тялото оставаше скрито. В мига, в който Хаерн се обърна с гръб, последва очакваният дим. Точно преди изчезването си Гревен се бе измествал наляво.

Противно на инстинктите си и на казаното от собствените му очи, които твърдяха, че елфът трябва да се е отправил именно във видяната посока, Хаерн замахна надясно.

Мечът на Гревен пак посече ръката му, но това далеч не беше смъртоносния удар, който елфът бе целил. Удивен, посланикът се оказа отнесен от инерцията си право в ръцете на Хаерн, като в прегръдка. И остана вцепенен, зинал.

С рязко движение Стражителя изтегли мечовете си от стомаха му. Елфът изпусна меча си и се свлече върху покрива, по гръб. Хаерн остана неподвижен, загледан в него. От оръжията му се стичаше кръв.

— Смъртта ми не променя нищо — каза Гревен Трил и се задави. Кръв изхвърча от устните му. — Вашата война, вашата омраза, е гнилост, която ще ви унищожи и изпепели. Дори и без моята намеса вие, човеците, ще се самоунищожите.

— Зная.

— Тогава защо се изправи срещу мен, Стражителю? Защо искаше да ме спреш?

Хаерн коленичи край него и го погледна в очите. Искаше елфът да види решителността, която пламтеше в тях.

— Защото трябваше да го сторя. Ще се боря с всичко това до последния си дъх. Ще се боря със слабостта и разрухата. Може и да не постигна успех, но няма да седя със скръстени ръце и да наблюдавам как всичко погива. Ти може и да не си способен да го съзреш, но у нас има и добро. И аз ще открия начин да го спася.

Гревен се претърколи по корем, за да запълзи към коленичилиия Диредон, който бе наблюдавал битката.

— Те ще ни погълнат — с отслабващ глас каза посланикът. — Точно както поглъщат себе си. Трябва ли и ние да умираме заедно с тях?

Диредон поклати глава.

— Не си ти този, който ще определи това, Гревен. Дано Селестия се смили над теб, защото аз не мога.

Хаерн насочи меча си към лявата страна на гърба му.

— Почивай в мир — изрече той и натисна. Върхът на острието прониза сърцето. След един последен спазъм посланикът утихна.

Диредон бавно се изправи, като внимаваше да не стъпва на ранения си крак. А Хаерн отрязва качулката на плаща си и я захвърли. Повтори процедурата и с наметалото на мъртвия елф. Качулката на посланика бе опръскана с кръв, но петънцата почти не се забелязваха върху тъмния плат.

Стражителя си пое дъх и обви главата си с качулката. Сенките веднага обгърнаха лицето му. Когато заговори, гласът му също бе променен от магията.

— Това е краят — каза той.

Диредон се навъси насреща му.

— Възнамеряваш да почетеш смъртта му? — попита той. Имаше предвид качулката.

Хаерн поклати глава:

— Не. Той не заслужава почит. Ще я нося, за да не забравям никога.

— Какво да не забравяш?

Стражителя погледна към трупа на Гревен.

— Ние сме смъртни, а не богове, без значение колко животи сме отнели. В състояние ли си да тичаш?

— Върви без мен — поклати глава Диредон. — Приятелите ти се нуждаят от помощ. Аз ще те последвам.

— Ще те чакам.

Този път Хаерн не скочи от покрива, а внимателно се спусна и закуца към пристанището.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Зората неумолимо напредваше, но точно сега бе настъпило най-мрачното време на нощта.

Още от разстояние Хаерн видя нещо, което го съкруши. Въпреки това той стисна зъби, отказващ да пусне надеждата.

— Не — прошепна той. — Моля те, Ашур... Не бива всичко да свърши така.

И въпреки това тялото на Зуса лежеше неподвижно.

Обгърнал се плътно, за да държи на разстояние неочакваните тръпки, той продължи. От Алиса нямаше и следа. Дори и закотвените кораби изглеждаха пусати. Най-вероятно екипажите им се бяха отправили към имението на Инграм. Нека се сражават за града.

Край тялото на Зуса той коленичи и притисна пръсти до шията ѝ. Не искаше да поглежда към кървавата рана върху стомаха ѝ. Не му се искаше да се замисля кой я е причинил.

Пулс имаше.

— Благодаря ти — почти беззвучно изрече Хаерн.

Той откъсна най-чистите парчета от наметалото си, за да спре кръвта и превърже раната. Раздвижването я свести: жената простена и отвори очи. Хаерн внимателно размота ивиците от лицето ѝ. Погледът ѝ се насочи към него; въпреки болката, Зуса се усмихваше.

— Знаех си, че ти... — дрезгаво поде тя.

— Не говори — каза Стражителя и продължи да превързва раната. — Лежи неподвижно. Трудно ми е да повярвам, че си още жива.

Тихи стъпки го накараха да повдигне глава. Диредон бе превързал ранения си крак; бе изнамерил и дълга пръчка, на която да се подпира.

— Къде е лейди Гемкрофт? — попита елфът и се огледа. Кеят си оставаше пуст.

— Те я отведоха — каза Зуса. Налагаше ѝ се да преглъща непрекъснато, защото гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Кой? — каза Хаерн.

— Търговците... Възнамеряват да я предадат на елфите.

Диредон поклати глава и промърмори нещо на своя език.

— Ако побързам, ще успея да я спася. Ще можете ли да избягате сами?

— Първо ще трябва да се погрижим за раната ѝ — отвърна Стражителя. — Трябва ми около час. Мисля, че ще успеем да се измъкнем.

Елфът кимна:

— Аз не бива да се показвам през деня. Не мисля, че войниците ще останат във възторг от присъствието ми.

Хаерн се съгласи с тих смях.

— Къде да те търсим?

— Аз ще ви намеря. В това съм ненадминат. Само се придвижвайте близо до пътищата. На добър час, Стражителю.

С тези думи разузнавачът се отдалечи — удивително бързо за накуцващ. Подир миг Хаерн отново се обърна към Зуса. Смуглата ѝ кожа бе започнала да пребледнява. Времето ѝ изтичаше.

— Сигурно вече си започнала да свикваш да те разнасям — промърмори той и внимателно я повдигна.

— Не, все още не ми харесва — каза безликата. Хаерн неволно се засмя. И с предпазливи стъпки се отправи по притихналата улица. Всичко по реда си.

Вратата на храма се оказа затворена. Хаерн удари с юмрук по нея и зачака, облегат, за да поеме по-лесно тежестта на Зуса. Тъй като отговор не последва, той потропа отново. И трети път: нямаше намерение да се отказва. Най-сетне вратата се откряна. А в следващия миг се отвори широко, защото Нол го бе познал.

— Няма къде другаде да идем — каза му Хаерн. — Тя се нуждае от целение. Ще ни помогнеш ли?

Свещеникът прехапа устни.

— Готов си да ми се довериш?

— Ако не си разбрал, нямам голям избор.

— Внеси я — кимна жрецът, отдръпна се и продължи. — Когато избухнаха пожарите, изпратих Лоугън у дома. Прецених, че е най-

добре да остане при близките си. С всеки изминал ден градът става все по-опасен. Какво ѝ се е случило?

— Била е посечена. — Хаерн положи жената върху една от пейките и се отдръпна, за да се облекне на една от стените. И без това изцеден, пренасянето на Зуса го бе изтощило.

Нол размота превръзката и се намръщи.

— Не съм сигурен, че ще успея да я излекувам.

— По-добре се постарай.

— Не разбираш. През последните няколко години вярата ми бе слаба. Боя се, че подобна рана е извън силите ми. Възможно е Ашур изобщо да не чуе молитвите ми.

Хаерн неочаквано пристъпи към него, сграбчи го за дрехата и го дръпна към себе си.

— Не ме интересува. Разбра ли? Не ме е грижа какво си правил, че ме предаде или какво си правил преди. Коленичи и я излекувай. Недей да трепериш в колебание.

Свещеникът кимна и побърза да се приведе над Зуса в мига, в който се оказа пуснат. Той отпусна глава и поде молитвата си, а Хаерн затвори очи. Не искаше да гледа. Искаше само да се надява.

Най-накрая храмът утихна. Стражителя все още изчакваше, свел лице, затворил очи. Докато не усети ръка върху лицето си. Пред него стоеше Зуса. Кървавите превръзки все още бяха върху пейката; върху кожата ѝ бе останал белег, но раната я нямаше. Край нея стоеше Нол, удивен до сълзи.

— Благодаря ви — каза тя и отпусна глава върху гърдите на Хаерн. — Благодаря...

— Имаме малко време — рече Стражителя. — Ще се справиш ли?

Безликата кимна. Хаерн леко стисна рамото на жреца и, следван от спътничката си, напусна храма, за да се отправи към градските стени.

Лорд Едгар и лорд Уорик (понастоящем истински носител на тази титла) се бяха настанили в имението на покойния Инграм. Обсъждането им бе прекъснато от появата на слуга.

Въпросният изглеждаше изключително нервен. До неотдавна той бе служил на лорд Мърбанд, а сега му се налагаше да печели благоволенията на съвсем нов и непознат господар.

— Милорд, пристигнаха вести от пратеника, отпътувал към елфите.

— Толкова бързо? — изненада се Едгар. — Мина едва час.

Слугата облиза устни.

— Пратеникът каза, че елфът го очаквал извън града. Заявил, че приема вашия... подарък.

Едгар сви рамене.

— Това не беше изненадващо. Да я заведа ли?

— Не — каза Уорик. — Аз трябва да го сторя. Така ще изглежда подобаващо. — Той се обърна към прислужника. — Бъди така добър...

— Ърл, сър.

— Нека пратеникът поеме обратно и предаде на елфа да ни почака. Веднага тръгваме да му заведем Алиса.

Слугата се поклони и побърза да се отдалечи. Уорик също напусна стаята и излезе навън. Повечето от телата в двора бяха разчистени, но кръвта все още оставаше. Определено следващата година тревата щеше да избуи. Наоколо продължаваха да се суетят слуги, които се стараеха да заличат всички следи от битката и да накарат нещата да изглеждат точно като преди. Нямахше да успеят, разбира се. Сега Уорик стоеше начело. Много неща щяха да се променят. Към по-добро.

Двамата пазачи пред входа на тъмницата се поклониха сковано. Уорик знаеше, че Инграм далеч не е любимец на народа, но пък самият той представляваше нещо съвсем непознато, неочаквано оказало се на власт. За начало нямахше да обръща внимание на особените им погледи и лекото колебание в гласовете им. Но щеше да дойде момент, в който да се погрижи за привличането им. Или да си осигури покорството им с помощта на ужас.

— Доведете ми Алиса — нареди той. — Недокосната.

Единият войник се поклони ниско и бързо изчезна в тъмницата. А изчакващият Уорик повика друг от стражите си и нареди приготвянето на ескорт: той нямахше намерение да пътува из града сам, не и когато бунтовете и пожарите оставаха толкова скорошен спомен.

Разбира се, повечето от тези безредици бяха избухнали заради неговата намеса, но все пак...

Войникът се завърна, водещ Алиса. Уорик сви старческия си гръбнак в леко подигравателен поклон.

— Надявам се престоят да ти е харесал.

Лицето и роклята ѝ бяха покрити с мръсотия, която не бе съумяла изцяло да прикрие белезите от неотдавнашната веселба на пристанището. Но в отговор на думите му тя се усмихна сияйно, сякаш е била поканена тук на чай.

— Останах във възторг от тукашния разкош — рече тя. — Това е нещо, което не бива да пропускаш да усетиш и сам.

Уорик се засмя.

— Малко вероятно. Гробът ще ме намери много преди тези килии.

— Човек винаги трябва да се надява.

— Съветвам те да спестиш очарованието си за елфите. Ще ти е нужно, за да си спасиш главата.

Заедно с все още окованата Алиса те напуснаха имението и се отправиха към портите. Уорик се възползва от разходката, за да разгледа града с нови очи. Различните магазини вече не бяха негови партньори; кръчмите преставаха да бъдат места, където хората му прахосваха парите си. Сега всичко това му принадлежеше, намираше се под негова защита. Жителите на Ейнджълпорт щяха да му плащат данъци, да коленичат в нозете му и да му оказват почит, каквато един обикновен забогатял от търговия човек никога не би могъл да получи. Дори и самите хора му изглеждаха различни: сега те бяха негови поданици.

Разбира се, останалите Търговски лордове също щяха да запазват известно влияние и да получат свои земи от околните територии. Цялата Рамера бе тяхна.

Пред портите на града войниците отдадоха чест и се отдръпнаха.

— Къде е елфът? — попита Уорик. За момент бяха поспрели под каменната арка на стената.

— Ако имате зорко око, можете да го видите. — Един от войниците посочи към хълмовете.

Уорик поклати глава: на младини бе стоял на върха на мачтата, за да разглежда флаговете на приближаващите кораби, но сега не

разполагаше със същите очи. Все пак можеше да види посочения хълм и именно към него се отправи ескортът.

Минутите минаваха, отброявани от дрънченето на брони и вериги. Скоро Уорик можа да види и самия елф. До този момент пратеникът не му изглеждаше познат.

— Бъдете здрав, поданико на Келасар — извика той.

— И вие, покровителю на Ейнджълпорт — отвърна елфът. Уорик се подсмихна. Поне този беше учтив.

След още няколко крачки имаше възможност да огледа пратеника още по-добре. Елфът имаше дълга кестенява коса, внимателно сплетена, за да не закрива очите му. Без да напуска върха на хълма, той се поклони ниско.

— Трябва да се извиня за предишните ни недоразумения — каза Уорик и се поклони по-символично. — Новото ми положение ми позволява да погледна нещата от нов ъгъл. Вярвам, че вашият народ бе настоявал за предаването на лейди Алиса Гемкрофт, за да бъде съдена. С този жест искам да положа началото на нова дружба между нас.

С тържествена сериозност елфът кимна.

— Приемам жеста ви. Ще я отведа в Келасар, където тя ще се изправи пред нашето правосъдие. Свалете веригите ѝ.

Уорик повдигна вежда.

— Няма ли да бъде по-разумно да ги оставите, поне докато не наближите границите на горите си?

— Обиждате ме. Аз не съм сам, а дори и да бях, тя не би могла да избяга от мен.

Уорик отново се поклони.

— Както желаете. — Той се обърна към войниците. — Освободете я.

Веригите от глезените и китките на Алиса бяха свалени. Тя разсеяно потърка разранената плът и пристъпи към елфа. Уорик се радваше да се отърве от нея. Не се съмняваше какво я очаква. Щом елфите отнемеха главата ѝ, Трифектата щеше да рухне, останала без силни предводители. Той и партньорите му щяха да заемат мястото ѝ.

Елфът на свой ред се поклони за сбогом. Но не си тръгна, а остана неподвижен, изчакващ. Уорик прецени, че това е някакъв неизвестен нему обичай. С твърдото решение да научи повече за елфите — все пак сделките с тях щяха да заемат важно място от

предстоящите години — той се обърна и усмихнат пое обратно. Бе се отървал от огромно бреме.

Алиса остана да изчаква заедно с елфа. Когато Уорик и войниците му изчезнаха от погледа им, тя леко отстъпи и скръсти ръце.

— Веднъж вече отказах да призная елфическата справедливост — каза тя. — Къде ще бъда отведена сега? Лариса възнамерява да ме обеси тайно? Или предстои мнимо дело в Келасар?

Елфът се обърна към нея. Тя забеляза, че той накуцва.

— Не точно. — Той се усмихна, пъкна два пръста в устата си и изсвири.

В подножието от другата страна на хълма имаше голям гъсталак. От него изникнаха Хаерн и Зуса. Алиса едва не се задави от облекчение при вида на приятелката си. Тя се хвърли надолу по склона, за да увисне на врата ѝ.

— Внимателно. — Безликата я поизбута. — Раните ми още не са излекувани напълно.

Смеейки се, Алиса се обърна към Хаерн, когото също прегърна до задушаване и целуна по бузата.

— Благодаря ви — каза тя.

Междувременно елфът се бе спуснал при тях, макар и не толкова вихрено. Хаерн почтително кимна към него.

— Задължени сме ти, Диредон — каза Стражителя.

— Аз съм този, който би трябвало да ви благодари — отвърна елфът. — Середон няма да остане във възторг от чутото, но трябва да научи за необмисленото поведение на Лариса и предателството на Гревен. Усещам, че напрежението между народите ни никога няма да изчезне, но поне за момента войната бе избегната.

В началото на хрсталака елфът бе оставил импровизиран бастун. След като махна на останалите трима, той се отправи обратно към Келасар. Алиса го спря.

— Не съм нападала Лариса — каза му тя, когато елфът се обърна. — Но зная кой го е сторил. Мъж на име Торгар, наемник, който сега стои начело на семейство Кинън. Той самият ми призна това, защото смяташе, че ще умра.

Диредон застина, а в очите му изникна мраз. Без да каже нищо, той отново се обърна напред и продължи.

А Алиса се отправи на север, към дома. За нейна изненада Хаерн започна да се катери обратно към Ейнджълпорт.

— Къде отиваш?

Стражителя погледна към нея. Погледът му бе мъчително празен.

— Не можем да си тръгнем така. Надвити, окървавени, провалени?

Самата мисъл отново да стъпи в този град отврати Алиса.

— Не — каза лейди Гемкрофт. — Остави ги. Там вече не е останало нищо, за което да си заслужава да се борим.

— Не е така.

Той отново се затича нагоре. Алиса го наблюдаваше със свито сърце.

— Какво се надява да постигне?

— Ще му дадем една нощ — отвърна Зуса. Тя също се бе загледала в отдалечаващия се. — Диредон ми даде достатъчно пари, за да достигнем Велдарен, така че не е нужно да бързаме. Нека Хаерн открие търсеното. Зная, че той ще се върне при нас.

Алиса стисна ръката ѝ. Двете се прегърнаха още веднъж.

— Никога повече не ме плаши така — каза лейди Гемкрофт.

— Ще се постарая.

Жените се отправиха на север, за да се отдалечат на известно разстояние от Ейнджълпорт. Настаниха се да ноцуват край пътя, за да изчакат Стражителя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Макар че пренасянето на по-голямата част от вещите му още не бе приключило, Уорик остана да ношува в имението на Инграм. В собственото си имение, напомни си той, докато навличаше халата си. Сигурно щяха да минат няколко седмици, преди да престане да мисли за този дом по такъв начин: възрастните хора трудно се приспособяваха към промяната.

Леглото беше нелепо широко, с балдахин. Поне през зимата щеше да бъде топло.

Докато миеше ръцете си, Уорик долови тихо проскърцване. То не се повтори, затова търговецът го отдаде на въображението си и посегна към вълнената кърпа.

При обръщането си осъзна, че все пак не е грешал. На перваза бе приклепнал непознат с изтеглени мечове. Или пък не чак толкова непознат: сенчестото лице бе същото, макар и да не бе усмихнато.

— Какво искаш сега, Привидение? — попита Уорик. Постара се да не звучи стреснато.

— Привидението вече няма да се привижда никому — поклати глава неканеният гост. Уорик се навъси и пристъпи към него. Знаеше, че този човек е достатъчно умел, за да преодолее стените и стражите: ако бе дошъл да убива, нищо нямаше да му попречи. Търговецът можеше единствено да се надява, че целта на посещението е разговор.

— Тогава ти трябва да си Стражителя от Велдарен — зае се да разсъждава на глас Уорик.

— Именно.

Гласът на посетителя бе студен. Нотките му загатваха, че Уорик напразно се е надявал на миролюбиви намерения. Търговецът осъзна, че гърлото му е пресъхнало. Той беше възрастен, не би трябвало да се страхува от смъртта. И не точно тя го гнетеше. Измъчваше го мисълта, че ще умре в нощта на най-голямата си победа. Само един непоправимо жесток свят би допуснал подобно нещо.

— Защо си тук, Стражителю? За да ме убиеш?

— И това ми мина през ума.

— И мога ли да попитам защо? Никога преди не съм те срещал. С нищо не съм засегнал интересите ти. Сигурен съм, че бихме могли да постигнем споразумение... освен ако вече не ти е платено. Но дори и в този случай съм уверен, че бих могъл да предложа още по-изгодно условие.

Мъжът се засмя, но в проблясващите сред тъмнината на качулката очи нямаше веселие.

— Ти изпрати Алиса на сигурна смърт. Какво те кара да мислиш, че заслужаваш да живееш?

Уорик въздъхна.

— Това ли било? Елфите съвсем спокойно кръстосват Ейнджълпорт, без да обръщат внимание на стените ни. Мислиш ли, че градът може да изтърпи втора подобна нощ? Естествено, че трябваше да им я предоставя. Няма да се наскърбя, ако те я обесят, но и няма да възразя, ако само ѝ нашарят задника и я изпратят обратно във Велдарен. Със или без нейната намеса, с Трифектата е свършено.

Стражителя поклати глава:

— Вие сте чума. Напаст, която само поглъща, но не гради. Не мога да позволя хора като вас да застанат начело на половината кралство.

— Почакай малко. — За момент гневът на Уорик надви паниката му. — Кой ти е казал това? Въз основа на чии думи си изградил това мнение? Ти не си родом от този град, Стражителю. Кой ти е разказвал за нас? Алиса? Лори? Онези от Трифектата ли твърдят, че ние само жънем, без да сеем? Кой са те, че да говорят така? Те, които не се свенят да подкупват крале и потъпкват всеки, когото преценят за заплаха? Те далеч не са невинните, за които се изкарват. Инграм беше страхлив глупак. Някой ден той щеше да отведе града до война, без значение от нашата намеса. Неговите войници бяха покварени, неговата така наречена справедливост бе късогледа и жестока. Помниш ли колко хора обеси той заради теб, Стражителю? А ето че ти си дошъл да търсиш сметка *на мен*.

— Ами виолетовият лист? Виждал съм какво може да предизвика. Този плевел е опасен, а ти и съдружниците ти едва не предизвикахте война заради желанието си да се сдобиете с него.

Уорик приседна на леглото. Бе забелязал, че всяко негово движение кара Стражителя да се напруга.

— Няма да отрека, че тази билка щеше да се превърне в отлично оръжие срещу Трифектата — поде той, решил, че няма основания да лъже посетителя си — С виолетовия лист щяхме да сритаме и последната опора на търговската империя на семейство Кинън: дори няколко месеца намалени продажби на кремион щяха да довършат Лори. Но това растение не вирее извън елфическите гори. Ти самият присъства на последното клане. Видя как неколцина остроухи посякоха стотици от войниците ни — и то подготвени за битка войници. Повярвай ми, вече не таим надежди, че ще успеем да постигнем масови продажби.

— Това не означава, че няма да рискувате война отново, ако прецените, че ви се открива нова възможност.

Уорик поклати глава:

— Ти си изключително твърдоглав. Сега искам мир, много по-силно от Инграм. Ние сме търговци, а не рицари или крале. Докато има приходи, аз ще остана щастлив. Ейнджълпорт е наш. Най-сетне ще получим земите и призиванията, които сме заслужили с доказаните си способности. Не само че ще конкурираме Трифектата, а и ще я унищожим. Ще я унищожим, защото сега условията са изравнени и по-добрите ще победят. А ние сме по-добрите. Война? Аз съм прекалено стар за война. Не война, а заплахата от война ни трябваше — задаваща се криза, която да предизвика паника и да направи преговарящите отстъпчиви. Но сега трябва да се заема с грижите за цял един град, а много скоро ще отговарям и за цялата Рамера. Стига, разбира се, милият ни крал да не потвърди носещите се слухове за глупостта му. Какво ме е грижа за някакъв си плевел, както се изрази ти? Защо бих желал война, която да унищожи всичко спечелено?

Този път Стражителя не каза нищо. Уорик не можа да сдържи смеха си. Определено беше нелепо.

— Ти си дошъл тук без никакво знание, Стражителю, само въз основа на дочути подмятания. Хората лъжат. Хората преувеличават. Те виждат света през оцветени в различни багри стъкла. Единствено себе си съзират винаги безупречни. Да не би да си очаквал да донесеш плащовете си тук и да раздадеш справедливост? Не можеш да отстраниш неправдите в цял Дезрел. И смея да твърдя, че това не е и

твоя работа. Ако си смятал нещо подобно, значи си глупак. И ако все още смяташ, че заслужавам да умра, убий ме. А после гледай как останалите Търговски лордове потапят града в хаос, сражавайки се за челното място. И как лорд Едгар заграбва всичко за себе си, осъзнал, че няма да получи обещаните възнаграждения. И как дребните благородници от цялата Рамера оформят крехки съюзи с надеждата да откъснат по-големи парчета от питката. Въздай сляпата си справедливост, която ще бъде последвана от страданията на хиляди невинни. Или го направи, или ме остави да управлявам града си.

Стражителя се размърда, за да прибере оръжията си. Вече не изглеждаше толкова заплашителен.

— Наистина ли вярваш, че можеш да заякчиш мира в този град?

— Да. И ще управлявам далеч по-добре от онзи параноик Инграм.

— В такъв случай ще се оттегля. Но знай, че няма да откъсвам очи от Ейнджълпорт. Ако някой от вас отново започне да нарушава границите на елфическите земи, за да добива виолетов лист...

— Заплахите ти са излишни — каза Уорик.

— Не съвсем. — Стражителя повдигна свитък, носещ печата на Инграм. Свитък, който би трябвало да се намира в скрина. Бавно, много бавно, посетителят накъса документа на ивички. — Принудителното споразумение, което си изтръгнал от Алиса, вече не съществува. А самата тя отива не при елфите, а у дома си. Ако цениш живота си, няма да предприемаш нищо повече срещу нея.

— Така да бъде — каза Уорик. — Както казах и по-рано, Трифектата е на умиране. Дори и Алиса не може да направи нищо. Сега си върви. Никому няма да липсваш тук.

Закачуленият изскочи навън, сграбчи ръба на покрива и изчезна. Уорик си отдъхна, а после се зарече още утре да закове прозореца.

Макар че видя огъня, в първия момент Хаерн понечи да го подмине: не очакваше, че това ще се окажат те. Бе очаквал да са отминали много по-на север. Въпреки това той напусна пътя.

Зуса и Алиса лежаха една до друга, близо до огнището. Хаерн приседна от другата страна и хвърли няколко клонки, за да прогони

догарянето. Безликата се раздвижи и се надигна веднага. В очите ѝ нямаше и следа от сънливост.

Тя се отпусна, когато го видя.

Хаерн свали качулката си и я захвърли на земята край себе си.

— Защо сте останали да ме чакате? — попита той подир миг неловко мълчание.

Зуса се изсмя в отговор.

— По-добре си лягай, Стражителю. Не задавай глупави въпроси.

Небрежните ѝ думи го успокоиха. Той разстла плащовете си наместо одеяло и се намести удобно край пламъците.

ЕПИЛОГ

— И наистина нямам никакъв избор? — обърна се Торгар към най-възрастния от новите си съветници, някакъв гърчавел на име Йейтс или Бейтс. И без това му беше достатъчно трудно да запомня безкрайната върволица имена и места, които се очакваше да знае. В момента той се бе настанил в една от всекидневните на имението, приседнал пред камината. Съветникът почти не се виждаше иззад огромната купчина книги, с които се бе занимавал цял ден.

— Предвид състоянието, в което се намираме — предпазливо отвърна мъжът и неспокойно се размърда, — струва ми се най-разумно да се срещнете с него колкото се може по-скоро. Ако се споразумеете с търговците сега, това...

— Тоест, да. — Торгар го изгледа остро. — Хубаво. Сега си върви. И сам зная пътя.

Старецът излезе, а Торгар се отправи към стаята си, за да си вземе меча. Беше прекалено изморен, за да си слага и бронята, затова контактът му с нея се ограничи само до един поглед. Наместо това той се отправи към стаята на Тори.

— Как е малката?

Лили, взела бебето на ръце, побърза да прикрие пазвата си.

— Повече плаче, отколкото яде. Мисля, че ѝ расте зъбче.

Торгар леко помилва мъха върху главата на Тори и се засмя, когато бебето го погледна.

— Глупаче — усмихна се той. — Яж, за да растеш.

Новата глава на семейство Кинън остави момиченцето и се отправи навън. Затръшването на дворната порта му донесе неочаквано удовлетворение: поне за момента щеше да се отърве от отговорностите си. Нещата бяха изглеждали много по-лесни под грижите на Лори. Или Мадлин. Непрекъснато изникваха хора, които искаха разни неща, отправяха предложения, настояваха за връщането на дългове. Каквото и да твърдяха съветниците, богатствата все не достигаха.

— Жалко, че Мадлин те уби — промърмори Торгар. Той си представяше, че призракът на Лори Кинън крачи заедно с него. — Сега аз трябва да върша твоята работа.

Небето бе облачно, слънцето клонеше на залез. Мрачна атмосфера, но пък успокояваща. Дори и една буря не би могла да развали настроението му, стига да беше без мълнии.

Близо до пристанището той се изтръгна от унеса си и престана да крачи механично, за да открие търсената сграда. Късо преддверие го отведе в овална зала. Вътре бе сумрачно, само няколко свещи проблясваха върху масата. В едно от креслата около нея се бе настанил Стърлинг Блекуотър. При появата на Торгар той се изправи учтиво, но не помръдна и не протегна ръка.

— Доста време ти трябваше, за да се отзовеш — отбеляза търговецът.

— Не е нужно да ръмжиш. — Торгар откачи меча с все ножницата и го положи върху масата. Металът издрънча приятно върху дървото. — Колкото и да ти е трудно да си го представиш, имам си работа.

— Мога да си представя — рече Стърлинг. — Но аз съм дядо на Тори. Непочтително е да не ми позволяваш да я виждам. И освен това противоречи на нещата, които сам ми каза по-рано.

Торгар си придърпа стол и се настани. По някаква причина му се струваше смешно да седи на съвещателната маса на Търговските лордове. Затова напук качи калните си ботуши върху плота. Те леко сритаха меча и го накараха да се извърти.

— След като съм тук, не е зле да ми кажеш каква е причината да се срещнем по никое време?

Първото ехо на далечна гръмотевица изтътна някъде навън. Последва я воят на усиливащ се вятър.

— Нямам представа как си успял да излъжеш Мадлин — отвърна Стърлинг. — Но и двамата знаем, че си се заел с нещо, което далеч надхвърля способностите ти.

— Преди това никога не ме е спирало.

— Но този път трябва да спре. Предай ми Тори. Предостави попечителството на мен. Аз ще опазя интересите й много по-добре от теб.

Торгар изсумтя.

— Очаквах, че ще опиташ нещо подобно. Само че аз имам голям меч, а ти си един досаден търговец с меки ръчички. Не можеш да ме заплашваш. Всичко, принадлежало на Лори и Мадлин, сега е мое. Дори и ако трябва да наема десетина съветници, които да ми показват на кое място в свитъка трябва да поставя подписа си, ще се справя. Тори не е твоя. Парите ѝ не са твои. И ако още веднъж опиташ нещо подобно, ще се погрижа да не я видиш по-рано от осемнадесетия ѝ рожден ден. Разбра ли?

Стърлинг погледна към меча върху масата, а после отмести поглед към широката усмивка на стопанина му.

— Напълно. А сега е твой ред да ме изслушаш. Документът, който притежаваш, е просто една хартийка, подписана от мъртва жена. Тук, в Ейнджълпорт, подобна глупост може и да има някаква тежест, но аз съм понаучил някои неща от велдаренските ни гости...

Гърмът долетя по-близо: откъм океана приближаваше буря. В същия миг вратата се отвори. На прага застана елф с боядисано лице и зелено-кафяви дрехи. В ръката си той стискаше огромен лък. Бе вложил стрела, но още не опъваше тетивата.

— Здравей, Торгар — каза елфът. Думите му се сляха с тътнежа на гръмотевицата.

— Какво искаш? — отегчено попита наемникът, макар да изпитваше страх.

— Би трябвало да знаеш. Разговарях с Алиса, която ми разказа нещо много интересно. Става дума за едно твое перчене, което господин Блекуотър потвърди.

Мечът на Торгар все още се намираще върху масата, край ботушите му. Нямаше как да го достигне навреме.

Оставаше му единствено да изругае, когато стрелата се понесе, за да сложи край на живота му.

Хаерн седеше върху хълма, загледан в проблясващите светлини на Велдарен. Качулката на Привидението лежеше в скута му. Мечовете си бе оставил в тревата до себе си. Той бе подпрял брадичката си с юмрук.

Единствено слухът му усети приближаването на Делисия. С тихо шумолене тя се настани до него. Робата ѝ блестеше като сребърна под

светлината на звездите. Жената го прегърна през рамо и отпусна глава върху него.

— Добре ли си? — попита жрицата. — Не си спрял да се мръщиш откакто се прибра. И нито веднъж не си излизал да обхождаш града.

Хаерн понечи да отвърне остро, но замълча. Наместо това наклони глава към нея и затвори очи.

— В Ейнджълпорт срещнах бъдещето си. Онова, в което можех да се превърна. Някой, който смяташе, че градът и всички животи в него му принадлежат. Дълбоко в себе си, той усещаше правотата си. Той защитаваше скъпите на сърцето си, сънародниците си от Келасар. И убиваше, горд от омразата си към хора, които смяташе за виновни. Сега аз виждам пред себе си града, където убивах, за да придобия контрол над него. И за да защита приятелите си...

Той протегна ръка към хилядите проблясъци.

— Бях започнал да гледам на Велдарен като на мой собствен град. Но подобни мисли не са част от мен. Те принадлежат на такива като Привидението, като баща ми. Наистина ли съм станал нещо по-добро от тях? Ръцете ми са отнемали и невинни животи. И то само заради омразата, която изпитвах към гилдиите.

— Наистина ли мислиш така? — попита Делисия.

Хаерн поклати глава.

— Не зная.

Устните ѝ се допряха до бузата му. Времето престана да има значение.

— Ти не мразеше гилдиите, Хаерн. Познавам те. Борбата ти не беше насочена срещу тях. И не беше насочена срещу Трифектата. Ти полагаше усилия да спасиш Велдарен от света, от който самият ти бе успял да избягаш. Искаше хората да живеят без страх. Мислите ти бяха насочени към тях, а не към теб самия. Докато не забравяш това, аз винаги ще ти имам доверие. Върши онова, което трябва да бъде вършено. Ние ще бъдем тук, когато имаш нужда от нас.

Хаерн я притисна силно към себе си и я целуна, вкопчен като удавник. Измъчвалата го вина бе изчезнала.

— Никога не ме изоставяй — прошепна той. — Докато имам теб и ти си склонна да ми простиш, ще мога да продължа. Ще зная, че все

още съм себе си и че все още са останали неща, за които да си заслужава да се бориш.

Тя го целуна отново и му подаде качулката. Хаерн обви лицето си с нея, сетне повдигна мечовете и ги окачи на колана си. Подир едно помахване той вече тичаше към Велдарен, към някой от тайните проходи в стената. Сред тези сенки, криеци крадци и благородници, той изпитваше свобода, когато отскочи от стената към покрива на най-близката сграда. Той щеше да остане слят с нощта и с нова решителност да подхранва страха на онези, които насочваха оръжие срещу невинните. Някогашните кланета, бунтове и предателства... те нямаше да се случат отново. Не и докато той бдеше.

Уорик бе прав: той не можеше да спаси цял Дезрел. Но Велдарен бе неговият дом, родното място на баща му, градът на неговите приятели.

С оголени мечове Стражителя тичаше сред покривите, развял плащове.

НЯКОЛКО ДУМИ ОТ АВТОРА

Това може да ви се стори забавно: когато за първи път изготвих фабулата за тази книга, крайт бе значително по-различен. Диредон не спасяваше Алиса — тя оставаше в тъмницата на Уорик. Елфите щяха да настояят за смъртта ѝ и търговецът щеше да се съгласи, за да се отърве от нея и да запази мира. Екзекуцията щеше да бъде успешна. Хаерн и Зуса щяха да наблюдават, безликата щеше да направи безуспешен опит да я спаси, който щеше да донесе и нейната смърт. Хаерн щеше да се отпрати към Велдарен, съкрушен.

Не зная защо възнамерявах да поставя такъв мрачен завършек. Тогава възнамерявах поредицата да включва само три книги; може би съм смятал, че подобен край подхожда на излъчването ѝ. А и самото оригинално заглавие на книгата загатваше много смърт. Освен това подобен край щеше да обясни защо Зуса и Алиса не се появяват в *Полуорките*.

Повод за промяната стана един разговор с мой добър приятел — Роб Дюпер. Перифраза:

— Да, би било страхотно. Но и сам знаеш, че не можеш да приключиш книгата по такъв начин.

— Защо?

— Нима искаш историята на Алиса да завърши по такъв начин? Изглежда малко произволно и потискащо.

Така беше. Отново размислих и осъзнах, че тя бе оцеляла толкова много — бе преодоляла смъртта на баща си, отвличането и осакатяването на първородния си син, опита за убийство от страна на ухажор. И изведнъж тя умира в опита си да предотврати война с елфите. Подобно развитие на събитията не беше невъзможно, но аз действително не можех да го направя. Не изглеждаше подобаващо. И двете дами заслужаваха много повече. Освен това подобна постъпка щеше да ме лиши от възможността да ги включа в последващи истории. А това е грешка, която нямам намерение да допускам отново.

Може би сред вас има такива, които намират предишната ми идея за по-добра. Сърдете се на Роб, той е виновен.

Дори и след това премисляне предишната версия на тази книга имаше потискащ (сравнен с този) край. Хаерн бе намерил поражение в Ейнджълпорт, оставило го объркан. При следващите си прочитания трябваше да призная, че съм прекалил с мрачната атмосфера — особено когато четях края, в който Стражителя резюмираше станалото.

Затова значително преработих последната част. Настоящият вариант не е изцяло розов, но пък и няма нищо общо с предишната мрачност. Хаерн все така се изправяше срещу своя огледален образ. Но освен това и го беше надвил.

Освен това Делисия оставаше готова да му помогне.

И като става дума за нея... след завършването на тази книга открих, че мнозина се интересуват от случващото се със Зуса и Делисия — и по какъв начин се развиват отношенията им с Хаерн. В четвъртата книга наблягам повече на това. И то с помощта на Деви, разбира се (моята редакторка), която държи изкъсо мързела ми. Единствено в тези бележки имам пълна свобода. Дори мога да се изсмея с типичен злодейски смях, ако реша.

По-рано смятах, че тази книга е най-добрата от първите три, докато не преработих *Танц с остриета*. А ето, че сега отново съм склонен да се върна към мнението, което бях изоставил. Гревен бе изключително приятен за писане, особено след като Хаерн и Диредон откриха истинската му самоличност. Липсваха му само няколко щриха, за да се превърне в герой. Точно това беше идеята.

И още нещо: за онези, които се оглеждат за Трен Фелхорн — в четвъртата книга той ще получи полагащото му се внимание. И то повече от полагащото му се. Трябва да призная, че съм влюбен в този побъркан негодник...

Няма да забравя благодарностите — отправям ги към Деви, която изглежда се убеди, че все пак съм способен да се уча; Роб, отправил безценна препоръка; Майкъл, който се нагърби с всички главоблъсканици и главоболия около договори и крайни срокове. И най-вече на Сам, заела се да се занимава с двете ни дъщери, докато аз работя в библиотеката.

На последно място, но не по важност, благодаря на читателите си. Надявам се, че създадените от мен образи са ви доставили

удоволствие и направили впечатление. Искрено се надявам да съм успял в това си начинание: така ще имам основание да вярвам, че и занапред ще се намират хора, които ще четат тези ми бележки.

Дейвид Далглиш

18.04.2013 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.